

Giới thiệu Ăn sạch sành sanh yêu chết em

Truyện Ăn sạch sành sanh yêu chết em của tác giả An Tổ Đề thuộc thể loại truyện ngôn tình xoay quanh câu chuyện tình của Tần Hàm Và Uông Ngao Quân.

Anh một soái ca, một thiếu gia nhưng trong túi không có lấy một xu để trả tiền ăn. Cô người con gái lương thiện, hiện đại và vô cùng nữ tính, không nỡ nhìn anh như vậy. Và cô đã nhận nuôi a.

Và rồi họ nảy sinh tình cảm. Nhưng hoàn cảnh và thân phận có cho họ đến được với nhau không.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện để biết rõ hơn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ăn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

A! Anh là hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích sao?

Không không không, nhìn anh đến cả sáu mươi đồng tiền thức ăn nhanh cũng trả không nổi. Anh nhất định là “thiếu gia đi bụi” bị mẹ kế cùng chị ghẻ ức hiếp!

Cô gái hiện đại, lương thiện, lại nữ tính giống như cô, đương nhiên sẽ không nỡ nhìn thấy soái ca gặp khó khăn. Vì vậy cô liền nhân từ, “nhặt” anh trở về đi.

Từ đó bắt đầu cuộc sống biến chất nuôi dưỡng một con “sói” ——

Cô thề, ngay từ đầu cô thật sự chỉ đơn thuần muốn nhận nuôi anh mà thôi. Điều là do đôi mào động dục cách vách ngày đêm kêu bậy. Mới hại cô nhất thời không cẩn thận, mang theo anh cùng nhau giả nhập “hàng ngũ”.....

Nhưng mà nói thật, càng ở chung lâu với anh, cô càng tin tưởng lai lịch của anh không nhỏ.

Nhưng mặc kệ anh là hoàng tử hay là thiếu gia đi bụi, cô cũng không phải là công chúa xứng đôi với anh. Cho nên, bọn họ chỉ sợ là rất khó sẽ có kết cục vui vẻ.....

Bạn đang đọc truyện *Ăn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.1:

6:30 sáng, nằm giữa núi Dương Minh rộng rãi là một căn biệt thự ngói xanh tường trắng, tràn ngập phong cách Châu Âu. Căn biệt thự cao cấp đã thức tỉnh.

Bên trong, người giúp việc bận rộn qua lại như con thoi, phụ trách chuẩn bị bữa sáng cho chủ nhân.

Động tác của mọi người rất nhanh lẹ, linh hoạt giống như chú mèo tao nhã, tuyệt đối không quấy rầy đến chủ nhân nghỉ ngơi.

7:30, âm hưởng trong phòng sinh hoạt chung đúng giờ bật lên, nhạc sĩ Italy hòa tấu bài “Mùa xuân” một trong các bản bốn mùa hòa tấu bằng đàn violon. Mang theo hơi thở ấm áp, phong thái trầm hoa đua nở, lộ ra khí se lạnh mùa xuân, cũng đánh thức các chủ nhân đang ngủ say trong biệt thự.

Nữ quản gia đồng thời bước lên cầu thang, đi đến trước cửa một căn phòng trên lầu hai, nhẹ nhàng gõ cửa, giọng nói trầm ổn dễ nghe gọi: “Thiếu gia, nên rồi giường rồi.”

Chờ đợi một lát, trong phòng vẫn im ắng, không có đáp lại tiếng gọi của bà.

Bà nghĩ, thiếu gia vừa mới trở về nước, chỉ sợ là bị lệch múi giờ vẫn chưa điều chỉnh lại, giờ phút này còn đang ngủ nướng.

Tĩnh nhẩn nại của nữ quản gia vô cùng tốt, lại gọi vài tiếng, vẫn không có người trả lời bà.

Bà sinh lòng hoài nghi, lại gọi vài tiếng với ván cửa lạnh ngắt, “Thiếu gia, đã dậy chưa? Nếu còn chưa dậy tôi muốn lấy chìa khóa mở cửa phòng đi vào đó?”

Đợi mấy giây, như cũ bên trong vẫn —— im ắng.

Nữ quản gia nhú mày, vặn khóa cửa, ngoài ý muốn lại phát hiện cửa không khóa.

Thiếu gia luôn luôn nặng về vấn đề riêng tư, chỉ cần cậu ở trong phòng tuyệt đối sẽ khóa cửa. Giống như hiện tại đi vào giấc ngủ lại không khóa cửa, thật sự là rất hiếm thấy.

Đẩy cửa vào, tức thì nhìn thấy màn che cửa sổ bị gió thổi, nhẹ nhàng tung bay trong gió.

“Lại không đóng cửa sổ mà ngủ!” Nữ quản gia quở trách nhẹ nhàng theo cung chiêu “Như vậy sẽ cảm lạnh.”

Bà đi qua đóng cửa sổ lại, quay đầu đối mặt chiếc giường lớn rộng rãi, mới phát hiện ga giường hỗn độn thế nhưng lại không thấy bóng dáng thiếu gia.

“Thiếu gia?” Bà đi tới phòng tắm, phòng thay quần áo cùng phòng sách, đều không nhìn thấy người.

Bà lo lắng tìm kiếm khắp nơi, không ngừng gọi “thiếu gia”, cũng phân phó người làm khác cùng đi tìm, cho đến khi lão gia cùng lão phu nhân xuống lầu dùng bữa sáng vẫn không tìm thấy bóng dáng của thiếu gia.

“Thiếu gia không thấy nữa!” Nữ quản gia xanh mặt báo cáo tin tức lại với lão gia cùng lão phu nhân vừa tỉnh ngủ.

Lão gia cùng lão phu nhân hai mặt nhìn nhau “Không thấy?”

Một người làm nữ vội vã từ ngoài phòng chạy vào.

“Lão gia, phu nhân, chào buổi sáng. Tôi ở trong gara nhìn thấy chữ viết thiếu gia lưu lại trên tường.”

“Hắn viết cái gì?” Phu nhân vội hỏi.

“Thiếu gia nói cậu ấy muốn ra ngoài hít thở không khí, không cần tìm cậu ấy.”

“Vậy hắn có nói lúc nào trở lại hay không?” Lão gia hít mắt lộ ra lo lắng cùng hờn giận.

Đứa nhỏ này, cũng đã là người trưởng thành hai mươi bốn tuổi rồi, còn tùy hứng như thế!

Người làm nữ lắc đầu một cái, “Thiếu gia không nói, cậu ấy chỉ viết hai câu này.”

“Khốn kiếp!” Lão gia tức giận gầm nhẹ, “Đi gọi người tìm hắn trở lại!”

Hai tuần lễ sau chính là hội độc tấu, làm sao hắn lại có thể khinh thường như vậy?

Uông lão gia giận đến chân mày xoắn lại thật chặt.

“Tôi nghĩ con nó chỉ là muốn ra ngoài giải sầu một chút, qua hai ngày sẽ trở lại thôi.” Uông phu nhân trấn an.

“Tốt nhất là như thế!” Uông lão gia vẫn có vẻ giận không kềm được, “Quản gia, bà nhanh đi tìm người tìm thiếu gia trở về!”

“Vâng”

Nữ quản gia lĩnh mệnh, lập tức đi nhanh ra khỏi phòng ăn.

Trong biệt thự nhà họ Uông, bước đi luôn luôn nhẹ nhàng chậm chạp, lúc này toàn bộ công việc lu bù lên rồi.

Sáng sớm 7:30 mỗi ngày, Tần Hàm đều tỉnh lại trong tiếng nhạc tràn ngập hơi thở mùa xuân.

“A a. Ủ. Bảo bối, em thật giỏi.”

“Bảo bối, em càng nóng. Càng yêu thích anh như vậy sao?”

“Thích. Lại dùng sức một chút. A a. Thật thoải mái. A a a.”

Trời ạ! Lại tới!

Tần Hàm kéo cao chiếc chăn che lại đầu, vẫn không ngăn cản được tiếng rên xuyên tường mà đến.

Đều là do cô tham tiện nghi, vừa nghe đến căn phòng bình thường một tháng tiền nhà không đến một vạn đồng liền vui vẻ không có điều tra cẩn thận trước, liền vội vàng thuê, tới hôm đó chuyển vào cô mới biết chỗ tiện nghi như thế không phải là không có nguyên nhân.

Khó trách bạn tốt của cô bình thường luôn giấu cợt cô chỉ cần kẻ trộm cắp được tốt liền sẽ ngoan ngoãn liền biến thành chó con, đầu trống trơn, ngay cả một mảnh vải cũng không có.

Nói làm nhảm thì nói làm nhảm, nhưng khi Tần Hàm biết được hồ sơ của đôi không biết là người yêu hay vợ chồng ở cách vách cô, sớm muộn gì cũng làm chuyện đó. Về mặt Biên Phiếm hưng phấn chạy đến cái tổ của cô ở mấy ngày, thẳng đến khi phía dưới mí mắt quần thắm, mới lưu luyến không rời mà về nhà.

“Tớ xem cậu tốt nhất nên đổi nghề viết tiểu thuyết tình sắc đi, mỗi ngày đều có ý tưởng để viết, không sợ thiếu hụt lương thực.” Lúc đó trong nhà Tần Hàm, Biên Phiếm cùng nhau “thưởng thức tiếng nhạc” đề nghị.

Tần Hàm bị dọa sợ tới mức dùng sức lắc đầu.

Sao cô có thể viết ra loại tiểu thuyết tình sắc ấy được? Ngay cả con mèo động dụng cách vách suốt ngày kêu loạn, cô nghe được cặp tình nhân kia suốt ngày ừ ừ a a, kịch tính trong đó dù cô có tưởng tượng thế nào cũng không thể liên kết được.

Ai kêu tính tình cô đơn thuần, hoàn cảnh kết giao bạn bè cũng đơn thuần, không quen bạn trai, ngay cả công việc cũng là họa sĩ vẽ tranh hoạt hình chứ?

Muốn Tần Hàm cô viết loại tiểu thuyết hương diễm đó, so với bắt chó leo cây còn khó hơn.

Tiếng rên rỉ của đôi nam nữ cách vách càng lúc càng kịch liệt, Tần Hàm nghe thấy liền mặt đỏ tai hồng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trái tim của cô đập thật nhanh, gò má nóng lên, nhin không được tự hỏi mỗi ngày “ừ ừ a a” như vậy, thật sự rất thoải mái vui vẻ sao?

Bằng không sao bọn họ có thể làm không biết mệt như vậy?

Mỗi ngày bọn họ đều vận động như vậy, ít nhất là nửa tiếng. Nếu là cô, nửa tiếng này cô tình nguyện ôm chăn bông ngủ, cũng không cần “ừ ừ a a”.

Tần Hàm khê thờ dài. Con sâu buồn ngủ của cô đã bị cưỡng chế rời đi, gọi cũng gọi không trở lại, vẫn là ngoan ngoãn rời giường thôi.

Tần Hàm đẩy chân ngồi dậy, bước chân suy sụp tinh thần dầm xuống tiến về phía phòng tắm.

Chuyển vào căn phòng này đã một tháng, cô không có một ngày ngủ no.

Mặc kệ buổi sáng cô rời giường lúc mấy giờ, luôn kéo dài tới tận hai giờ sáng mới có thể ngủ, giống như đây là thói quen trời sinh của cô. Nếu như lên giường trước thời gian, nhất định sẽ giật mình tỉnh lại trong cơn ác mộng, mà thời gian tỉnh giấc vừa khéo đúng hai giờ sáng.

Mấy lần đi ngủ sớm đều không có kết quả, cô buông tha cho ý tưởng khỏe mạnh ngủ sớm dậy sớm, thi hành chế độ ngủ trễ dậy trễ, ngủ đủ tám tiếng, mười giờ mới rời giường.

Nhưng âm thanh hai người ở cách vách còn muốn đúng hơn so với đồng hồ báo thức, làm cho cô không thể nào không lên tinh thần tỉnh ngủ.

Tần Hàm từng đầy cõi lòng mong đợi thời điểm “bạn tốt” của nữ chính cách vách đến, bọn họ hẳn sẽ nghỉ ngơi. Nhưng bất ngờ chính là, dù cho thời điểm “bạn tốt” đến, cách vách vẫn hưng trí dạt dào, chỉ là dời trận địa đến phòng tắm mà thôi.

Vì sao cô lại biết?

Bởi vì chỉ cần thời gian vừa đến, tiếng nước chảy sẽ ào ào xen lẫn cùng tiếng rên rỉ cùng nhau truyền đến, không để cho cô có một ngày yên giấc.

Đứng trước bồn rửa mặt, Tần Hàm nhìn bản thân ngờ ngác còn buồn ngủ trong gương. Lúc này, lời nói dâm dăng xấu xa của con mèo đực cách vách lại truyền đến.

“Bộ ngực của bảo bối thật là lớn, thật là mềm, kẹp anh thật là thoải mái. A....a....”

Tần Hàm nhin không được cúi đầu vừa xấu hổ vừa tò mò nhìn chăm chăm vào ngực bản thân, nghĩ thầm chỗ này thật sự sẽ khiến cho đàn ông thoải mái sao?

Kẹp? Hai tay cô đẩy đẩy hai bầu vú tròn đầy đặn. Kẹp cái gì? Làm sao kẹp? Dùng hai tay kẹp sao?

“Hút nó A a.... Là như vậy..... Xoa bóp nó..... A..... Tuyệt quá.....”

Hút? Bóp? Tần Hàm giống như nhận được lời nói mê hoặc của đôi tình nhân cách vách. Cô nâng tay cách áo ngủ T-shirt, xoa nhẹ nụ hoa phía trên.

Một trận tê dại từ đỉnh nụ hoa truyền đến đầu ngón tay của cô, xuyên vào chỗ sâu trong ngực. Tần Hàm nhin không được hé môi, nhắm hai mắt lại.

“Anh hút thật là mạnh... Rất thích...” Tiếng kêu của con mèo cái quanh quẩn trong phòng tắm.

Xoa bóp như vậy thật sự rất thoải mái.... Tần Hàm thở ra một ngụm, mở to hai mắt bất ngờ nhìn thấy bản thân đang cầm lấy bộ ngực của mình, ngón tay đang xoa nắn nụ hoa phía trên, bộ dáng dâm đãng. Khuôn mặt lập tức giống như tôm luộc đỏ bừng, kích động buông tay, làm bộ như không có việc gì cầm lấy bàn chải đánh răng chuyên tâm đánh răng.

Cô sẽ bị ô nhiễm!

Biên Phiếm từng nói một ngày nào đó cô sẽ bị hàng xóm cách vách làm ô nhiễm không còn ngây thơ, sẽ không thể vẽ được những truyện tranh ngây thơ tốt bụng.

Cô là sống trong nước bùn nhưng không ô nhiễm! Tần Hàm không phục hừ một tiếng.

Cô thề sẽ chống cự đôi mèo cách vách đến cùng!

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy bản thân trong gương, hai điểm đỏ hồng trên ngực lộ ra ngoài áo T-shirt, khí thế của cô lập tức giảm xuống một nửa.

“Tần Hàm ngu ngốc!” Cô dùng sức đánh tay của mình “Sao có thể bị đôi mèo cách vách đồng hóa như vậy!”

Mu bàn tay bị đánh đến đỏ ửng rục, Tần Hàm lại chuyển thành xoa nắn ngực, muốn đè xuống hai điểm đỏ hồng kia xuống.

Nhưng cô càng xoa, cảm xúc trong lòng bàn tay lại càng tăng mạnh. Thậm chí cô còn cảm giác được bụng dưới nhộn nhạo, giữa hai chân tràn ngập một ngọn lửa nóng.....

Tần Hàm sợ hãi quá độ vội vàng buông tay, giống như chạy nạn vọt tới bồn tắm.

“Bình tĩnh một chút!” Cô hít sâu “Sắc tức thị không, không tức thị sắc.....”

Cô niệm ít nhất mười phút, mới làm cho những cảm xúc rối loạn trong cơ thể bình ổn lại.

Tần Hàm thở phào nhẹ nhõm. Sau khi cô lên mạng đọc tin nhắn, tập thể dục buổi sáng, liền thay đồ đi ra ngoài mua bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1.2:

Vừa mở cửa ra, Tần Hàm bất ngờ bốn mắt chạm nhau với người đàn ông cách vách, nháy mắt cô hút một ngụm khí lạnh.

Bởi vì thời gian dài cô đều ở trong nhà suy nghĩ truyện xưa, họa bản vẽ. Ngoại trừ bạn bè mời, gần như chỉ có thời điểm ba bữa cô mới ra ngoài kiếm đồ ăn. Cho nên trong một tháng chuyển tới đây, cô không chạm mặt hàng xóm, cũng không biết người sáng sớm có “lòng tốt” gọi cô rời giường, buổi tối “giúp đỡ” cô đọc sách, có bộ dáng như thế nào.

Tần Hàm nhanh chóng quan sát đối phương một lần.

Người đàn ông này nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, tây trang trắng thớm, đeo mắt kính gọng vàng. Đằng sau mắt kính là một cặp mắt sắc bén, khỏe miệng mím chặt, nhìn qua ra vẻ đạo mạo trang nghiêm.

Nếu như cô chạy đi nói với mọi người, người đàn ông cực kỳ mạnh mẽ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đã muốn “ừ ừ a a” hết tám trăm lần. Tám phần cô sẽ bị cánh sách lấy tội danh nổi dối bắt đi ăn cơm tù.

Thật là người không thể nhìn bề ngoài.

Cô khẽ nhếch miệng, chính mắt nghiệm chứng câu thành ngữ này.

“Chào buổi sáng.” Người đàn ông gật đầu với cô.

Chính là giọng nói này! Chính là giọng nói này không sai! Khàn khàn, trầm thấp.

Trời ạ! Người đàn ông này thật sự là con mèo đực cách vách!

“Chào buổi sáng.” Môi của cô không hiểu tại sao lại phát run.

Bọn họ từng người tiến vào thang máy, không gian nhỏ nhỏ chỉ có hai người bọn họ. Tần Hàm đứng phía sau không biết vì sao cảm thấy hô hấp khó khăn, gần như sắp hít thở không thông.

Đêm đó, cô nằm một con ác mộng.

Cô nằm mơ thấy người đàn ông cách vách vì người phụ nữ kia không thể thỏa mãn hân đã phá cửa phòng cô, bá vương ngành thương cung.

Tần Hàm tỉnh lại trong tiếng thét chói tai của bản thân, nhanh chóng gọi điện thoại nói với Biên Phiếm cảnh đáng sợ trong mơ.

Không ngờ cái người không có lương tâm Biên Phiếm kia phản ứng lại là cười ha ha, cười cô chưa thỏa mãn dục vọng, muốn có một người đàn ông dung mãnh giữ lấy lần đầu tiên của cô.

Tần Hàm mới không phải như vậy! Lần nào Biên Phiếm cũng thích nói hươu nói vượn, thật sự là kết giao làm con người hại bạn.

Tình huống như thế lại qua một tháng, Tần Hàm cũng tương đối thích ứng loại “vận động” không gián đoạn của cặp đôi cách vách. Thậm chí thời điểm cách vách cả ngày đều im ắng, ngược lại cô cảm thấy dường như thiếu cái gì

Cô thật sự bị ô nhiễm rồi!

Tần Hàm trừng mắt nhìn đứa bé đáng yêu dưới ngòai bút, nghĩ tác giả vẽ bọn họ đã sớm bị nước bùn làm nhiễm, không khỏi đau buồn, thật sâu cảm thấy cô đang lừa gạt đám bạn nhỏ đáng yêu.

Cảm xúc nhất thời xuống thấp, cô liền không có tâm tình vẽ tiếp.

Nhìn thời gian, cũng nhanh đến giờ ăn cơm trưa.

Tần Hàm tắt máy tính, đi đến tiệm thức ăn nhanh gần đó kiểm đồ ăn.

Vừa đi đến gần tiệm thức ăn nhanh, Tần Hàm liền không tự chủ được bị một bóng dáng đang đứng ngay trước cửa tiệm hấp dẫn.

Người đàn ông kia hẳn là không hơn kém tuổi cô là bao nhiêu, khoảng hai mươi bốn tuổi, tóc hơi dài, mềm mại ôm sát sau gáy, sợi tóc mềm mại sáng bóng động lòng người, cổ dài nhỏ, dáng người cao gầy, có loại hương vị ngọc thụ lâm phong của người kinh doanh.

Lông mày đậm, nhưng không chút tục tũn. Dưới cặp chân mày dài nhỏ rậm rạp là cặp mắt trong suốt đen nhánh như đá quý, to mà hữu thần. Mắt hai mí rất sâu, như là hai lưỡi dao sắc bén hung hăng khắc họa mà thành. Lông mi thật dài, dày đặc, như là hai chiếc quạt xinh đẹp. Cái mũi thẳng, tỉ lệ cánh mũi vừa khéo, nhiều thêm một phần thì thô tục, thiếu đi một phần thì cay nghiệt, hoàn mỹ không tỳ vết. Môi mỏng tròn bóng hồng nhạt, đẹp đến mức làm cho người ta muốn âu yếm.

Đây là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, hơn nữa có mang huyết thống con lai, có hương vị người nước ngoài.

Cho dù là soái ca xuất sắc, ở trước mặt anh cũng sẽ ảm đạm không bằng.

Đây là hoàng tử tuần tú điển hình trong truyện cổ tích đó!

Miệng Tần Hàm há to, thất thần nhìn chằm chằm anh.

Cả trai lẫn gái đi qua đều không hẹn mà cùng dờn ánh mắt ngừng lại trên người anh, nhưng khí chất cao quý của anh làm cho người ta có cảm giác xa cách. Mọi người cũng chỉ dám nhìn, không ai dám đến gần bắt chuyện. Ngay cả bà chủ tiệm thức ăn nhanh bình thường hung hãn cũng chỉ dám liên tục nhìn quanh, ngượng ngùng hỏi anh tùy tiện đứng trước tiệm bà là muốn làm môn thần miễn phí sao?

Nếu như con mèo đực cách vách có bộ dáng này của anh, Tần Hàm nghĩ người buổi tối phá cửa, bá vương ngành thương cung nhất định là cô. . . .

Trong đầu nháy mắt nở đầy hoa, Tần Hàm ngoác đi về phía trước. Thoảng một chốc, cái trán truyền đến đau đớn kịch liệt làm cho cô tỉnh táo, tiếng cười vang lên trong tiệm thức ăn nhanh làm cho cô xấu hổ đỏ mặt.

Cô thế mà cửa chính không đi, lại cứng rắn đi về phía cửa sổ thủy tinh của tiệm dùng sức đung vào!

Tần Hàm xấu hổ cười ngượng, khóe mắt trộm nhìn vị soái ca siêu cấp kia.

Vốn là kẻ nhút nhát, cặp mắt đen nhánh xinh đẹp của anh bao phủ một tầng sương, cũng bởi vì vậy mà khóe môi nhẹ nhếch lên, làm cho Tần Hàm càng xấu hổ đến mức muốn tìm một cái hố dưới đất chui xuống.

Cô cúi đầu bất mãn chạy vội về phía cánh cửa của tiệm thức ăn nhanh, không ngờ chân vấp phải tấm biển trên mặt đất của cửa tiệm.

Tần Hàm hét to một tiếng ngã đập mặt xuống dưới đất, tư thế như con chó nhỏ.

Hu hu. Thật sự quá mất mặt! Hơn nữa còn ngã trước chân của soái ca siêu cấp đẹp trai!

Mặt đỏ bừng, Tần Hàm không chú ý tới bàn tay soái ca thân sĩ đưa ra.

Cô cuống quýt đứng lên, cúi đầu dùng sức phui phui tro bụi trên người. Hai mắt nhìn chăm chăm giày thể thao dưới chân của soái ca, trong lòng hận trong thế quay ngược thời gian, không cần dùng loại phương thức này làm cho soái ca chú ý tới sự tồn tại của cô.

Nhanh chóng phui tro bụi trên người, Tần Hàm muốn bước đi nhanh vào trong tiệm, nhưng một âm thanh kỳ quái đột nhiên làm cô dừng lại.

“Ừng ục”

Ừng ục? Cô kinh ngạc cúi đầu nhìn cái bụng của mình. Cô đói bụng đến mức bụng kêu ừng ục sao? Còn phát ra âm thanh lớn như vậy?

“Ừng ục ừng ục.”

Tiếng bụng kêu lại truyền đến, lần này cô có thể xác định không phải là bụng cô kêu.

Tần Hàm quay đầu lại tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, thẳng đến khi tầm mắt của cô dừng lại trên cái bụng bằng phẳng bị áo sơ mi dài che kín.

Cô ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn soái ca siêu cấp cao hơn cô một cái đầu, mặt còn có chút đỏ ửng.

“Anh đói bụng rồi hả?”

Soái ca siêu cấp không được tự nhiên mấp má môi “Tôi.”

“Một mình anh nên không dám đi vào trong sao?” Bà chủ tiệm thức ăn nhanh đứng là có hơi hung hãn, nhưng mà tiếp đãi khách cũng coi như có chút lễ phép.

“Không phải.” Gương mặt soái ca siêu cấp mất tự nhiên tới cực điểm.

Giờ phút này là lúc anh khôn quần nhất. Ở nhà nước rút tận tay, cơm tới há miệng, là hoàng tử tài năng xuất sắc về piano. Thế mà lại nghèo đến nỗi không có tiền đi vào tiệm cơm ăn cơm, còn làm cho một cô gái xinh xắn dễ thương đến ân cần hỏi!

“Tôi biết rồi, anh là khách du lịch đến Đài Loan đúng không? Chưa từng đi qua loại tiệm ăn kiểu đứng như thế này cho nên không dám đi vào.”

Anh nhất định là hoa kiều nước X gì đó, mới có được khuôn mặt dung hợp nét dịu dàng của người Đông Phương cùng ngũ quan sâu sắc của người Tây Phương.

Tần Hàm còn thay anh quyết định bối cảnh.

“Tôi đi vào cùng anh.” Tần Hàm luôn luôn nhiệt tình cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, lôi kéo người mới vừa rồi còn xem là hoa tuyết liên, chỉ dám đứng nhìn từ xa, đi vào trong tiệm thức ăn nhanh.

“Cái khay này cho anh.” Bản thân Tần Hàm cũng cầm một cái “Dùng đồ gấp gấp món anh thích ăn cùng số lượng, lấy xong thì mang đến quầy tính tiền.”

Rất nhiều thức ăn trong khay làm cho người ta hoa mắt rối loạn, Uông Ngạo Quần cố gắng một đường đi theo Tần Hàm, chỉ cần cô gấp cái gì anh liền theo gấp cái đó, cũng cùng cô cùng nhau đứng trước quầy tính tiền.

“Chén lớn hay chén nhỏ?” Bà chủ hỏi anh.

Mặt Uông Ngạo Quần không biểu cảm nhìn bà chủ.

“Muốn chén cơm lớn hay chén cơm nhỏ?” Nhìn soái ca siêu cấp, bà chủ chẳng sự không kiên nhẫn đến bên tường, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng hỏi.

Uông Ngạo Quần chột hiểu ra “Chén lớn.”

Lần đầu mở miệng, giọng nói của soái ca hơi trầm, rất có từ tính, dễ nghe đến nỗi làm cho trái tim Tần Hàm rung động.

Xới cơm xong, ngón tay bà chủ chỉ vào khay đồ ăn nói: “Hai khay đều sáu mươi đồng.”

Tần Hàm lấy sáu mươi đồng ra, soái ca đứng im một bên.

“Sáu mươi đồng đó.” Tần Hàm nhỏ giọng nhắc nhở “Anh có tiền Đài Loan không?”

“Tôi không nhận đô-la.” Ở một bên, ông chủ đã sớm nổi máu ghen, lập tức đánh đòn phủ đầu.

Bà chủ quay đầu lại hung ác trừng mắt liếc ông chủ một cái “Đồ-la cũng không sao.”

Soái ca mấp máy môi, tháo một chiếc nhẫn trên tay xuống.

Đó là một chiếc nhẫn kim cương tạo hình tào nhĩ dành cho nam.

Nhẫn kim cương có hình vuông, viên kim cương được nhẹ nhàng đính ở một góc, lại mang theo một loại hơi thở độc lập tịch mịch.

Viên kim cương tỏa sáng lấp lánh, bà chủ khôn khéo đánh giá nó cũng ít nhất một carat.

“Tôi không có tiền, nhẫn có được không?” Ông Ngao Quân hỏi.

Mặc dù biết giá trị bữa cơm này cùng với chiếc nhẫn kim cương trên tay anh là cách xa ngàn dặm, nhưng anh cũng không ăn đồ người khác bố thí, tình nguyện mất một trăm vạn cũng không cần tham sáu mươi đồng.

“Không được!” Ông chủ lại lớn tiếng dọa người “Ai biết chiếc nhẫn kia là thủy tinh hay thật sự là kim cương!”

“Tôi cần cần một chút thì biết.”

Bà chủ cầm chiếc nhẫn lên muốn thả vào trong miệng, Tần Hàm lập tức vươn tay lấy trước một bước, “Tôi giúp anh ấy trả tiền.” Nhanh chóng đặt sáu mươi đồng lên trên bàn.

“Này, sao cô lại cướp chiếc nhẫn của tôi?” Bà chủ có chút khó chịu nói.

“Đó là thủy tinh! Thủy tinh đó!” Ông chủ tức giận bĩu môi nói.

Tần Hàm kéo Ông Ngao Quân tùy ý tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ ngồi xuống.

“Cất kỹ.” Tần Hàm trả chiếc nhẫn lại cho anh.

“Đây là tiền cơm.” Ông Ngao Quân không chịu thu lại.

Nếu như đây thật sự là nhẫn kim cương, ít nhất cũng có mấy chục vạn, Tần Hàm nghĩ. Nhưng nếu như chiếc nhẫn kim cương này chỉ có giá trị bằng một bữa cơm tiện lợi, hẳn là thủy tinh.

“Cô giữ lấy, chờ khi nào tôi có tiền sẽ chuộc lại.” Ông Ngao Quân kiên trì.

“Ừ. Được rồi!”

Dù sao cũng là thủy tinh, cô trước bảo quản nó cũng sẽ không mang cảm giác tội lỗi.

Lần đầu tiên cùng người đàn ông đẹp trai như thế đối mặt ăn cơm, trong lòng Tần Hàm khẩn trương không biết làm sao, hai gò má thủy chung nổi lên ửng hồng, bộ dáng này làm cho cô vốn xinh đẹp ngọt ngào thoát nhìn càng thêm đáng yêu.

Cô có chút không được tự nhiên đeo chiếc nhẫn vào ngón tay, cuối cùng lại chỉ có ngón cái miễn cưỡng mang vừa.

Sợ làm mất chiếc nhẫn của người khác, cô cẩn thận cất kỹ vào trong túi tiền.

“Ngón tay của cô thật nhỏ.” Ông Ngao Quân thấy thế, ngón tay thon dài nhện không được nhẹ nhàng xoa ngón cái của cô.

Động tác thành linh của anh làm cho Tần Hàm nhảy mất ngừng hô hấp, trái tim gần như muốn nhảy lên đến cổ họng.

“A, xin lỗi.” Ông Ngao Quân phát hiện bản thân đường đột.

Anh nhìn qua rất nhiều bàn tay xinh đẹp, bao gồm ngón tay của bản thân anh cũng là đều đều thon dài, đẹp đến không chịu được. Nhưng nhỏ bé giống như cô, tinh tế giống như bàn tay em bé, ngón tay lại nhỏ nhắn mềm mại không xương, vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

Cô gái trước mặt thoát nhìn nhiệt tình sáng khoái, vóc người bé bỏng, bộ dáng xinh đẹp đáng yêu, nụ cười có một chút hồn nhiên, thật dễ dàng làm cho người ta yêu thích hảo cảm của cô.

Nhất là khuôn mặt xấu hổ ửng hồng của cô, càng làm cho anh nhện không được muốn nhìn chăm chăm, gần như quên đi buồn bực trong ngực.

“Không. Không sao.” Mặt của Tần Hàm đỏ như quả cà chua chín, cô vội vàng cúi đầu ăn cơm, sợ bị anh phát hiện gương mặt cô bây giờ nóng rực đến đủ để đun một thùng nước sôi “Đúng. Đúng rồi. Tiếng Trung của anh nói rất khá, anh sống ở Đài Loan đã lâu rồi sao?”

“Tôi là người Đài Loan.”

Chỉ là ông nội của anh có dòng máu người Anh, mà anh lại di truyền chiếc mũi cao cùng ngũ quan sâu sắc của ông nội, cho nên rất nhiều người lần đầu

tiền nhìn thấy anh đều sẽ hiểu lầm xuất thân của anh.

“Người Đài Loan?” Cô còn tưởng rằng là hoa kiều nước nào đó “Vây. Vây là anh ra cửa quên mang tiền?” Ai ai, cô có thể không cần cà lăm hay không?

Uông Ngạo Quần trầm mặc một hồi, ngay tại lúc Tần Hàm cho rằng bản thân đã lỡ lời, anh lại bất ngờ nói: “Tôi rời nhà trốn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 2.1:

Rời nhà trốn đi?

“Tại sao?” Tần Hàm hỏi.

Uông Ngạo Quần trầm mặc không nói.

Đôi mày rậm nhíu lại, ánh mắt lộ ra một cổ u buồn, môi mỏng nhếch lên, giống như đang cố gắng kiềm nén cái gì đó làm anh không muốn nhớ lại.

Theo logic đồng thoại trong đầu Tần Hàm, cô đoán vị soái ca này hẳn là xuất thân nhà có tiền, hơn nữa anh nhất định có huyết thống người nước ngoài. Nhưng anh nói anh là người Đài Loan, cho nên vô cùng có khả năng ba anh là một người đàn ông phong lưu bao dưỡng phụ nữ ngoại quốc rồi sinh ra anh, mới có thể không có địa vị gì trong gia đình. Ngay cả rời nhà trốn đi cũng không có nửa xu có thể mang đi, chỉ có thể dùng thủy tinh vô giá trị trên đồ trang sức của anh.

Hoàn cảnh trong nhà Uông Ngạo Quần nhất định so với cô bé lọ lem còn đáng thương hơn.

Thiếu gia đi bụi đáng thương. Tần Hàm nhìn chăm chăm anh, đôi mắt ngập nước lập tức nổi lên một chút đồng tình.

Không phát hiện tương tượng sâu rộng của Tần Hàm, Uông Ngạo Quần nghĩ đến tiếng nhạc phiêu đảng trong không khí sán nay, trong phút chốc anh có loại suy nghĩ xúc động muốn nhảy cửa sổ chạy trốn.

Nhà họ Uông là gia đình nghệ thuật, từ già đến trẻ, đều có địa vị hết sức quan trọng trong giới âm nhạc quốc tế.

Thân là con trai độc nhất của nhà họ Uông, càng mang theo hy vọng của mọi người mà sinh ra, lớn lên.

Từ nhỏ, bên cạnh anh đều xoay quanh các loại dụng cụ nhạc khí. Ba Uông lại từ trong sổ đỏ tìm ra nhạc khí anh cực kỳ có thiên phú, tích cực bồi dưỡng, xây dựng cơ sở để năm mười lăm tuổi anh liền trở thành người chơi piano nổi danh quốc tế.

Bởi vì gia thế bối cảnh như vậy, Uông Ngạo Quần có thể nói là lớn lên trong hoàn cảnh không có tuổi thơ.

Uông Ngạo Quần không thể làm vận động gì có khả năng làm bị thương đến ngón tay, tan học về nhà xong thì chính là luyện đàn rồi tiếp tục luyện đàn.

Năm mười bốn tuổi, anh ra nước ngoài đi du học học viện âm nhạc nổi danh nhất, ba mẹ Uông cũng theo bên người. Hơn nữa anh thường đi khắp các quốc gia biểu diễn, cho nên anh gần như không có bạn bè.

Ấn tượng sâu nhất chính là thời gian anh đi học ở Đài Loan, bởi vì vóc người anh cao lớn hơn so với bạn cùng tuổi. *Dien{#}Đan”L^~^Q+_+Đ* Kỉ niệm ngày thành lập trường đám bạn học đề cử anh tham gia trận đấu bóng rổ. Ba Uông đến trường học tham quan nhìn thấy anh tay không chụp vỗ một quả bóng rổ, tránh trái tránh phải trên sân bóng, còn từng vì tránh né không kịp mà bị ngã, tức giận đến mức gọi thầy giáo tới hung hãn mắng một trận, mấy bạn học đề cử anh cũng nhận quả trách.

Từ đó trở đi, bạn học đối với anh liền khách khí mà xa lánh, mặc kệ là hoạt động gì cũng không chịu để anh tham gia.

Uông Ngạo Quần tịch mịch lại cô độc, nhưng ba mẹ Uông lại hoàn toàn không tinh ngộ, một lòng cho rằng an bày như vậy mới là chính xác.

Lâu dài sống ở nước ngoài, anh đi các nơi biểu diễn, lần này là vì sau hai lần độc tấu nên về nước.

Thời gian của Uông Ngạo Quần luôn luôn bị piano chiếm cứ, làm bạn với anh cũng chỉ có cây piano lạnh như băng, không nói chuyện.

Đã từng có nhà bình phẩm phê bình tiếng đàn anh đánh ra không có tình cảm, còn nói anh đề nén quá độ, càng nói anh căn bản chỉ là một người máy đánh đàn piano, ngược lại nhà bình phẩm kia lại bị công kích khắp nơi.

Danh hiệu hoàng tử đàn piano thế nào lại đến lượt một nhà bình phẩm mới ra đời phê phán?!

Nhưng Ưông Ngạo Quần hiểu, nhà bình phẩm kia nói một chút cũng không sai. Anh là một người máy, là một người máy không có tình cảm!

Muốn chạy trốn khát vọng như vết dầu loang càng ngày càng rộng, cuối cùng anh làm theo trái tim mình. Buổi sáng ngày hôm qua nhảy qua cửa sổ rồi đi gia đình như lồng giam của anh.

Ưông Ngạo Quần rời nhà trốn đi là hành động kích động nhất thời, không có kế hoạch gì, thẳng cho đến khi nhảy lên taxi, anh mới phát hiện trên người chỉ mang theo 500 ngàn đồng. Mà xe taxi kia chờ anh đến một chỗ không biết tên, 500 ngàn đồng cũng tuyên cáo bỏ mình.

Biết rõ kinh tế khốn quẫn, nhưng anh vẫn không thỏa hiệp về nhà.

Ưông Ngạo Quần lang thang lưu lạc trên ngã tư đường, cuộc đời lần đầu tiên ở trong công viên đi theo kẻ lang thang ngồi dưới đất mà ngủ.

Một kẻ lang thang nhìn môi anh bị lạnh đến phát run, hảo tâm bỏ thí cho anh hai tờ báo. Chỉ là hai tờ báo kia thật sự không có tác dụng chống lạnh gì, anh vẫn là bị đông lạnh đến mức hắc xì liên tục.

Tỉnh tỉnh mê mê, sau khi tỉnh lại, anh không tự giác bị mùi thơm hấp dẫn, đi tới tiệm thức ăn nhanh này.

Ưông Ngạo Quần biết bản thân không có đồng nào, cho nên anh chỉ có thể đứng ngoài cửa, không còn đường xoay xở.

Sau đó, anh gặp được cô.

Một cô gái thoát nhìn có chút hấp tấp, mơ hồ lại nhỏ nhắn đáng yêu.

Cô trực tiếp kéo anh vào tiệm thức ăn nhanh, dẫn anh đi chọn đồ ăn, mà anh nhớ đến trên người anh còn có một thứ đồ đáng giá..... Chiếc nhẫn anh tự thiết kế nhân ngày sinh nhật bản thân.

Ưông Ngạo Quần còn có thiên phú về thiết kế trang sức, đây là bí mật ba mẹ Ưông không biết.

Anh đưa bản thiết kế của mình dấu tên gọi đến một công ty thiết kế trang sức, được giám đốc công ty thiết kế ưu ái, từ đó anh luôn luôn bí mật vì công ty thiết kế nhiều mẫu trang sức, sản phẩm tung ra thị trường, được hoan nghênh rất lớn.

Trên tay anh là chiếc nhẫn kim cương có một không hai, là anh đặc biệt nhờ sư phụ chế tác, lấy bạch kim làm, khảm vào một viên kim cương một carat hình tròn, giá trên thị trường trên 100 vạn.

Ưông Ngạo Quần không có khái niệm giá trị chính xác chiếc nhẫn kim cương trên tay anh là bao nhiêu. *Diennn?Đannn[extract_itex]Leee(~)Quyyy!+Donnn* Tiền thiết kế luôn là người khác đưa bao nhiêu tiền thì anh nhận bấy nhiêu. Bởi vì thiết kế trang sức chỉ là một hứng thú của anh mà thôi, là một bí mật làm cho cuộc sống khô khan của anh có thêm chút hứng thú. Cuộc sống giàu có từ nhỏ làm cho anh không hề có khái niệm đối với vật chất. Mặc dù chiếc nhẫn này có ý nghĩa kỷ niệm, nhưng lúc đói bụng, anh vẫn có thể không chút lưu luyến đưa ra.

Đồ ăn gì đó trong tiệm ăn nhanh rất khó ăn, nhưng đã đói bụng tới mức kêu “ùng ục” thì anh cũng chỉ có thể cố nuốt.

Trái lại, cô gái ngồi đối diện ăn có vẻ rất ngon, giống như trong khay của cô là mỹ vị khó có được, làm cho anh nhìn không được nhấc đũa gấp miếng sườn xào chua ngọt bị cô cắn một miếng trong chén của cô, để vào trong miệng mình.

Hành động của anh làm cho Tần Hàm kinh ngạc, ngờ ngác nhìn anh bỏ sườn xào chua ngọt của cô vào miệng, cắn hai lần, rồi mới nhú mồm.

“Tôi nghĩ là đồ ăn của cô ngon hơn.” So với đồ ăn của anh đều có hương vị như nhau!

“A?” Tần Hàm ngậy ngốc thẩn thờ.

Anh ăn đồ ăn cô đã cắn qua..... Anh ăn đồ ăn cô đã cắn qua..... Đây không phải là chuyện chỉ có người yêu mới làm với nhau sao?

“Hay là com của cô tương đối đặc biệt?” Anh lại gấp một đũa com từ trong chén cô.

Bên trên có nước miếng của cô..... Nước miếng..... Tần Hàm trơ mắt nhìn com trắng của bản thân lại đưa vào trong miệng anh, đôi mày rậm lại nhăn lại.

“Mùi vị vẫn giống nhau.”

Ưông Ngạo Quần không hiểu, tại sao đồ anh cảm thấy không thể ăn, cô ăn vào miệng lại giống như mỹ vị?

“Chúng ta. Chúng ta ăn đồ ăn cùng một khay, mùi vị đương nhiên giống nhau.” Nghi vấn của anh thật là kỳ quái.

Khó ăn vẫn rất khó ăn, nhưng do đói bụng, Ưông Ngạo Quần vẫn ăn sạch tất cả.

“Cám ơn chiêu đãi.” Ưông Ngạo Quần gật đầu một cái với cô.

“Không khách khí.” Tần Hàm cưỡng quật khoát tay.

Uông Ngạo Quần đứng lên muốn rời đi, Tần Hàm liền vội vàng kéo tay áo của anh.

“Phải vứt những đĩa không này đi.” Không quảng sẽ bị bà chủ mắng.

Gương mặt Uông Ngạo Quần lộ vẻ nghi hoặc “Phải tự mình vứt?”

“Đúng vậy!” Tần Hàm gât đầu.

Anh chưa từng ăn qua tiệc đứng sao?

“Vứt ở chỗ kia?” Uông Ngạo Quần hỏi.

“Đi theo tôi.”

Tần Hàm mang anh đến bên ngoài thùng tái chế, động tác đẹp đẽ quăng khay thức ăn vào thùng.

Uông Ngạo Quần thấy thế, cũng lấy tư thế đẹp trai quăng khay thức ăn vào thùng.

Đứng trước cửa tiệm, Uông Ngạo Quần do dự kế tiếp anh nên đi đâu. Tần Hàm còn đang lén nhìn anh, nghĩ muốn cùng anh ở chung lâu một chút.

“Một lát anh muốn đi đâu?” Lần đầu tiên trong đời Tần Hàm “bắt chuyện” với đàn ông.

Uông Ngạo Quần không cần suy nghĩ “Không biết.”

“Tôi muốn đi Gia Nhạc Phúc mua đồ, anh có muốn đi cùng không?” Trời ạ, cô đang mời cái kiểu gì? Người đàn ông xa lạ sẽ cùng một cô gái xa lạ đi Gia Nhạc Phúc sao?

“Gia Nhạc Phúc?” Uông Ngạo Quần lộ ra vẻ mặt thắc mắc “Đó là chỗ nào?”

Không thể nào? Ngay cả Gia Nhạc Phúc là chỗ nào anh cũng không biết?

“Là một cửa hàng lớn, bên trong có đa dạng đồ dùng. Tôi muốn đi mua giấy vệ sinh, bột giặt quần áo linh tinh, cùng nguyên liệu nấu ăn cho buổi tối.”

“Tôi muốn đi.”

A? A a a a a a? Anh đồng ý? Tần Hàm giật mình nhìn Uông Ngạo Quần.

“Đi đường nào?” Uông Ngạo Quần nhìn chằm chằm vào mắt cô, làm hại đầu cô lại bắt đầu nở hoa.

“Bên này.” Tần Hàm đi về phía trước hai bước, hơi lấy lại tinh thần, cô lại vội vàng chuyển hướng. “Đi cửa hàng lớn cần phải lái xe, tôi có xe. . . . Ở đó.” Bởi vì quá kinh ngạc, đầu lưỡi của cô bị lú lại.

Mang theo soái ca siêu cấp đi đến bãi đậu xe dưới tầng hầm của căn phòng cho thuê, Uông Ngạo Quần không hề cảnh giác ngồi trên xe cô, đeo nịt an toàn vào.

Thật khản trương, thật khản trương! Lần đầu tiên cùng người đàn ông đẹp trai cực kỳ như vậy ở trong một không gian bịt kín, Tần Hàm khản trương đến hai tay khê run. Nịt an toàn ấn mấy lần vẫn không vào.

“Tôi giúp cô.” Uông Ngạo Quần kéo nịt an toàn của cô qua, nhanh nhẹn cài vào.

Ngón tay của anh thon dài tinh xảo, làn da mềm mại bóng loáng, so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn.

Nhìn lại bản thân bởi vì rất ít ra ngoài nên lười tu sửa móng tay, Tần Hàm xấu hổ lén giấu ngón tay vào trong nắm tay.

“Chúng ta. Chúng ta đi thôi!” Chìa khóa nhét vào ổ khóa, lại không khởi động được “Xe hình như là lạ.” Tần Hàm xấu hổ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 2.2:

“Tôi tới.” Ưông Ngạo Quần vươn tay qua, hai ngón tay vặn một cái, xe liền nổ máy khởi động.

“Cám ơn.” Cô đây là đang xảy ra chuyện gì? Sao chuyện gì cũng là không được?

Cảm giác bản thân ở trước mặt soái ca, mặt mũi sớm bị ném đến tận Thái Bình Dương, Tần Hàm nghĩ muốn ôm đầu khóc rống.

Dùng sức chuyển động tay lái, chân đặt ở chân ga giẫm một cái, xe đột nhiên liền xông ra ngoài, kém chút nữa liền va vào chiếc xe đậu trước mặt.

Tần Hàm kinh hồn chưa định, thờ phỉ phò, bên cạnh, Ưông Ngạo Quần cũng hoảng sợ mở to mắt.

“Cô không biết lái xe?” Mạng của anh sẽ táng trong tay cô!

“Biết, tôi biết lái, Tôi lái xe hơn bốn năm rồi.” Mười chín tuổi cô đã thi đậu bằng lái xe.

Đôi mắt xinh đẹp của Ưông Ngạo Quần ánh lên vẻ không tin tưởng.

“Để tôi đến lái được không?” Ưông Ngạo Quần hỏi, đôi mắt lóe lên tia hưng phấn nóng lòng muốn thử.

“Ách.” Nghĩ đến biểu hiện thất thường vừa rồi của bản thân, thay đổi người lái xe có lẽ mới là hành động sáng suốt.

“Được.”

Cô sai lắm rồi!

Hoàn toàn triệt để sai lầm rồi!

Kỹ thuật của soái ca siêu cấp chưa chắc tốt hơn so với cô bất thường, nhưng lá gan của anh lại rất lớn.

Anh thường giẫm chân ga rất mạnh, lúc thắng xe lại vừa nhanh vừa vội. Anh không ngừng bỏ, vượt qua, vượt qua, lại bỏ, một đường bão táp xông lên, nước mắt của Tần Hàm kém chút nữa cũng theo lái xe bão táp cuộn cuộn chảy ra.

Thật đáng sợ! Thật là đáng sợ!

Cô không muốn chơi, cô phải về nhà!

Cô không nên vì mê luyến sắc đẹp của soái ca, không nên bắt chuyện cùng soái ca, không nên bởi vì anh đẹp trai mà trở nên thất thường, tự đưa bản thân vào hộ khẩu đường cái.

Thật đáng sợ! Thật là đáng sợ!

Sao còn chưa tới Gia Nhạc Phúc?

Lộ trình không đến 5km sao lại xa như vậy?

Tay Tần Hàm nắm chặt nịt an toàn, hai chân dài bởi vì sợ hãi mà co rút cùng một chỗ, hai mắt hoảng sợ cầu cứu người đi đường bên ngoài.

Cứu mạng! Cô muốn xuống xe!

Bản vẽ của cô còn chưa vẽ xong, biên tập mỹ nhân còn đang chờ cô nộp bản thảo đó!

Cô không muốn chỉ mới hai mươi bốn tuổi liền về với ông bà!

Hu hu hu. Cô không muốn. . . .

“Đến!” Giọng nói Ưông Ngạo Quần rất hưng phấn.

“Đã tới sao?” Tần Hàm vội vàng tháo nịt an toàn ra, gần như là dùng sức nhảy xuống xe.

“Phải đỗ xe ở đâu?”

“Anh đỗ xe ở. . . .” Đợi chút, xe này là của cô đi? “Cái kia. . . . Tôi đi đỗ xe là được rồi.”

“Không sao, tôi giúp cô đỗ xe.” Ưông Ngạo Quần lộ ra nụ cười thật tươi.

Ba Uông cũng không cho anh lái xe, chỉ sợ anh sẽ bị thương, đi lại đều có tài xế đưa đón. Rất lâu trước kia anh đã muốn tự mình lái xe, tự mình xông pha một lần.

Gặp được cô gái này thật tốt. Chẳng những cô giúp anh ăn một bữa no, mặc dù mùi vị chả ra sao. Còn giúp anh hoàn thành nguyện vọng lâu nay. Tuy rằng xe nhỏ làm cho đôi chân dài của anh sắp va vào tay lái.

Cô có thể nói là nữ thần may mắn của anh!

Trong nháy mắt, Tần Hàm bị nụ cười của soái ca mê hoặc, ngoan ngoãn lên xe.

“Gia Nhạc Phúc có bãi đậu xe, từ chỗ đó đi xuống.”

Không cần dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, đoạn đường đậu xe này, quá trình vừa nguy hiểm vừa khủng bố.

Khi hai chân vững vàng đứng trên mặt đất, Tần Hàm cảm động đến kém chút nữa đã quỳ xuống hôn môi mặt đất.

Cảm ơn thần, mạng nhỏ của cô cuối cùng cũng có thể bảo vệ được. . . .

Trong Gia Nhạc Phúc, Ông Ngạo Quần tò mò nhìn Đông nhìn Tây, quả nhiên là bộ dáng chưa từng tới cửa hàng lớn.

Đây là một cô bé lợ lem luôn luôn bị nhốt trong nhà quét nhà dọn dẹp. . . . Không đúng, anh là đàn ông, hẳn là gọi là thiếu gia đi bụi.

Chưa từng ra khỏi cửa, cho nên ngay cả Gia Nhạc Phúc cũng chưa từng nghe qua.

“Cái đó. . . . Anh. . . .” Cô nhớ ra bản thân còn chưa biết tên của anh “Tôi tên là Tần Hàm, anh tên là gì?”

“Ông Ngạo Quần” Tay Ông Ngạo Quần cầm đồ ăn vặt nhìn giới thiệu trên bao bì.

“Anh làm việc gì. . . .” Một bịch đồ ăn vặt đột nhiên chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của cô.

“Muốn ăn cái này.”

“Được.”

Anh muốn ăn cái gì hỏi cô làm chi? “Anh làm việc gì?”

“Tôi còn muốn cái này.” Ông Ngạo Quần lại ném một bịch snack vị cá tuyết vào trong xe đẩy.

Chỗ này tuyệt quá! Bán rất nhiều đồ ăn vặt anh nhìn thấy lại chưa từng ăn qua. Sau khi anh được Tần Hàm đồng ý, đã ném vào xe đẩy hơn mười bịch đồ ăn vặt, đến nỗi câu hỏi của cô, anh hoàn toàn không nghe thấy.

Anh là bé trai à? Thích ăn đồ ăn vặt như vậy. Tần Hàm bắt đầu đi bừa bãi, lại nhìn không được muốn cười.

Thời điểm tính tiền, Ông Ngạo Quần đứng một bên, thích thú đảo mắt nhìn nhân viên thu ngân quét mã, đi theo Tần Hàm cùng nhau bỏ vào túi ni lông, về mặt cực kỳ giống một bé trai có lòng hiếu kỳ cực nặng.

Trả tiền xong, Tần Hàm nhìn con số trên hóa đơn, sau đó làm như không có chuyện gì nhét hóa đơn vào trong bóp tiền.

Ông Ngạo Quần vươn tay cầm lấy hai túi đồ lớn, “Oa, thật nặng.”

“Đưa cho tôi một túi.”

“Không sao, không sao!” Ý cười Ông Ngạo Quần tràn đầy.

Lần đầu tiên anh xách đồ nặng như thế, thật có cảm giác tươi mới.

“Vậy anh cẩn thận đó!”

“Ừ.” Anh thoát nhìn rất vui vẻ.

“Cái đó. Lái xe trở về.”

“Tôi lái!” Ông Ngạo Quần chèn đinh chặt sắt cầm lấy chìa khóa.

Anh lái? Có phải cô khó giữ cái mạng nhỏ này hay không?

Mặc dù trong lòng rất sợ, nhưng Tần Hàm luôn luôn không cự tuyệt người khác, vẫn rung rung đưa chìa khóa xe cho Ông Ngạo Quần.

Ông Ngạo Quần vừa chạm đến tay lái, lập tức tính tình thay đổi cực lớn, từ bé trai vui vẻ chuyển thành dã thú khát máu, khóe miệng tràn ngập ý cười, con ngươi đen lái xin đẹp ánh lên tia nóng lòng muốn thử. Anh giẫm lên chân ga, lập tức như con hổ phá khung cửa không ngừng phóng chạy như điên về

phía trước.

Về đến nhà, sắc mặt Tần Hàm trắng bệch, dựa vào trên tường yếu đuối muốn nôn.

Ngồi xe của anh còn kích thích hơn ngồi tàu lượn siêu tốc!

“Cô sống ở loại địa phương này?” Uông Ngạo Quần giúp mang đồ tới cửa, tò mò quan sát xung quanh.

Căn phòng nho nhỏ đặt một cái bàn phím, bên trên là máy vi tính cùng máy in.

Bên cạnh bàn là giá sách, còn lại là tủ quần áo cùng bàn trang điểm. Một cái giường đôi nằm ngang bên phải, sofa hai người nho nhỏ cùng một cái bàn trà thủy tinh, thứ khác đều không có.

Không có bất kỳ trang trí nào, ngay cả màu sắc cùng hoa văn rèm cửa sổ nhìn cũng thật bình thường, thô tục. Theo giải thích tiêu chuẩn của anh đây chỉ là “nhà kho” có đồ dùng gia đình mà thôi.

Chỗ này so với phòng sách của anh còn muốn nhỏ hơn, cô vậy mà có thể sống trong căn phòng nhỏ hẹp như thế này?

“Đây là căn phòng tôi thuê.” Tần Hàm giải thích.

“Phòng thuê?” Thì ra là phòng thuê, thuê phòng đều là không gian nhỏ hẹp như vậy sao? “Ba mẹ cô ở đâu?”

“Bọn họ ở tại Đài Trung.”

“À.” Trong lòng Uông Ngạo Quần có tính toán, nếu anh cũng sống trong một không gian nhỏ hẹp như vậy, hẳn là không chịu được.

“Tôi lấy đồ ăn vặt của anh cho anh.”

Tần Hàm lấy một cái túi ni lông sạch sẽ trong ngăn tủ ra, bắt đầu chia đồ ăn.

“Đây là.” Uông Ngạo Quần chỉ vào giá sách.

“Là công cụ kiếm sống của tôi.”

“Công cụ kiếm sống?”

“Tôi là tác giả về tranh hoạt hình.” Tần Hàm ngượng ngùng, hai má ửng hồng.

“Có thật không?” Uông Ngạo Quần đứng trước giá sách, rút ra một quyển tập bản vẽ đề tên “tác giả Tần Hàm” “Đây là tác phẩm của cô?”

“Không nên nhìn!” Tần Hàm vội vàng buông đồ ăn chưa phân chia trên tay ra, vội vàng nhảy đến trước mặt Uông Ngạo Quần, muốn đoạt lại tập tranh vẽ.

Uông Ngạo Quần né trái né phải mở quyển tập tranh vẽ ra, lớn tiếng chậm rãi đọc.

“Con cừu nhỏ đi tới dưới cầu, nhìn đóa hoa nhỏ trên mặt đất, nhìn không được hỏi.”

“Xin anh, không cần đọc thành tiếng!” Tần Hàm sốt ruột lớn tiếng gọi.

Cô chịu không nổi nhất là tác phẩm của cô bị người khác chuyển thành lời thoại, điều này làm cho cô xấu hổ tới cực điểm, hậm hực không thể tông cửa sổ nhảy xuống.

Uông Ngạo Quần không để ý lời cầu xin của cô, tiếp tục đọc thành tiếng “Đóa hoa nhỏ nói, bé thích nhất là mùa xuân.”

“Đừng!” Tần Hàm ra sức bỏ nhào đến, đè Uông Ngạo Quần té ngã, một phát đoạt lấy tập bản vẽ, không vui nói: “Kêu anh không cần đọc thành tiếng, anh rất là xấu!”

Thiếu gia đi bụi này thật thích đùa dai!

Thân thể mềm mại đè trên người anh, môi hồng tức giận đóng mở ngay trước mắt anh. Trong phúc chốc, trong lòng Uông Ngạo Quần nổi lên xúc động, muốn hôn lên đôi môi hồng này, muốn nếm thử hương vị trong miệng cô, muốn biết có phải cô có ma lực đặc biệt cho nên đồ ăn khó nuốt vừa đến trong miệng cô liền biến thành cao lương mỹ vị.

Ý thức được bản thân thế nhưng không biết xấu hổ chút nào đè toàn bộ thân thể trên người soái ca, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Hàm lập tức như núi lửa bùng nổ, nham thạch nóng cháy phun trào. Không chỉ là gương mặt mà ngay cả cổ cũng bắt đầu đỏ rực rực.

Cô hốt hoảng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào con ngươi đen láy xinh đẹp của Uông Ngạo Quần. Hai tay chống tại hai bên người anh, chống đỡ thân thể bản thân, muốn bỏ xuống người anh.

Tiếp theo vòng eo mảnh khảnh đột nhiên bị chế trụ, Tần Hàm kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ đẹp trai của Uông Ngạo Quần cách mặt cô rất gần. Cô lập tức giống như con thiêu thân đâm đầu vào ngọn đèn, ngờ ngác bất động, làm cho đôi môi mỏng của anh cắn nuốt hết ý thức của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 3.1:

Môi của cô rất ngọt, khó trách đồ ăn khó nuốt đến trong miệng cô lại trở thành món ngon mỹ vị.

Uông Ngạo Quần cẩn thận nhắm nháp môi thơm ngọt của cô, đầu lưỡi ấm nóng thăm dò vào trong miệng, lưỡi cô ngưng ngừng cứng ngắt, đôi môi mềm mại, đỏ mọng.

Tần Hàm dùng sức nhắm nghiền hai mắt, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hai tay cô giống như bướm bướm sa ngã, không ngừng quơ lắc lung tung. Cô khẩn trương há miệng muốn hít lấy không khí tươi mới, làm đầu óc hỗn loạn bình tĩnh lại, nhưng lại cho anh cơ hội công thành chiếm đất.

Lúc lửa nóng của anh đụng chạm đến cô, một dòng điện kỳ lạ vọt qua, làm đầu lưỡi cô tê rần, cũng làm ý thức cô trở nên mơ hồ.

Môi lưỡi cô sinh ra khát vọng, khẩn cấp đáp lại nụ hôn của anh, hai tay giống như bướm bướm sa ngã chậm rãi thu lại, bị anh bắt lấy, mười ngón đan chặt.

Không biết qua bao lâu, Uông Ngạo Quần buông Tần Hàm ra.

Tần Hàm chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt chứa ý cười của anh nhìn thấy bản thân ý loạn tình mê, hai gò má cũng ửng đỏ.

Cô thẹn thùng khẽ kêu một tiếng, cuống quýt bò xuống giường.

Trong lúc đang bò xuống, cô không quên rút lấy bản vẽ của mình, giống như vịt con bị chó đuổi chạy trốn đến trước giá sách, nhét bản vẽ vào trong sách.

Tiếng nhịp tim đập thình thịch rất lớn, gần như muốn phá lồng ngực mà ra.

Cô hốt hoảng tìm việc làm, tránh cho trực tiếp đối mặt về không nỡ từ bỏ giờ phút này.

“Anh. Đồ ăn vặt của anh đã chia xong rồi.”

Tần Hàm cũng không quản cái nào là bản thân mua, cái nào là Uông Ngạo Quần chọn, cố nhét hết vào trong túi ni lông, đưa cái túi nặng trĩu đến trước mặt anh.

“Cám ơn.” Uông Ngạo Quần tiếp nhận, bỏ qua một bên.

Giường dưới thân mặc dù cứng rắn, nhưng so với công viên lạnh như băng thì thật sự là tốt hơn rất nhiều. Vừa ấm vù vù, vừa có chăn bông, bốn phía còn có vách tường cứng rắn che gió che mưa. Tuy rằng không vừa lòng, nhưng miễn cưỡng cũng có thể trở thành chỗ cư trú.

Anh không muốn về nhà, cũng không muốn trở lại công viên ngủ. Hướng chỉ nơi này còn có một cô gái đáng yêu, một tiểu mỹ nhân làm cho anh nhìn thấy trong lòng liền vui vẻ.

“Cái đó.” Anh không đi sao? “Anh. Lát nữa anh muốn đi đâu?”

Uông Ngạo Quần lắc đầu.

Không biết muốn đi đâu sao? Đúng rồi, anh nói anh rời nhà trốn đi.

Trên người anh không có tiền, lại không biết muốn đi nơi nào. Vậy..... vậy..... lồng ngực Tần Hàm nhảy mạnh, tại thời điểm này, trong lòng cô thể hiện lên ý tưởng anh có thể ở tạm nơi này.

Cô đang nghĩ cái gì? Miệng Tần Hàm mở rộng, không dám tin lùi lại hai bước.

Cô chỉ mới quen biết soái ca siêu cấp này có hai tiếng đồng hồ, lại cho anh vào nhà dưới tình huống hoàn toàn không biết gì cả, rất là nguy hiểm, huống

chi.... Huống chi vừa rồi anh còn hôn cô. Có thể thấy được anh không chỉ là soái ca siêu cấp, mà có là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng..... Tần Hàm len lén giương mắt nhìn anh. Anh thật sự làm cho người ta thèm nhỏ dãi.....

Trời ạ! Cô vậy mà lại dùng ba chữ “thèm nhỏ dãi”, cô thật sự là bị ô nhiễm, đã không thể trở về con người ngây thơ chất phác lúc trước. Hu hu hu.....

Cô đang làm gì thế? Ưông Ngạo Quần rất hứng thú nhìn chăm chú vào biểu cảm thay đổi liên tục của cô.

Cô thật sự là một cô gái thú vị. Vóc người tinh tế nhỏ bé giống như vũ công múa ballet, biểu cảm trên gương mặt lại liên tục thay đổi giống như diễn viên kịch. Anh nghĩ sống cùng với cô nhất định sẽ không nhàm chán.

“Anh rời nhà trốn đi, cũng không nghĩ muốn đi đâu sao?”

Ưông Ngạo Quần lại lắc đầu.

Người này làm việc thật là không có kế hoạch, muốn rời nhà trốn đi liền rời nhà trốn đi, tiền cũng không mang, mục đích cũng không có nghĩ.....

Nói không chừng tiền của anh đều bị mẹ kè giữ, mới có thể ngay cả một xu cũng không có!

“Vậy buổi tối anh muốn đi đâu?” Tần Hàm hỏi tiếp.

Mùa đông vừa qua khỏi, ban ngày mặc dù ấm áp, nhưng nhiệt độ buổi tối lại chênh lệch rất lớn, vẫn có thể sẽ đông lạnh một người thanh niên.

“Tôi mới vừa quyết định.”

Tần Hàm mở to mắt chờ đợi câu tiếp theo.

Cô thoát nhìn giống như nai con bambi, Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn rất thích hợp với đôi mắt vừa to vừa đen. Đôi mắt ngấn nước làm cho người ta nghĩ muốn ôm cô vào lòng.

Cồi đời này sao lại có vật nhỏ đáng yêu như vậy?

Ưông Ngạo Quần rất có hứng thú quan sát kỹ.

Bộ dáng của anh thật sự cực kỳ đẹp trai!

Mắt này, mũi này, môi này, còn có dáng người cân đối.... Căn bản chính là hoàng tử dưới ngòi bút của họa sĩ!

Tần Hàm dùng sức hít một hơi, tránh cho nước miếng chảy xuống theo khóe miệng.

“Quyết định gì?” Cô cố gắng thả lỏng khóe miệng, để cho bản thân không nhìn giống cô gái háo sắc.

“Tôi muốn ở lại đây.” Anh nằm ngửa nhìn lên trần nhà.

Phía trên giống như có vết máu của con muỗi sau khi bị đánh chết lưu lại.... Nhưng mà anh có thể làm như không thấy. Anh buồn lòng hai mắt.

“A.....” Tần Hàm cả kinh “Ồ lại..... chỗ này?”

Chỗ này là chỗ nào? Không phải là nói nhà cô chứ?

“Ừm!”

Ưông Ngạo Quần trở mình, gương mặt đẹp trai liền cách cô trong gang tấc.

Mặt của anh dựa vào rất gần cô, làm cho cô cảm thấy hô hấp khó khăn.

Tần Hàm ôm ngực, hơi lùi về sau một chút, mới có thể quay đầu lại nhìn thẳng anh.

“Nơi này..... Nơi này là chỗ tôi ở.” Cô đang nói ngốc cái gì?

“Tôi biết.” Anh nhìn một lượt khắp người cô, rồi mới giống như bưng tỉnh đại ngộ, lôi một sợi dây chuyền từ trên cổ ra, cời móc, đặt vào trong lòng bàn tay, hiện ra dưới mí mắt cô.

“Cái gì?” Anh lại lấy ra một sợi dây chuyền là có ý muốn làm gì?

Đó là một sợi dây chuyền có kiểu dáng đặc biệt. Cô đoán là dây chuyền mạ bạc..... Ba sợi xích thật mỏng quấn quanh thành một cái, giống như là đoạn tình cảm khúc mắc không rõ, làm cách nào cũng không tháo ra được.

“Đây gọi là.....” Ông Ngạo Quần suy nghĩ một lát “Rent?”

“.....”

“Rent?” Tần Hàm trừng mắt nhìn, “Tiền thuê phòng?”

“Đúng!” Anh vui vẻ chỉ vào chóp mũi cô “Tiền thuê phòng!”

Không thể nào, anh muốn cùng cô thuê căn phòng này?

Tay cô lần nữa ôm ngực, nắm chặt lấy quần áo.

Cô cảm thấy thật kinh khủng.

Làm cho cô có cảm giác như vậy không phải vì soái ca tính toán không đi, mà là trong lòng cô thế nhưng khi nghe đến quyết định của anh, lại nổi lên một tia vui sướng.

Đây là tình huống gì? Cô hoàn toàn bị sắc đẹp cấp hồ ly mê đảo sao?

“Cho em!” Ông Ngạo Quần cứng rắn nhét sợi dây chuyền vào tay cô, đại biểu giao dịch thành công.

Anh vui vẻ nhảy xuống giường ngồi bên cạnh cô, tùy tay lấy một bịch snack trong túi ni lông ra, dùng động tác cực kỳ thô lỗ, hoàn toàn không phù hợp với khí chất tao nhã của anh mở bịch snack ra, một bên sung sướng nhai đồ ăn vặt.

“Hương vị rất đặc biệt!” Anh vui vẻ nói.

Không đặc biệt ăn ngon, nhưng mà Ừ..... Làm cho anh không thể dừng tay được, một miếng tiêng một miếng ăn.

Cúi đầu nhìn sợi dây chuyền mạ bạc có giá trị không tới hai mươi đồng, Tần Hàm lại lấy chiếc nhẫn thủy tinh từ trong túi xách ra, suy nghĩ đem bán đấu giá hai món đồ này, có thể bán được năm trăm đồng hay không?

Chiếc nhẫn này hẳn là được! Cô nghĩ. Mặc dù chất liệu bình thường, nhưng tạo hình rất đặc biệt, nói có không chừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn có thể bán được giá tốt.

Cô liếc nhìn bịch snack trên tay anh.

Đừng nói là tiền thuê phòng, ngay cả tiền đồng đồ ăn vặt này cũng không đủ.....

A. Cô là một tác giả chuyên về truyện tranh ngây thơ, hàng tháng thu vào chỉ là mấy vạn đồng, cũng giống một nữ phú hào trong xã hội thượng lưu, chuẩn bị bao dưỡng một con chó sói hay sao?

“Tôi có ý kiến hay.” Ông Ngạo Quần mút mút đầu ngón tay dính đồ ăn vặt.

Tần Hàm trừng mắt nhìn hành động của anh, có một loại khát vọng anh đang liếm chính là ngón tay của mình.

Xong rồi xong rồi! Đầu óc cô bây giờ không khác gì là hồ đĩnh.....

Cô hư hỏng! Cô không còn cách cứu! Cô hoàn toàn sa vào bên trong sắc đẹp, không thể nào tự kiềm chế nữa.

Không phát hiện suy nghĩ phức tạp của cô, Ông Ngạo Quần cầm lấy chiếc nhẫn cùng sợi dây chuyền, xỏ chiếc nhẫn vào sợi dây chuyền, sau đó đeo sợi dây chuyền lên cổ cô.

“Xem ra cũng không tệ lắm” Ông Ngạo Quần nhếch môi nói.

Tay Tần Hàm vươn đến trên cổ, đầu ngón tay chạm vào bề mặt trơn nhẵn của chiếc nhẫn, lập tức có chủ ý.

Cô sẽ không bán hai món đồ trang sức này, đây chính là “quà tặng” đầu tiên anh đưa cho cô.

“Bây giờ em muốn làm gì?” Ông Ngạo Quần hỏi.

Anh nghiêm nhiên trở thành một trong những khách trọ trong phòng này rồi.

Tiểu nữ nhân không có cự tuyệt yêu cầu của anh, cũng tiếp nhận phương thức giao dịch anh lấy đồ vật ra trao đổi, hiệp ước thuê phòng liên tính là đã thành lập rồi.

“Tôi muốn về tranh.” Tần Hàm nhỏ giọng nói.

Lúc cô làm việc sợ nhất là có người ở bên cạnh.

Lần trước Biên Phiếm vì muốn nghe tiếng rên rỉ của con mèo cách vách mà chạy tới chỗ cô làm tổ mấy ngày. Chỉ cần cô mở máy tính làm việc, Biên Phiếm giống như trinh thám im hơi lặng tiếng chạy đến sau lưng cô, nhìn lên cô làm việc.

Cô luôn luôn miễn cảm với sự gần gũi của người khác. Biên Phiếm chưa bao giờ từng thành công, nhưng cũng bởi vì vậy, mấy ngày nay cô bị người quấy rầy mà khiến cho tiến độ công việc chập chạp không tiến triển.

Uông Ngạo Quần rất là có hứng thú muốn biết cô đang vẽ cái gì, nhưng giờ phút này, chiếm cứ đầu óc anh là con buồn ngủ nồng đậm.

Ngày hôm qua ở trong công viên căn bản không cách nào ngủ ngon, không có bệnh chết coi như trong cái rui có cái may. Bây giờ không chỉ đã lấp đầy bụng, còn có chỗ che mưa che gió, anh thật là muốn ngủ ngon một giấc, ba ngày ba đêm không rời giường.

“Vậy em làm việc của em đi.” Anh vò bịch snack đã ăn xong thành một cục, chuẩn xác ném vào thùng rác. “Tôi muốn đi ngủ.”

Nói xong, Uông Ngạo Quần giống như một con mèo trèo lên giường, điều chỉnh tốt độ cao của gối đầu, kéo chăn lên, thoáng chốc liền nghiêng đầu ngủ.

Bản lãnh nhanh chóng đi vào giấc ngủ của anh làm cho cô khâm phục. Nhưng mà hấp dẫn tầm mắt cô nhất vẫn là dáng vẻ lúc ngủ của anh.

Khuôn mặt của anh rất tuần tú, khí chất cao quý, đáng vẽ tao nhã. Mặc dù anh vô lại trở thành khách trọ hiện tại của cô, cũng đã hôn cô, cô vẫn cảm thấy có khoảng cách với anh. Nếu không phải anh chủ động, hoặc là do cô nhất thời xúc động, lúc lý trí còn tồn tại trong đầu, cô sẽ nghĩ bản thân cách anh một khoảng cách rất xa, đáng vẽ tôn kính như đang chiêm ngưỡng thần, ánh mắt khát vọng nhìn chăm chăm, dù là đầu ngón chân cũng tôn quý.

Gương mặt khi ngủ của anh vẫn rất tuần tú, nhưng cảm giác cái khoảng cách kia lại biến mất.

Anh thoát nhìn trở nên ngon miệng hơn, làm cho cô càng thêm thêm nhỏ dãi.

Tần Hàm quyền luyến nhìn khuôn mặt anh, suy nghĩ bên dưới lớp chăn là thân hình cao gầy, nhiệt độ phát qua mu bàn tay bóng loáng của anh.

Cô trở thành một kẻ biến thái rồi!

Tần Hàm kinh ngạc há mồm, giống như chạy nạn chạy đến một chỗ khác trong phòng, thò ra từng hồi một.

“Sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức thị không.” Hai tay cô tạo thành hình chữ thập, không ngừng thì thảo lẩm bầm niệm.

Cô muốn công việc! Công việc có thể quên sắc đẹp, công việc có thể làm cô trở nên bình thường.

Cô vội vã mở MAC ra, tay cầm chặt cây bút, dùng sức vẽ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 3.2:

Ngủ một giấc ngon lành, Uông Ngạo Quần mơ mơ màng màng ngồi dậy. Trong lòng có chút kinh ngạc phòng của anh sao đột nhiên trở nên nhỏ hẹp như vậy? Nệm dưới móng sao lại trở nên cứng rắn như vậy? Gối đầu cũng không đủ mềm mại. Nhưng mà chăn bông có một mùi thơm nhàn nhạt, cực kỳ dễ ngủ, làm cho anh nhịn không được lại hít vào hai cái mới xuống giường.

Bên cạnh giường là phòng tắm, khóa đã hư nên cửa chỉ có thể khép hờ.

Vịn vách tường đi tới, Uông Ngạo Quần còn chưa tỉnh táo hẳn, suýt nữa ngã vào phòng tắm, cùng sàn nhà tiếp xúc thân mật.

Một trận hoảng hồn làm cho thần trí anh toàn bộ tỉnh táo, đầu óc nhanh chóng khôi phục hoạt động công việc, nháy mắt anh nhớ lại bản thân đang ở nơi nào.

Uông Ngạo Quần quay đầu, liền nhìn đến một chỗ khác trong phòng, cô gái đưa lưng về phía anh —— chính là chủ thuê phòng của anh.

Uông Ngạo Quần không nhịn được nở nụ cười phát ra từ trong lòng.

Sau khi chăm chú nhìn cô một lúc lâu, xác định cô đang chuyên tâm làm việc, giống như khi anh luyện đàn rất ghét có người quấy rầy. Anh nghĩ lúc cô làm việc cũng không thích bị người khác làm phiền, liền xoay người vào phòng tắm, mở nước nóng tắm rửa.

Tần Hàm đang chuyên tâm làm việc đột nhiên bị tiếng nước chảy làm cho hết hồn.

Cô kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy cửa phòng tắm chỉ khép hờ, nhưng Ưông Ngạo Quần vốn đang ngủ lại không thấy bóng dáng

Anh đã tỉnh rồi?

Vừa nghĩ tới anh đã tỉnh dậy, ngực Tần Hàm giống như nai con bắt đầu nhảy loạn.

Cô buông chiếc bút trong tay ra, không biết vì sao lại cố gắng hết sức kiễng chân, rón ra rón rén đi tới phòng tắm.

Tần Hàm đoán rằng anh đang rửa mặt, nhưng không ngờ tới cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy một thân hình cao gầy, thon dài cùng cơ bắp rắn chắc.

Bờ vai rộng tới thất lưng, từng chút thu nạp vào, tiếp theo là bờ mông vênh cao....

Mông của anh thật xinh đẹp..... Tần Hàm lại nhìn không được muốn chảy nước miếng.

Ưông Ngạo Quần có một đôi chân dài thẳng tắp, không có lông chân rậm rạp gì đó, sắc đẹp nhìn qua quả thật có thể thay cơm.

Theo cửa phòng tắm bị Tần Hàm mở ra, đuổi đi ẩm áp, cái lạnh làm cho Ưông Ngạo Quần đang bôi sữa tắm trên người kinh ngạc xoay người lại.

Trong lúc bốn mắt hai người đối diện nhau, Tần Hàm hoảng loạn nhanh chóng hạ mi mắt xuống, không tự giác dừng lại trên bộ phận nào đó của anh

Lúc này, tiếng rên của con mèo cái đột nhiên vọng lại trong đầu.

“Nhanh vào! Dừng cái đó của anh làm cho em thoải mái. Dừng sức đâm vào! Dừng sức.”

Tần Hàm nuốt một ngụm nước miếng, suy nghĩ bộ phận nam tính ừ rừ kia lúc tiến vào trong thân thể sẽ có cảm giác gì, có phải thoải mái đến mức làm cho toàn thân như nhũn ra hay không.....

“Tần Hàm.”

Ưông Ngạo Quần ần ần mang theo ý cười đánh thức cô.

Trời ạ! Vừa rồi cô lại suy nghĩ cái gì?

Lần trước bị đôi tình nhân mèo cách vách “hại” bản thân tự an ủi bầu ngực, hiện tại là lần thứ hai cô nổi lên suy nghĩ lung tung rồi.

Tần Hàm cuống quýt che mắt, nhanh chóng xoay lưng lại.

“Thật xin lỗi! Tôi..... Tôi không nhìn thấy gì cả!”

Cô đều xem sạch bách toàn bộ rồi, ngày mai nhất định sẽ bị đau mắt hột!

Rửa sạch bột bọt xà phòng trên người, Ưông Ngạo Quần bước đến trước, dừng lại phía sau lưng Tần Hàm.

Tần Hàm cảm giác phía sau có một luồng nhiệt cực nóng đánh úp lại, làm cho cô không biết làm như thế nào cho đúng.

Ưông Ngạo Quần cúi đầu, miệng dán sát vào lỗ tai cô.

“Em đều.....” Anh cố ý tạm dừng một chút, hơi nóng liền không khách khí phả vào lỗ tai cô, làm cho toàn thân cô đột nhiên tê dại “Nhìn thấy sạch bách rồi.”

“Không có!” Cô cuống quýt lắc đầu, “Tôi không thấy, tôi cái gì cũng không thấy!”

Ưông Ngạo Quần đột nhiên xoay người cô đang không chút nào phòng bị lại.

Thân thể của anh bởi vì bị cô trắng trợn nhìn mà nóng lên, nhiệt độ tán ra tán loạn.

Anh dùng tay kéo bàn tay che mắt của cô xuống, không có hảo ý nói: “Tôi nhìn thấy em đã nhìn sạch bách rồi.”

“Thật xin lỗi! Tôi không phải cố ý!” Hồngбет! Vừa nói xong, không phải thừa nhận cô đã nhìn thấy tất cả rồi sao?

Tay chân Tần Hàm luống cuống cúi đầu, tầm mắt không khéo lại dừng ở bộ phận nào đó của anh....

Vừa rồi chỗ đó còn ừ rừ vô lực giống như mũi vòi voi, sao bây giờ.... Lại giống như cái mũi voi dài chuẩn bị hái quả trên cây rồi?

Tần Hàm kinh ngạc trừng to mắt, trơ mắt nhìn cái mũi voi càng ngày càng dài, càng ngày càng lớn, mắt thấy sẽ đụng tới cô.

“Bây giờ em lại đang nhìn cái gì?”

Giọng nói trầm thấp có hơi chút khàn khàn của Ưông Ngạo Quân làm cho Tần Hàm như vừa bừng tỉnh lại trong mộng, nhanh chóng ngừng đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lúng túng giống như đứa bé làm sai việc bị bắt gặp.

“Tôi không... Tôi không...” Cô nghĩ muốn giải thích, lại không biết lấy chứng cứ hùng hồn mà có sức thuyết phục ở đâu ra chứng minh bản thân không có nhìn bộ phận nam tính của anh đến gần người “Tôi nghĩ muốn..... Tôi..... Uhm.”

Cái miệng nhỏ nhắn ý đồ nguy hiểm nhắm mắt bị ngăn chặn, người bị lôi kéo vào trong phòng tắm vẫn đang bốc hơi.

Vòi hoa sen chảy ra nước ấm rào rào chảy trên thân thể hai người, nhắm mắt liền làm ướt đầm chiếc áo T-shirt bằng bông cùng quần thể thao trên người Tần Hàm.

Nước nóng làm cho cô không thở nổi, nụ hôn của anh càng làm cho nhịp tim của cô mủn ngừng đập.

Cô vội vã xoay đầu đi, ngăn cản bản thân trở thành nữ chính đầu tiêu đề trên báo chí ngày mai.

Tần Hàm vội vội vàng vàng hít thở không khí mới mẻ, trong lúc hít thở, cô giương mắt lên nhìn hai bàn tay đang ôm lấy cô của Ưông Ngạo Quân.

Trong lúc cô giương mắt nhìn, Ưông Ngạo Quân chính xác bắt được cô, cô nhanh chóng trầm luân trong nước cùng anh, cũng lập tức muốn chết đuối.

Cả người anh ướt đầm, thoát nhìn rất tốt. Mái tóc dài ngang vai mềm mại uốn lượn theo đường cong, môi mỏng thoát nhìn rất mềm mại, thù du màu đỏ nhạt so với dâu tây còn muốn ngon miệng hơn, làm cho cô nghĩ muốn cắn một cái.

Còn có dáng người xinh đẹp của anh, cơ ngực còn có cơ bụng..... Tần Hàm cho rằng Ưông Ngạo Quân gầy như vậy, có thể chỉ là một gã gầy trơ xương, không thể tưởng tượng được sau khi cởi bỏ quần áo, thân hình cường tráng càng làm cho thần trí người khác bị mê muội.

Anh quá hoàn mỹ. Quá hoàn mỹ rồi.

“Hàm” Giọng nói anh trầm thấp mà mị “Anh có thể gọi em như vậy không?”

Cô gật đầu, bất lực mà thuận theo gật đầu.

Chỉ cần là yêu cầu của anh, cô nghĩ cho dù anh kêu cô hiện tại mở cửa sổ ra nhảy xuống, cô cũng có thể sẽ nghĩa vô phản cố mà đồng ý.

“Hàm”

Nước nóng ướt đầm áo T-shirt của cô, đáng sát vào đường cong cơ thể, lộ ra nội y màu trắng thuần khiết.

Đường cong xinh đẹp này làm cho bộ phận nam tính của anh sưng to đau đớn, hận không thể lập tức vọt vào thân thể mềm mại của cô, thoải mái buông thả.

Ưông Ngạo Quân lại cúi đầu hôn cô, hai tay không an phận vói vào bên trong nội y, vuốt ve da thịt bóng loáng trên lưng, nắm lấy bộ ngực căng đầy của cô, dùng sức mà xoa bóp.

Nước ấm nóng quá, nhưng Tần Hàm cảm thấy trong cơ thể của cô còn nóng hơn.

Không biết là người nào thả một lò lửa nhỏ ở trong cơ thể cô, đốt cháy thần kinh cảm giác của cô, cũng hủy đi lý trí còn thừa lại không nhiều trong cô.

Hai tay cô vòng lên người anh, mặc cho anh cởi quần áo đã ướt đầm trên người cô ta, cũng cởi xuống áo ngực viền ren. Dưới ánh đèn mờ nhạt, trần trụi đối diện cùng anh.

Tần Hàm chưa bao giờ có hành động lớn mật như vậy, nhưng hiện tại tất cả đều phát sinh tự nhiên như thế. Giống như bản thân quen biết soái ca siêu cấp trước mặt này không chỉ có thời gian nửa ngày, mà là đã quen biết nhau nửa năm rồi.

Tần Hàm mặc cho Ưông Ngạo Quân cẩn thận mổ ôn gáy mình, lưu lại một cái lại một cái dấu hôn đỏ tươi. Mặc anh xoa bóp bừa bãi bộ ngực, đôi môi hồng nhạt không ngừng chế tạo từng cái dấu hôn trên cơ thể cô, làm cho cô kim lòng không đậu há miệng khẽ rên, phát ra tiếng rên rĩ xuân sắc mỗi ngày đều làm cho cô khó có thể ngủ say.

Tần Hàm tỉnh té thờ hồn hèn, hai tay vươn lên vuốt ve tóc Ưông Ngạo Quân.

Bên trong phòng tắm cô đặt một cái máy giặt nhỏ, Ưông Ngạo Quân nâng eo nhỏ của cô lên, đặt cô lên trên máy giặt, môi mỏng tiếp tục hôn cô, ngón tay dài linh hoạt thăm dò vào giữa hai chân Tần Hàm, đẩy ra hoa môi, khéo léo chiếm lấy viên hạch.

Đầu ngón tay nắm lấy viên hạch linh hoạt vân vê, tốc độ xoa bóp nhanh chóng dẫn ra chất dịch ướt át..... Tần Hàm vong tình cong eo nhỏ lên, đầu ngửa về phía sau, tiếng hít thở tỉnh té chuyển sang phóng đảng, quanh quẩn trong không gian phòng tắm nhỏ hẹp.

Anh sao có thể như vậy.... Sao có thể làm cho cô hoàn toàn trầm luân, không có cách nào suy nghĩ như vậy?

Mông tròn theo làn xuất xoa bóp của anh mà nhảy múa, ngón chân trắng nõn không tự chủ được mà cuộn lại, đùi khép chặt, giống như đang kháng cự cảm giác không thỏa mãn, lại giống như đang nghênh đón đợt cao trào nỗ lực sắp đến.

“A a. Không. A a.” Tần Hàm có loại sợ hãi giống như là sắp chết, lại nghĩ muốn khẩn cấp hung hăng sa ngã xuống.

“A a!” Đột nhiên, cô đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, thân thể mềm mại cũng theo đó là run rẩy không ngừng, ăn mòn tay chân xương cốt của cô, cảm giác tuyệt vời khó diễn tả bằng lời làm cho cô gần như ngất đi.

Tần Hàm dựa trên bả vai của Uông Ngạo Quân, thở phì phò từng hơi từng hơi.

Trời ạ, đây chính là nguyên nhân đôi tình nhân mèo cách vách làm không biết mệt sao?

Cảm giác làm cho người ta tê dại.... Cô có thể giải thích được vì sao đôi tình nhân mèo cách vách lại yêu thích như thế rồi.

“Hàm?”

Ngón tay Uông Ngạo Quân khẽ chạm vào nhụy hoa của cô, Tần Hàm lập tức mẫn cảm co rúm lại một chút.

“Nơi này của em thật mẫn cảm” Anh cười ác ý vắn vẹo.

Qua một lúc, da thịt cô ửng đỏ, càng có vẻ xinh đẹp động lòng người, làm cho anh hoa mắt mê mẩn.

“Không. Không cần.” Tần Hàm hoang mang rối loạn cầu xin anh.

Uông Ngạo Quân vừa chạm tay vào, cảm giác kỳ lạ lại nhanh chóng vọt tới.

“Không muốn anh chạm vào nơi này?”

“Ừ.” Tần Hàm yếu ớt gật đầu.

“Vậy anh đổi chỗ.” Ngón tay dài đi xuống dò xét miệng hoa hạc non mềm.

Nơi đó đã sớm ẩm ướt một mảnh, vừa mới chạm vào, một lượng lớn xuân dịch trào ra. Cảm xúc trơn ẩm dính dính lây nhiễm lên ngón tay Uông Ngạo Quân, làm cho anh có thể dễ dàng tiến vào u mật bên trong của cô.

Hoa thịt trũng điệp bị ngón tay dài của anh đẩy ra, lập tức không phục cản ngược lại anh. Cảm nhận được cảm xúc khít chặt bên trong, Uông Ngạo Quân rên khẽ một tiếng, lập tức rục rịch, nam tính cường tráng lập tức ngẩng cao đầu.

Uông Ngạo Quân không kịp chờ đợi kéo hai chân dài vô lực của Tần Hàm ra, chia ra đặt ở hai đầu máy giặt. Hoa viên hồng nhạt không hề che lấp rộng mở trước mắt anh. Uông Ngạo Quân nhìn chăm chăm đóa hoa đỏ tươi, cùng với từng giọt sương phía trên, lập tức đặt cự vật thô to ngay phía trước hoa nguyệt, hái những giọt sương sớm kia.

Cự vật thô to không ngừng qua lại bên ngoài hoa nguyệt, ma sát hoa môi non mịn. Cảm giác tê dại càng lúc càng lan rộng trong thân thể, kích thích run động ở chỗ sâu nhất, một lượng lớn xuân dịch lại trào ra.

“Hàm, em thật giỏi.... Chỗ này của em thật mềm, thật đẹp....”

Uông Ngạo Quân ở một bên vừa hôn vừa khen ngợi. Tần Hàm ở trước mặt anh mở rộng địa phương chưa bao giờ bị người khác nhìn qua, ngưng ngừng vì vậy cũng giảm thấp không ít.

Cô nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh, mút liếm đầu lưỡi linh hoạt của anh, hai tay kim lòng không đầu bắt lấy thủ du nổi lên trước ngực anh, se se.

Bàn tay bé nhỏ của cô vắn vẹo, làm cho kiểm chế của anh nháy mắt hồng mắt.

“Không được! Anh muốn đi vào.”

“Anh tới....” Cô không tự giác đáp lại lời của anh.

Cảm giác trống rỗng hư không không ngừng khuấy động, một chút vô ý, cự vật thô to dâng trào của anh tiến nhập hoa huyết.

Hoa huyết mẫn cảm cảm giác được tồn tại của anh, lập tức vây chặt lấy cự vật, gát gao ngâm chặt lấy.

Uông Ngạo Quân không có bất kỳ suy nghĩ gì, một lần đâm thẳng vào hoa huyết trước nay chưa từng có người xâm nhập của Tần Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 4.1:

“Đau!” Tần Hàm đau đớn thét to.

Chưa từng trải qua chuyện này, cảm giác đau đớn giống như muốn xé thân thể cô thành hai mảnh này là gì?

Rõ ràng vừa rồi tất cả đều rất tốt đẹp, làm cho cô cảm thấy bản thân có thể vì vậy mà nguyện. Nhưng đau đớn kịch liệt này làm cho cô chịu không nổi, hoang mang hỗn loạn nắm chặt bờ vai anh, muốn anh rút ra khỏi thân thể cô.

“Hàm?” Đau đớn của Tần Hàm làm cho Uông Ngạo Quân phát hoảng.

Anh không ngờ tiểu mỹ nhân của anh còn chưa biết mùi đời, hành động quá kích động của bản thân làm cho anh cảm thấy có lỗi, hơn nữa nhìn thấy nước mắt của cô càng thêm đau lòng.

“Không cần! Không cần!” Đây không được, Tần Hàm chỉ đành vung nắm tay nhỏ bé đánh anh.

Thấy cô đau đến toàn thân run rẩy, nắm đấm đánh trên vai anh nhỏ bé vô lực, ngực Uông Ngạo Quân không khỏi đau nhói.

“Thật xin lỗi. . . .” Anh nhẹ vuốt ve tóc dài ướt đầm, vỗ nhẹ sống lưng nhỏ gầy của cô, không ngừng thì thầm nói xin lỗi bên tai cô.

Uông Ngạo Quân ngừng động tác, yên lặng ở bên trong cơ thể cô, đợi cô bớt đau.

Bàn tay to nâng khuôn mặt xinh đẹp lên, ti mi hôn lên hốc mắt đỏ ửng của cô. Nụ hôn rơi xuống những giọt nước mắt trên lông mi, trên má đầm nước mắt, cùng đôi môi hồng phát run của cô.

Hành động dịu dàng tràn ngập thương tiếc của Uông Ngạo Quân, bầu không khí ấm áp bao quanh cô, làm cho Tần Hàm kim lòng không đau nhắm hai mắt lại, thưởng thụ nụ hôn dịu dàng của anh. Loại cảm giác đau đớn xé rách giống như kỳ tích biến mất không thấy, anh làm cho linh hồn người ta lơ lửng, khiến cho cô không tự chủ được căng tiến sát lại gần anh.

Bộ ngực kề sát ngực anh, động tác sát lại gần của cô làm cho nam tính của anh càng đi sâu vào trong cơ thể cô một chút.

Uông Ngạo Quân nhảy bén cảm nhận biến hóa của cô, thử đẩy về phía trước một chút, cho đến khi đi vào lút cán, Tần Hàm vẫn không có biểu hiện không thoải mái nào, toàn bộ tinh thần đều để vào nụ hôn thiên nhiên.

Uông Ngạo Quân thấy thế mừng rỡ, nâng chân cô đặt trên bả vai, miệng hẹp đột ngột đẩy mạnh một cái, anh nghe thấy tiếng rên khẽ vui thích của cô.

“A. . . .” Tần Hàm ngửa đầu, hai mắt nhắm nghiền, năm ngón tay bé nhỏ nắm ở đầu vai anh cầu lại.

Tình triều kích thích điên cuồng quanh quẩn trong cơ thể cô. Tần Hàm thở phì phò, miễn cưỡng chống đỡ thể phối hợp từng lần và chạm hữu lực, mạnh mẽ của anh.

Tiếng nước rào rào, chảy trên đôi vai rộng của anh cùng chân nhỏ phía trên của cô.

Nhiệt độ hơi nước nóng đánh không lại nhiệt độ trong cơ thể hai người, dưới sự va chạm biến mất không thấy.

Vú trắng nõn xinh đẹp bị bàn tay to của anh nhào nặn thành từng dấu đỏ ửng, dưới đầu lưỡi đùa bỡn trở nên cứng rắn dựng đứng.

Tần Hàm cong eo, ưỡn ngực, lắc mông, không ngừng phô bày ra khát vọng muốn càng nhiều hơn nữa.

Uông Ngạo Quân lần lượt thỏa mãn cô. Ngực trái đầy dấu hôn ửng hồng cuồng nhiệt, thẳng đến khi cô thỏa mãn, mềm nhuyễn vô lực dựa vào trên tường, đôi mắt điểm đậm đáng yêu mở to nhìn anh, cầu xin anh đừng cuồng liệt cướp đi ý thức cùng khí lực cuối cùng của cô. Dưới một tiếng thở mạnh, Uông Ngạo Quân tận tình phóng thích mầm móng, nhiệt độ nóng bỏng gần như bùng cháy cơ thể mảnh mai của cô.

Sau khi xong, Uông Ngạo Quân ôm Tần Hàm xuống máy giặt, dịu dàng vì cô tẩy rửa thân thể mềm mại sáng bóng ửng hồng.

Cô dựa lưng trên người anh, nhìn thấy rõ ràng tay anh đang dao động trên người cô.

Tần Hàm khẽ cắn môi dưới, không biết làm sao nhìn anh bóp sữa tắm ra bọt biển, bàn tay to chà xát xoa xoa bầu vú tròn trịa của cô, cùng với vật nào đó vẫn như cũ đứng thẳng.

Nhìn thấy tay anh lướt qua vùng bụng bằng phẳng, thăm dò vào hoa viên hồng phấn giữa hai chân cô.

Uông Ngạo Quần cẩn thận nhẹ nhàng rửa hoa nguyệt, đầu ngón tay tránh không khỏi đụng chạm đến bộ vị mẫn cảm.

Tần Hàm kim lòng không đầu thờ gấp rên khẽ một tiếng, cảm giác lòng bàn chân của cô lại nóng lên.

Cô đã làm chuyện ấy với soái ca siêu cấp phía sau lưng cô rồi!

Tần Hàm thật sự không thể tin được bản thân thế nhưng có thể hành động lớn mật như vậy. Thu lưu anh, còn cùng anh tiến thêm một bước quan hệ thân mật.....

Hai mươi bốn năm trong cuộc đời của cô trôi qua hồn nhiên đơn thuần. Biên Phiếm nói cô là người ngu ngốc đần độn. Mặc dù có con trai bày tỏ tình yêu với cô, cũng ngu ngốc không đáng lo. Biên Phiếm còn từng cười cô nói cô không chừng sẽ trở thành cô gái ngu ngốc, cả đời không hiểu ý định của đàn ông đối với cô.

Nhưng hôm nay cô bị làm sao vậy? Sao lại cùng một người vừa mới quen biết nửa ngày, lại còn chưa xác định cảm giác với đối phương đã xảy ra quan hệ thân mật?

Tần Hàm không hiểu nổi tâm tư của bản thân, giống như một đề toán cực kỳ khó, cô nghĩ không ra cách giải.....

Bình thường khi đối mặt với tình huống này, cô sẽ áp dụng thái độ trực tiếp buông tha.

Cho nên Tần Hàm buông tha cho việc suy nghĩ nguyên nhân tại sao bản thân lại lên giường cùng soái ca. Cô chỉ biết, cô không có một tia hối hận hoặc là cảm giác không đúng. Cô hưởng thụ bàn tay anh vuốt ve trên người cô, thích cảm giác dựa vào anh như vậy, thích anh thì thầm nói nhõ bên tai cô, thích anh tạo ra cảm giác tê dại trên người cô.....

Cùng tắm xong, lau khô thân thể, trên người Tần Hàm bao một cái khăn tắm lớn đi đến trước tủ quần áo tìm quần áo sạch sẽ thay.

“Anh phải mặc cái gì?” Uông Ngạo Quần ở phía sau cô, hỏi.

Đúng rồi, anh cái gì cũng không mang theo, quần áo trên người cũng có nhiều chỗ bẩn thỉu dơ dáy, không có khả năng tiếp tục mặc.

“Đề em tìm xem...” Tần Hàm tìm kiếm trong đồng áo T-shirt của bản thân, “Cái này cho anh mặc.” Cô tìm thấy một cái áo T-shirt size lớn bình thường dùng làm đồ mặc ở nhà.

Uông Ngạo Quần nhìn chiếc áo có chút phai màu, phía trên in hình dáng kỳ quái, vừa nhìn liền biết là kiểu T-shirt của đàn ông, khoe miệng không quá tự nhiên hạ xuống.

“Bạn trai?”

“Không phải!” Tần Hàm vội vàng giải thích, “Em không có bạn trai.”

“Bạn trai cũ?”

“Em chưa từng kết giao bạn trai!” Tần Hàm gần như là la lên.

Giọng điệu vội vàng giải thích làm cho khóe môi Uông Ngạo Quần nhếch lên.

Không có bạn trai. Anh không dấu vết nhẹ nhàng thờ ra.

Ý thức được giọng điệu vội vàng của bản thân, Tần Hàm then thùng đồ mặc.

“Em không có..... Cái này không phải..... Cái này là đồ mặc ở nhà của em, size lớn mặc sẽ thoải mái hơn.....”

Chán ghét! Anh không cần luôn luôn nở nụ cười tà ác, như vậy cô sẽ cảm thấy bản thân rất ngu ngốc.

“.....”

“Cám ơn!” Uông Ngạo Quần cúi đầu hôn lên má cô một cái, mặc áo T-shirt vào.

“Không khách khí.” Tần Hàm nhỏ giọng đáp trả.

Cô rất thích cảm giác anh hôn cô! Mặc kệ anh làm cái gì với cô, cô đều cảm thấy rất thoải mái. Giống như bọn họ đã ở chung cùng nhau rất lâu rất lâu....

“Chất liệu thật thô ráp.” Hai hàng lông mày của Uông Ngạo Quần khẽ chau lại.

Quần áo giặt đi giặt lại hơn trăm lần sớm đã mất đi hoa văn trơn mịn bên ngoài, thói quen mặc quần áo đắt tiền, Uông Ngạo Quần liền cảm thấy quần áo này đang gặm cắn da thịt của anh.

“Bởi vì nó đã bị giặt rất nhiều lần.” Tần Hàm vội vàng đề nghị “Em thấy anh cũng không có quần áo để thay đổi, chúng ta đi mua quần áo đi.”

Nghe vậy, Ưông Ngạo Quần suy nghĩ, lại nhìn bộ quần áo trên người bản thân.

Một lát sau, anh có chút bất đắc dĩ nói: “Anh không có những vật khác có thể đổi với em.”

“Không sao.” Tần Hàm lắc đầu, tay vuốt ve chiếc nhẫn trên cổ “Chiếc nhẫn này hẳn là không chỉ đủ tiền com một bữa, có thể lại đi mua quần áo.”

Dù cho Ưông Ngạo Quần không rõ ràng giá trị chiếc nhẫn của bản thân trên thị trường, nhưng lúc trước khi chế tạo chiếc nhẫn này đã tiêu tốn của anh rất nhiều tiền, anh ngược lại còn nhớ rõ. Anh chỉ là không ngờ có thể mang nhẫn đi bán lấy tiền.... Đề nghị của Tần Hàm làm cho anh bưng tỉnh.

“Vậy cầm cái này đi bán lấy tiền đi!” Ưông Ngạo Quần vươn tay về phía sau gáy của cô, làm bộ muốn cởi sợi dây chuyền ra.

Bán lấy tiền, có tiền rồi, hai tuần này anh có thể trải qua thoải mái một chút. Ít nhất không cần ăn thứ đồ ăn không có mùi vị gì kia, hơn nữa anh còn có thể mua món quà nhỏ cho cô gái nhỏ đáng yêu của mình.

“Không!” Tần Hàm lập tức ngăn cản động tác của anh “Cái... Cái nhẫn này xem như là anh bán cho em đi. Về sau chi phí chi tiêu của anh giao cho em.”

Cô luyến tiếc bán chiếc nhẫn này. Đây là vật lần đầu tiên anh đưa cho cô, có giá trị kỷ niệm. Dù là thủy tinh không đáng tiền cô vẫn xem nó như bảo vật.

“Được!” Ưông Ngạo Quần sáng khoái gật đầu.

Dù sao đây là quà tặng anh tự mình thiết kế cho bản thân, nếu bán cho người xa lạ, anh cũng cảm thấy có chút đau lòng. Bán cho cô gái nhỏ đáng yêu của mình là tốt nhất, nó vẫn như cũ xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Chờ anh nghỉ ngơi đủ, quyết định trở về xã hội thượng lưu, tiếp tục cuộc sống hoàng tử piano của anh. Anh sẽ giúp cô thiết kế một chiếc nhẫn nho nhỏ có thể mang vào ngón tay nhỏ bé đáng yêu, làm thành một đôi với chiếc nhẫn trên cổ cô.

Ưông Ngạo Quần mặc một chiếc quần thường trong nhà, vươn tay về phía Tần Hàm đã mặc xong quần áo.

Tần Hàm lúng ta lúng túng chăm chú nhìn bàn tay sáng bóng hồng hào của anh, dè dặt cẩn thận đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào trong lòng bàn tay anh.

Tay của cô thật sự rất nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến mức năm ngón tay của anh hợp lại liền bao trọn bàn tay nhỏ bé của cô vào trong tay anh.

Hai người tay trong tay đi dưới ánh trăng, gió đêm mát lạnh phả vào mặt, mang theo một chút khí lạnh, nhưng trong lòng Tần Hàm, so với đi trên đường ngày hè còn ấm áp hơn.

“Đáng người của em rất giống Christine.” Ưông Ngạo Quần đột nhiên nói.

Đều bé bỏng như vậy, xinh đẹp như vậy, giống như tiểu tinh linh bay lượn trên đóa hoa.

“Christine?” Tần Hàm không hiểu ngừng đầu lên nhìn Ưông Ngạo Quần cao hơn cô một cái đầu.

Christine là tên phụ nữ.... Không phải là bạn gái của anh chứ?

“Christine là vũ công người Nga, là vũ công múa ballet trong đoàn Mạn Lạc Phu, em chưa từng nghe nói sao? Anh nhớ bọn họ đã từng đến Đài Loan lưu diễn.”

“Em.... Em không biết.” Tần Hàm vì hiểu biết nông cạn của bản thân mà cảm thấy xấu hổ.

“Không biết cũng không sao.” Dù sao người thích ballet cổ điển ở Đài Loan vẫn là số ít “Ngày khác có cơ hội giới thiệu cho hai người làm quen, em nhất định sẽ ngạc nhiên thậm chí có người giống với bản thân như vậy.”

“Được.”

Anh quen biết đoàn vũ công múa ballet? Cảm thấy bản thân bất quá chỉ là một cô gái bình thường, Tần Hàm cảm thấy giữa hai người giống như ả ả xuất hiện một cái kênh rạch nho nhỏ.

Cô bé lọ lem mặc dù là cô bé lọ lem, nhưng thật ra gia thế bối cảnh của nàng rất tốt, còn có thể được hoàng tử mời đến hoàng cung tham gia vũ hội.

Thiếu gia đi bụi trước mắt mặc dù không chiếm được yêu thích, nhưng gia thế nhất định cũng rất tốt. Nói không chừng còn là nhân vật ưu tú trong xã hội thượng lưu, bạn bè quen biết đều có khuôn mặt giống như anh, giống như đóa hoa cao cao chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể tiếp xúc.....

Suy nghĩ như vậy tuy rằng làm cho Tần Hàm nổi giận một chút, nhưng rất nhanh, cô liền lên tinh thần lại.

Thiếu gia đi bụi rời nhà trốn đi, chứng tỏ anh chịu không nổi mẹ kế hoặc cha dượng áp bức, quyết định trốn đi tìm vùng trời riêng của bản thân. Cô nhất định sẽ dùng tâm sức lớn nhất duy trì cổ vũ anh.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 4.2:

Đi vào công ty bách hóa, Ưông Ngạo Quần rất tự nhiên đi về phía cửa hàng đồ hiệu lâu hai, quanh quẩn một chút, trực tiếp đi vào cửa hàng chuyên bán của PRADA.

Chân phải vừa mới bước vào, Tần Hàm lập tức kéo anh lại.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Nhãn hiệu quần áo này rất đắt!” Một cái áo giá tiền bằng phí một mùa đi du lịch của cô.

“Anh cảm thấy cũng được.”

Cũng được? Tần Hàm tròn to mắt.

Trong lúc cô còn đang kinh dị nghĩ, Ưông Ngạo Quần đã đi vào chọn quần áo.

Chiếc áo T-shirt trắng bệch trên người anh làm cho nữ nhân viên bán hàng cho rằng anh bắt quá chi là người tùy tiện đi vào dạo mà thôi, là khách hàng bình dân ngay cả dây nịch cũng mua không nổi. Nhưng mà nhìn khuôn mặt đẹp trai lại có phong thái quý phái, nữ nhân viên bán hàng vẫn thân thiện chào hỏi.

Ưông Ngạo Quần cầm vài cái áo thủ công phong cách mùa xuân cùng quần jean tiến vào phòng thay đồ thử.

Thay xong quần áo ra ngoài, Ưông Ngạo Quần lập tức nhận được sự tán thưởng của các nhân viên bán hàng.

“Tiên sinh mặc cái này thật là đẹp!”

“Rất hợp với khí chất của tiên sinh”

Thật sự rất đẹp mắt! Tần Hàm vẫn đứng ngoài cửa có chút do dự, hai mắt nhìn không chớp.

Thiết kế vai hẹp thẳng tắp càng phụ trợ cho dáng người hoàn mỹ của anh, vài dệt thượng đẳng làm cho phong thái tự nhiên cùng khí chất tôn quý của anh hợp làm một.

Ưông Ngạo Quần là người đàn ông cô đoán là thích hợp mặc hàng hiệu nhất. Vì anh như vậy, cho dù là PRADA sang trọng, cô nghĩ cô cũng có thể cắn răng mà mua . . .

“Không tệ chứ?” Ưông Ngạo Quần không thèm để ý đến đám nhân viên bán hàng đang rù rì rù rì, trực tiếp đi đến trước mặt Tần Hàm, hỏi.

Tần Hàm ngây ngốc gật gật đầu “Đẹp Rất đẹp mắt”

Lấy được khẳng định của Tần Hàm, Ưông Ngạo Quần mới cảm thấy mỹ mãn đi vào thay một bộ quần áo khác.

Anh tổng cộng mặc thử năm bộ quần áo, cuối cùng quyết định lấy hai trong số đó.

“Tổng cộng là 63,000500 đồng.” Nữ nhân viên tính tiền cười nói.

“Sáu vạn” Tần Hàm lắp bắp, “63,000.”

“500 đồng.” Nữ nhân viên tính tiền tiếp tục nói.

“Ách Tôi” Tần Hàm ngẩng đầu nhìn người bên cạnh. Ưông Ngạo Quần đang cùng một nữ nhân viên bán hàng khác thảo luận về vấn đề giặt giũ.

Lúc này Ưông Ngạo Quần đã đổi lại chiếc áo T-shirt vải bông thô.

Nếu như anh không mặc những loại quần áo kia, cô còn không biết bản thân chiếc áo T-shirt này có bao nhiêu tệ. Nhưng bởi vì anh vừa mới mặc thử những bộ quần áo cắt may tỉ mỉ, làm cho cô cảm thấy chiếc áo T-shirt mặc trên người anh, căn bản chính là mùi mồn khí chất tôn quý của anh.

“Được!” Cô rung rung rút thẻ tín dụng ra “Có thể trả theo kỳ không?”

“Dĩ nhiên có thể.” Nữ nhân viên tính tiền mỉm cười nhận lấy.

63,000 500 nguyên. Thật là đau thật là đau! Thật tốt có thể phân theo kỳ trả, cô có khả năng còn không cần thiết vân dụng lợi tức tuần hoàn.

Mua y phục, lại mua đồ lót cùng với, còn có một số đồ dùng hàng ngày. Tần Hàm phát hiện thiếu gia đi bụi này tuy rằng bị “làm nhục” nhưng anh đối với đồ dùng của bản thân rất kiên trì thương thức. Những đồ dùng bình thường anh căn bản không xem vào mắt. Thế là cô cắn răng quét hơn một vạn đồng.

Trong lòng Ưông Ngạo Quần đánh bàn tính.

Sau khi chiếc nhẫn của anh khấu trừ số tiền mua những thứ này, đại khái còn có một trăm tám mươi vạn đồng, anh nghĩ muốn mua một chút đồ tặng cho tiểu mỹ nhân.

“Em có cần mua cái gì không?” Ưông Ngạo Quần nở nụ cười làm cho Tần Hàm như si như say, “Anh tặng cho em.”

“Có thật không?” Tần Hàm mừng rỡ khẽ kêu ra tiếng.

Anh muốn tặng quà cho cô! Thật là tuyệt.

Đội chút, mặc dù danh nghĩa là anh tặng, nhưng tiền là do cô chi!

Siết chặt chiếc túi xách trên vai, nghĩ đến bên trong đựng hóa đơn đã hơn tám vạn đồng. Thiếu gia đi bụi dùng tiền hào phóng, quà tặng nói không chừng sẽ làm cho cô tiêu phí hơn sáu con số, tháng sau cô sẽ chờ ăn quả táo, bánh mì, uống nước lọc.

“Không cần, em không thiếu cái gì cả.”

“Suy nghĩ một chút đi!” Ưông Ngạo Quần thúc giục cô.

“Thật, em không thiếu gì cả.”

“Có muốn mua mũ đội hay không? Anh nghĩ em đội mũ nhất định sẽ rất xinh đẹp.”

Mặt của cô nhỏ, nhưng mũi cao, đội mũ nhất định có thể làm cho cô càng thêm đáng yêu.

“Không. Thật sự không cần, em không quen đội mũ. Hơn nữa em đã có quà anh tặng rồi.” Cô kéo sợi dây chuyền có chiếc nhẫn ra “Quà tặng này rất tốt.”

“Đây là đồ anh đổi tiền cho em, không phải là quà tặng.”

“Không sao, em đã coi nó là quà tặng rồi.” Tần Hàm rất kiên trì.

Cô không cần ăn quả táo, bánh mì, uống nước lọc! Hu hu hu.

“Được rồi!” Ưông Ngạo Quần buông tha không kiên trì nữa “Vậy thì chiếc nhẫn này trước xem như quà tặng, sau này anh sẽ tặng cho em một món quà chân chính.”

“Được.” Tần Hàm âm thầm thở phào một hơi “Cảm ơn.”

“Bụng hơi đói rồi, đi ăn cơm đi.”

“Ừ.” Thật tốt quá, cuối cùng không cần mua đồ nữa. Cảm tạ trời đất phù hộ. Trong lòng Tần Hàm len lút vẻ một thập tự giá tạ ơn.

Hai người nắm tay nhau lên thang máy đi thẳng một đường lên trên.

Khi bọn họ đi tới khu bán đồ dùng vận động, văn phòng phẩm, đồ chơi, phía bên kia thang máy chính là cửa hàng chuyên bán nhạc khí hấp dẫn chú ý của Ưông Ngạo Quần.

Anh đi thẳng đến một chiếc đàn piano, nhớ lại đã hai ngày rồi anh không có đụng vào phím đàn.

Nhớ lại, ngoại trừ đạp máy bay đường dài, anh chưa từng trong một thời gian dài như thế không chạm vào phím đàn. Mặc dù cả nhà đi du lịch, sau khi đạp máy bay, anh cũng sẽ đánh một khúc bằng cây đàn piano trưng bày ở tại đại sảnh khách sạn.

Trong lúc bất tri bất giác, piano đối với anh, không chỉ là nghĩa vụ, cũng không phải vì danh hiệu hạng nhất ba Ưông bắt buộc anh đạt được.

Anh đối với piano đã nghiện, một ngày không tiếp xúc liền cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Nó là người yêu của anh, khoảnh khắc hai mắt tiếp xúc, lồng ngực liền rung động. . .

Uông Ngạo Quần buông lỏng bàn tay Tần Hàm ra, đi thẳng về phía cây đàn piano.

“Tiên sinh, xin chào.” Nhân viên bán hàng thấy có người tiến đến, lập tức đi lại tiếp đón “Xin hỏi tiên sinh muốn xem đàn piano sao?”

Uông Ngạo Quần không trả lời câu hỏi của nhân viên bán hàng, kéo ghế dựa ra, xốc tấm vải phủ trên cây đàn lên. Một tay lướt qua phím đàn màu trắng, cảm giác như có dòng điện chạy qua đầu ngón tay.

Uông Ngạo Quần nhắm mắt lại hít sâu một hơi, mười ngón tay linh hoạt cấp tốc bay múa trên phím đàn.

Âm thanh lưu loát đẹp đẽ lập tức phát lên, mọi người đi qua không tự giác dừng lại bước chân, cẩn thận lắng nghe khúc nhạc ấm áp vui vẻ này.

Một khúc nhạc đàn xong, mọi người tại đây lập tức tuôn ra tràng vỗ tay như sấm.

“Tiên sinh, tài đánh đàn piano của ngài thật là tuyệt vời, có thể sánh ngang với hoàng tử piano nổi tiếng thế giới.” Nhân viên bán hàng dừng một chút, kinh ngạc che miệng “Ngài không phải là người kia.”

Uông Ngạo Quần nhanh chóng đứng dậy, kéo tay Tần Hàm liền chạy về phía lầu trên.

“Uông tiên sinh! Uông.” Tiếng gọi của nhân viên bán hàng bị bỏ lại phía sau hai người.

“Cô gái đó quen biết anh?” Tần Hàm chạy theo Uông Ngạo Quần đến thang máy, thờ hồn hèn hỏi.

“Anh không biết cô gái đó.” Uông Ngạo Quần hỏi một đấng, trả lời một nẻo.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới tầng lầu khu ẩm thực.

“Nhưng vừa rồi cô ấy hình như gọi tên anh.” Cô gái kia gọi “Uông tiên sinh” không sai đi?

Uông Ngạo Quần quay đầu nhìn Tần Hàm, mỉm cười mang theo một tia ác ý.

“Em đang ghen sao?” Anh cố ý dời tiêu điểm sang chuyện khác.

“Ghen?” Tần Hàm chớp chớp đôi mắt to “Em đâu có ghen?”

“Em cho rằng cô gái kia có quan hệ gì với anh?”

“Em mới không có!” Cô chỉ là cảm thấy kỳ lạ mà thôi. Thật sự, cô thèm! Để cô ăn một chút dấm chua chỉ có cái cô Christine mê người kia mà thôi.

“Bé đáng yêu, anh nói anh không biết cô ta.” Uông Ngạo Quần nhéo nhéo hai gò má trắng nõn của cô “Chỉ có thể trách bộ dáng anh quá mê người.”

Thật là thú lắm! Tần Hàm nhăn nhó cái mũi nhỏ đáng yêu. Nhưng mà lời anh nói cũng có lý.

“Anh đàn piano rất hay.” Làm cho cô nghe đến như si như say “Anh học piano rất lâu rồi hả?”

“Anh không chỉ biết đánh piano, còn có thể chơi nhạc cụ khác. Lần sau anh sẽ biểu diễn cho em xem.”

“Có thật không? Được!” Tần Hàm dùng sức gật đầu.

Thiếu gia đi bụi của cô không chỉ có bộ dáng đẹp trai, đáng người mê người, còn đa tài đa nghệ!

Uông Ngạo Quần mỉm cười nhìn về phía khuôn mặt vui sướng của Tần Hàm.

Hoàn hảo cô không biết anh. Hoàn hảo cô không có hứng thú gì với văn nghệ cổ điển, cho nên không biết anh là ai. Cũng bởi vì vậy, anh mới có thể không hề gò bó gì trước mặt cô, không cần vì những người nhân chán phong danh hiệu cho anh mà cảm thấy trói tay trói chân anh, từng hành động cử chỉ càng phải ghi nhớ không được thiếu lễ độ, si nhục thanh danh gia đình âm nhạc.

Anh rất vui vẻ bản thân đã gặp được cô, cực kỳ cực kỳ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 5.1:

Tiết mục giải trí sôi nổi trên TV kết thúc, Ưông Ngạo Quần hách xì một cái, sau khi duỗi thắt lưng, ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện đã 11:30 rồi.

Anh quay đầu nhìn Tần Hàm đang chuyên tâm làm việc.

Hai tay cô chống cằm, cây bút khế cắn trong miệng, lắc lư lên xuống, giống như đang tự hỏi nội dung bản vẽ tiếp theo là gì.

Ưông Ngạo Quần nhẹ nhàng đi đến phía sau lưng cô, tay đặt trên vai cô.

Động tác bất ngờ của anh làm Tần Hàm hơi giật mình, cô quay đầu lại nhìn anh, khóe miệng nhếch lên nụ cười rục rờ.

“Khuya lắm rồi.” Ưông Ngạo Quần nói.

Hiện tại lúc này hẳn là nên chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, không nên vui đầu vào công việc, sẽ ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ.

Nhà họ Ưông đối với thời gian rất là nghiêm khắc, đối với chất lượng cuộc sống ở nhà, chất lượng giấc ngủ, chất lượng bữa ăn, đều cực kỳ chú ý.

Lâu dài được gia đình giáo dục nghiêm khắc, mặc dù về mặt tinh thần anh đã thoát ly khỏi loại trói buộc như dây xích từ từng cử chỉ hành động của gia đình, nhưng về sinh hoạt của anh vẫn tuân theo thói quen lâu dài.

“Em rất nhanh sẽ vẽ xong một tờ.” Tần Hàm nói: “Anh mệt thì đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Anh muốn cùng ngủ với em.” Ôm lấy thân thể mềm mại của cô ngủ nhất định sẽ mơ giấc mơ đẹp.

“Em không có thói quen ngủ sớm như vậy.” Tần Hàm mỉm cười khó xử.

“Em là con cú sao?” Ưông Ngạo Quần nghe nói rất nhiều người làm nghề tự do, cuộc sống sinh hoạt nghỉ ngơi đều không bình thường.

“Em có thói quen sau 1:00 mới ngủ.”

“Như vậy đối với thân thể không tốt.” Ưông Ngạo Quần lắc lắc ngón tay, cũng cứng rắn ôm cô từ trên ghế. “Hiện tại là thời gian chuẩn bị ngủ, nên đi nằm.”

“Anh đi ngủ trước đi! Một chút em liền đi qua.” Tần Hàm dỗ.

“Anh mặc kệ!” Ưông Ngạo Quần ôm cô dậy, móng đặt trên khuỷu tay của anh. “Anh muốn em cùng anh ngủ.”

Hiện tại lên giường cô nhất định sẽ không ngủ được, tuy rằng cô muốn ngủ cùng anh, nhưng cô không muốn nằm trên giường tròng mắt nhìn trần nhà chống đỡ hai tiếng đồng hồ.

“Nếu không em nằm cùng anh một hồi, sau đó....”

Đột nhiên, tiếng thở dốc khàn khàn ngắt lời Tần Hàm.

“Tiếng gì vậy?” Ưông Ngạo Quần vỗ tai.

Hồng bét, thời gian vận động của đôi tình nhân mèo cách vách bắt đầu.

“Ách, cái đó là tiếng nhà cách vách. Có thể là do bọn họ bật TV có chút lớn, cho nên....”

Lời Tần Hàm còn chưa nói xong, chợt nghe tiếng đối thoại từ cách vách truyền đến.

“Anh nói buổi sáng anh gặp được hàng xóm cách vách?” Là tiếng nói của cô mèo cái.

Hàng xóm cách vách? Tim Tần Hàm đập mạnh. Không phải là cô chứ?

“Đúng vậy!” Mặt của anh mèo đực hình như đang chôn ở chỗ nào đó của cô mèo cái, giọng nói không được rõ ràng.

“Dáng người thế nào?” Cô mèo cái rất hứng thú hỏi.

“Dĩ nhiên không đẹp bằng em.” Anh mèo đực không chút do dự, giống như vấn đề này anh đã trả lời hơn một ngàn lần.

“Dáng người ra sao?”

“Gầy như cây đậu cô-ve, làm cho đàn ông không hề có hứng thú.”

“Có thật không?” Cô mèo cái cười khanh khách ra tiếng.

Cô không có gầy như cây đậu cô-ve! Tần Hàm tức giận chu miệng. Dáng người của cô cũng không tệ mà, lồi lõm đầy đủ, ngực còn là cúp C đó!

Uông Ngạo Quần phát hiện gương mặt không phục của Tần Hàm.

“Xây ra chuyện gì?” Anh nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn lại của cô “Đang tức giận cái gì?”

“Bọn họ nói em gầy như cây đậu cô-ve!” Hừ, đồ mèo đực không có mắt nhìn.

“Bọn họ nói em.” Uông Ngạo Quần hơi mở to mắt “Không phải em nói đó là tiếng trong TV sao?”

“Ách.” Tần Hàm tự khiêng đá đập vào chân, biểu cảm trên mặt thay đổi. “Vâng. ... Nơi này cách âm không được tốt cho lắm, nếu bọn họ ở trong phòng nói chuyện, em đều nghe thấy được.”

Cô đoán gian phòng cách vách hẳn là có ngăn cách căn phòng cùng khu vực công cộng, mà phòng hàng xóm gần phòng của cô, cho nên bình thường cũng không nghe được âm thanh phòng cách vách, chỉ có khi bọn họ “ừm ư á a” cùng khi tắm rửa mới có thể nghe thấy.

Bởi vì biết cách vách có thể nghe được âm thanh lẫn nhau, cho nên Tần Hàm nói chuyện âm lượng luôn luôn rất nhỏ. Uông Ngạo Quần cũng bị ảnh hưởng của cô, âm lượng cũng đều đều thấp. Cố tình đôi tình nhân mèo cách vách không chút nào phát hiện đối thoại của bọn họ không hề giữ lại chút nào lọt vào lỗ tai của hàng xóm.

“Cô ấy là gầy như cây đậu cô-ve, vậy em thì sao?” Cô mèo cái hỏi.

“Em là nữ thần tình dục!”

Cô mèo cái lập tức tuôn ra một tràng cười vui vẻ.

“Anh nói, bộ ngực em so với cô ấy lớn hơn bao nhiêu?”

“Lớn gấp đôi!”

Tiếp theo bọn họ nghe được tiếng “chặc chặc.”

“Hiện tại bọn họ đang làm cái gì?” Uông Ngạo Quần rất hứng thú hỏi Tần Hàm.

“Em. Làm sao em biết?” Tần Hàm đỏ mặt, ngồi cạnh Uông Ngạo Quần, hai tay hai chân cô ngượng ngùng không biết nên để ở chỗ nào.

Bình thường một mình cô nghe đoạn đối thoại của bọn họ cũng cảm thấy không biết làm sao. Hiện tại bên cạnh còn có thêm một người đàn ông, cô thật hy vọng thánh giác của mình đột nhiên biến mất, cái gì cũng không nghe được.

“Nơi này của em thật thơm, thật ngọt.” Tiếng thở dốc của cô mèo cái cùng giọng nói của anh mèo đực không ngừng truyền vào căn phòng của Tần Hàm “Anh rất thích.”

“Anh không cần luôn liếm chỗ đó, em sẽ.a.sẽ chịu không nổi.”

“Chính là muốn em không chịu nổi.”

“A. Không cần. A a. Trời ạ. Thật thoải mái. A.”

Tần Hàm càng nghe càng cảm thấy thân thể nóng lên, giống như có chậu lửa đang thiêu cháy ở bụng dưới của cô.

Cô lo lắng di chuyển thân thể, xấu hổ nói: “Chúng ta. Chúng ta nghỉ ngơi đi!”

Mặc dù biết dù cho có trùm chăn cũng không đánh lại ma âm truyền vào não, nhưng so với hai người ngồi chung một chỗ, nghe tiếng ngâm xuân cách vách thì tốt hơn rất nhiều.

Tần Hàm kéo chăn, ngừng đầu muốn gọi Uông Ngạo Quần nằm xuống, không ngờ lại nhìn thấy đôi mắt sáng rực chẳng biết từ lúc nào đã nhìn chăm chăm cô.

Trong mắt anh lóe lên ánh sáng không biết tên, chỗ sâu nơi đáy mắt lại ảm ảm hàm chứa tin tức nguy hiểm.

Cô giống như nam châm, thời điểm bốn mắt giao nhau đã bị anh hấp dẫn, không cách nào di chuyển.

Cô biết nếu cứ tiếp tục nhìn anh sẽ có nguy hiểm, nhưng cô chính là không cách nào di chuyển tầm mắt.

Sóng ngầm mãnh liệt dao động trong cơ thể hai người, hết sức căng thẳng.

“Chúng ta. Chúng ta.” Môi hồng nho nhỏ khẽ nhếch, lại thủy chung không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Xuyt!” Anh chu môi, muốn cô im lặng.

A. Tần Hàm thật sự rất muốn hôn lên môi anh! Cô không tự giát hơi híp mắt, tầm mắt dừng lại trên đôi môi anh, lưu luyến không rời.

Uông Ngạo Quần giờ tay trái ra nắm lấy vai cô, động tác không biết là cố ý hay vô ý sượt qua điểm mẫn cảm của cô.

Một trận tê dại lướt qua, cô cảm giác bộ ngực trướng lên, mang theo một chút đau đớn, dựng thẳng lên bên dưới chiếc áo ngực viền ren lẳng mạn.

Đôi tình nhân mèo cách vách vẫn còn đang vận động.

“A. Cầu xin anh nhanh một chút. A a. Đâm vào! Đâm chết em đi. . . .” Tiếng hét to thảm thiết của cô mèo cái không ngừng quanh quẩn trong căn phòng Tần Hàm.

“Để cho nhiệt tình của chúng ta vượt trên bọn họ đi!”

“Cái gì?” Tần Hàm bị mê hoặc ý loạn tình mê, giống như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, hỏi Uông Ngạo Quần.

Uông Ngạo Quần mỉm cười, cúi đầu ngăn chặn nghi vấn của cô mà khẽ nhếch môi. Ngọn lửa lập tức chui vào trong miệng, nhắc lần sóng gió mãnh liệt đầy trời.

Nụ hôn của anh không dịu dàng, thông thả giống như buổi sáng, mà kịch liệt đoạt lấy hô hấp cùng ý thức của cô.

Lưỡi anh khuấy động trong miệng cô, cuốn lấy cái lưỡi không biết làm sao của cô, kéo qua miệng anh, liều lĩnh mút vào.

“Ừm.” Tần Hàm không biết chống lại như thế nào, bàn tay nhỏ bé bất lực vòng qua cổ anh, thân thể dán sát vào người anh.

Uông Ngạo Quần dùng tốc độ cực nhanh cởi bỏ quần áo trên người cô, không có nhiệt khí bốc hơi che lấp, thân thể mềm mại, nhỏ nhắn và yếu ớt lồ lộ hiện ra dưới ánh đèn huỳnh quang.

Anh ngồi bên cạnh cô, không kiên nhẫn gì dùng ánh mắt như dã thú nhìn toàn thân cô.

“Không.” Tần Hàm xấu hổ, hai tay che ngực. “Không nên nhìn.”

Môi cô sớm bị anh hôn đến sưng đỏ, bầu ngực trắng ngần vì anh đụng chạm và căng cứng, nhẹ nhàng dựng thẳng, tiếng rên khẽ phát ra làm cho người ta cảm thấy xấu hổ.

“Để anh nhìn xem em có bao nhiêu xinh đẹp.”

Uông Ngạo Quần hơi dùng sức, kéo bàn tay bé nhỏ đang che ngực của cô.

Nụ hoa màu hồng bại lộ dưới ánh mắt nóng rực của anh.

Anh nhìn như thế này lại làm cho toàn thân cô nóng lên. Nụ hoa hồng nhạt càng dựng thẳng, chuyển thành đỏ ửng, tha thiết kêu gọi anh, khát vọng anh đến hái.

A, trời ạ! Nếu còn tiếp tục nhìn cô như vậy nữa, cô sẽ chịu không nổi!

Bàn tay của Uông Ngạo Quần nhẹ nhàng lướt qua ngực cô, tới tới lui lui, lại chỉ ma sát nụ hoa phía trên, cũng đủ châm lên ngọn lửa trong cơ thể cô, làm cho giữa hai chân cô âm ướt một mảnh.

Tần Hàm không biết làm sao liền kẹp chặt đùi. Uông Ngạo Quần thấy thế, lập tức nắm lấy chân cô tách ra hai bên, nhìn một cái không sót gì u cóc xinh đẹp của cô.

“Không nên nhìn. Làm ơn.” Ánh đèn thật là sáng, ánh mắt của anh thật là lộ liễu, cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

Tần Hàm hoảng hốt, bàn tay nhỏ bé giờ lên che kín đôi mắt sáng quắc của anh. Uông Ngạo Quần lập tức nhân cơ hội bắt lấy cổ tay nhu nhược không xương của cô, dẫn dắt cô tự chạm vào nơi tư mật của bản thân.

“Xem này, anh chỉ chạm vài cái vào em, nơi này liền âm ướt như vậy.”

Trời ạ, anh nói một chút cũng không sai. Giữa hai chân của ướt đầm, tràn đầy chất dịch động tình, vừa chạm vào liền thấm ướt đầu ngón tay cô.”

“Em thật sự rất nhạy cảm.”

Tần Hàm phân không rõ ý cười trên môi anh là cười nhạo hay là khen ngợi. Cô lúng túng muốn một cái lỗ để chui xuống, lại nghĩ đến Uông Ngạo Quần giữ chặt lấy tay cô không buông, lại cảm ngón tay dính chất dịch của cô cho vào miệng, chậm rãi nhấm nháp.

“Sao anh làm như vậy?” Cô giật mình nhìn anh.

“Em không biết mùi vị của em ngọt bao nhiêu hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 5.2:

Uông Ngạo Quần cúi người hôn lên môi cô, đầu lưỡi phát họa hình dáng đôi môi xinh đẹp của cô, mùi tanh nhàn nhạt thuộc về cô lập tức tràn vào chóp mũi.

Tần Hàm cảm thấy rất mất mặt, lại không hiểu sao lại kích động.

“Ăn ngon không?” Đôi môi dày ma sát môi cô.

Cô mím chặt môi, không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

“Thả lỏng, bé đáng yêu.” Bàn tay to lại lần nữa đi xuống giữa hai chân cô. “Không cần căng thẳng, cứ thuận theo ý nguyện của cơ thể em.”

Bàn tay to phủ lên u cốc mềm mại xinh đẹp, đầu ngón tay tại nhụy hoa không ngừng rung động nhẹ nhàng đụng chạm giống như đang khảy đàn.

“A.” Tần Hàm khẽ thở dốc, yêu kiều vặn vẹo.

“Em thật đáng yêu.” Uông Ngạo Quần cúi đầu ngậm nụ hoa đỏ ửng vào trong miệng, đồng thời công kích hai nơi nhạy cảm trên dưới.

“Không. A.”

Đầu lưỡi của anh vòng vèo quanh nụ hoa truyền đến từng trận tê dại, khiến cho cô thở dốc càng mãnh liệt.

Uông Ngạo Quần dùng răng nanh cắn nụ hoa giống như trên châu của cô, ngược mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Cô rõ ràng nhìn thấy đầu lưỡi của anh đang lôi kéo nụ hoa của cô, cảnh tượng dâm mỹ trước mắt làm cho cô không biết làm thế nào cho phải.

“Em cũng đến chơi đùa thủ dục của anh đi.” Uông Ngạo Quần cởi áo ra, kéo tay cô đụng vào hai quả thủ dục nho nhỏ của anh. “Nhẹ nhàng bắt lấy nó.”

Tần Hàm khẽ cắn môi dưới, tay nhỏ bé khẽ run run nắm lấy quả thủ dục của anh.

Quả thủ dục nhỏ nhỏ kia dưới bàn tay mềm mại của cô từ nhuần lại trở nên cứng rắn giống cô, khiến cho cô hơi hoảng sợ, nhanh chóng thu tay lại.

“Em thật sự không nên thả ra.” Uông Ngạo Quần lơ đãng cười “Vốn dĩ sau đó sẽ thay đổi.”

“Thay đổi thế nào?” Chẳng lẽ sẽ trở nên giống như con mèo cái cách vạch? Cô hoảng sợ trừng to mắt.

Uông Ngạo Quần thần bí cười cười.

Anh sẽ biến cô trở nên hào phóng chủ động, đừng cảm đối mặt với tình dục trong cơ thể, hoàn toàn lâm vào cá nước thần mật.

Hiện tại, trước hết anh đến dẫn dắt cô đi.

Uông Ngạo Quần nằm đè lên người Tần Hàm, nâng một bên chân dài của cô lên.

Trên bàn chân, năm ngón chân thon dài trắng sáng như bạch ngọc, man mát lạnh lạnh, gần như sắp bị sàn nhà đông lạnh đến hồng rồi.

Uông Ngạo Quần há miệng, ngậm vào ngón cái của cô.

“Không. Chân rất bẩn!” Tần Hàm hoảng hốt muốn ngăn cản anh.

Mặc dù cô đã tắm rồi, nhưng mà chân đi lại trên mặt đất, nhất định sẽ dính cát đất bẩn này nọ, anh sao có thể. sao có thể ngậm vào trong miệng?

“Là của em đều rất sạch sẽ.” Uông Ngạo Quần cười nói, vờn lưỡi liếm láp ngón chân cái của cô.

“Ách.” Thật kỳ quái, anh liếm ngón chân cô như vậy, vì sao cô lại cảm thấy nóng quá, ngay cả bàn chân cũng bị thiêu cháy rồi sao?

Lưỡi anh linh hoạt liếm láp đầu ngón chân, bàn chân, từ cẳng chân liếm một đường lên trên.

Cảm giác ngửa ngửa mang theo một tia tê dại, làm cho cơ thể Tần Hàm nằm bên dưới cảm thấy vừa thoải mái lại vừa ngượng ngùng.

Cô chỉ xem trong phim nam chính đối với nữ chính như vậy, trong đời thực, cô chưa từng nghe qua có đàn ông phục vụ bạn gái giống như anh vậy.

Không biết con mèo được cách vách có dùng đầu lưỡi liếm thân thể bóng loáng của con mèo cái như vậy hay không?

“Ừm.” Đầu lưỡi Ưông Ngạo Quần chạm đến bắp đùi trong mẫn cảm. Tần Hàm lập tức muốn rút chân lại, nhưng anh lại gắt gao giữ lấy đùi cô, không cho cô cơ hội lui bước.

“Không. A.” Nơi đó cảm giác ngứa ngáy tê dại làm cho cô có chút không chịu nổi.

Chỗ cô có cảm giác, Ưông Ngạo Quần càng cố ý lưu luyến không rời, hôn một lần lại một lần.

Tần Hàm ngửa đầu, sóng tình thần bí mãnh liệt chậm rãi tràn ra trong cơ thể cô, u cốc giữa hai chân lóc ra chất dịch trong suốt bóng loáng.

Ưông Ngạo Quần chỉ cần rũ mắt xuống liền có thể nhìn thấy chất dịch động tình giữa hai chân cô, nhìn thấy hoa thịt theo sóng tình tràn ra mà run rẩy, bộc lộ rõ ràng khát vọng nóng bỏng trong cơ thể cô.

Anh âm thầm mỉm cười, đột nhiên kéo hai bắp chân dài của cô ra, kéo về hai bên trái phải, hoa cốc hồng nhạt thần bí cứ như vậy không hề che lấp trực tiếp lộ ra trước mắt anh.

Tần Hàm bị hành động bất ngờ của Ưông Ngạo Quần làm sợ tới mức hét lên một tiếng.

“Không. Không nên như vậy, anh không cần nhìn!” Tay nhỏ bé cuống quýt che giấu.

Trời ạ! Quá mất mặt! Địa phương riêng tư của cô bị anh nhìn sạch bách rồi!

“Bỏ ra.”

“Không cần!” Tư thế bây giờ của cô thật mất mặt, cô không cần tiếp tục kéo dài!

“Bỏ ra!” Ưông Ngạo Quần lần nữa ra lệnh.

“Không cần.” Giọng nói Tần Hàm có một chút mềm yếu.

Ưông Ngạo Quần liếc nhìn cô một cái, bàn tay đột nhiên phủ lên phía trên hai bàn tay cô.

Tần Hàm giương mắt nghi ngờ, dùng ánh mắt muốn hỏi anh định làm gì?

Ngón giữa anh đẩy ngón tay chặn đường của cô ra, thuận lợi vạch ra một khe hở.

Ưông Ngạo Quần không nói hai lời, ngón tay chui vào từ khe hở, đâm vào u cốc chật hẹp của cô.

“A.” Thành linh xảy ra kích thích làm cho Tần Hàm nhẹn không được hét ra tiếng.

Đầu ngón tay dài của anh hơi cong lại, cách miệng u cốc không xa, tìm điểm mẫn cảm của cô, đầu ngón tay xoa nắn, tùy ý di chuyển.

“A. Không. Không cần. Làm ơn.” Tần Hàm yếu ớt khê kêu, tay nhỏ bé chống cự vô lực buông xuống, tước vũ khí đầu hàng.

Vườn hoa xinh đẹp lại mở ra, Ưông Ngạo Quần lập tức nắm lấy cơ hội, cúi đầu cẩn thận hôn lên nụ hoa, đầu lưỡi quét qua hai mép nụ hoa mềm mại, lại dùng lực đẩy vào, ngậm lấy viên hạch khéo léo.

“A. A a.” Tần Hàm hoàn toàn không chế không được cổ họng của bản thân. Cô chỉ có thể nước chảy bèo trôi, theo từng động tác liếm mút của anh mà phát ra từng tiếng rên rỉ.

Cô không cách nào không chế âm lượng, theo động tác nhanh chóng tăng tốc của anh, tiếng rên rỉ càng kịch liệt.

Đôi tình nhân mèo cách vách hình như chuyển biến thái độ, cũng đi theo rên rỉ càng lớn, các loại lời nói xấu xa dâm dăng ào ạt tuôn ra.

Tần Hàm hoàn toàn không nghe được tiếng rên càng lúc càng lớn của đôi tình nhân mèo cách vách. Cô chỉ cảm nhận được ngón tay đang đùa nghịch trong cơ thể bản thân, đôi môi đang mút hôn hoa nguyệt, còn có nụ hoa đỏ ửng dựng đứng.

Trong cơ thể cô có ngọn núi lửa, đang hùng hực bốc lên khói đặc, không ngừng tích lũy, thúc đẩy núi lửa bùng nổ trong nháy mắt, toàn bộ bộc phát ra

Tần Hàm phát ra một tiếng thét chói tai thật dài, cảm giác dung nham núi lửa phút chốc biến thành pháo hoa rực rỡ. Cô trầm mê, say như chết, giống như chính mắt đã trải qua một buổi tối pháo hoa đẹp nhất.

Tần Hàm nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng kịch liệt, lộ ra gương mặt đỏ bừng phô bày bộ dáng xinh đẹp nhất của bản thân.

Uông Ngao Quần mê muội nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp quyến rũ của cô.

Giờ phút này, đôi tình nhân mào cách vách vẫn không ngừng vận động, vách từng mỏng manh giống như sắp bị bọn họ làm sụp đổ.

“Còn chưa có kết thúc đó.” Hai tay Uông Ngao Quần bắt lấy đùi Tần Hàm, dùng lực kéo xuống.

“Cái gì?” Tần Hàm ngượng ngùng, mắt e lệ trộm nhìn anh.

“Chỉ ngón tay đã thỏa mãn sao?” Uông Ngao Quần tà ác cười “Đến nhắm nháp cái tốt nhất đi!”

Anh cời chiếc quần dài nhàn hạ ra, bên dưới lớp quần lót phồng lên, giống như ẩn giấu quái vật lớn nào đó.

Tần Hàm hoảng sợ nhìn quái vật sau khi anh cời quần lót. Cự vật thô to ngẩng đầu, làm cho cô nhìn không được nuốt nuốt nước miếng.

Cô gần như đã quên cự vật to lớn mạnh mẽ sung sức như sắt đỏ này mới cho cô trải nghiệm qua xé chiều hôm nay. Ánh mắt cô tràn ngập kinh sợ, ngây ngốc nhìn cự vật thô to của anh vững vàng đặt trước cửa miệng hoa nguyệt mềm mại của cô, tính toán một lần xuyên thẳng qua người cô.

“Đợi chút.” Cự vật của anh quá thô to rồi, cô nhất định sẽ không chịu nổi. “Đợi một chút, cái kia. Em không có cách nào. Đợi chút.”

Uông Ngao Quần giả vờ không nghe thấy lời cầu xin của Tần Hàm, hai tay vạch hai mép nụ hoa của cô ra, dùng sức đâm mạnh về phía trước. Tần Hàm lập tức cảm nhận được mũi nhọn của cự vật đâm vào trong cơ thể bản thân. Cô sửng sốt, thân mình cứng đờ.

Trong lúc cô ngây ngốc, Uông Ngao Quần mạnh mẽ trầm eo xuống, toàn bộ chôn vào trong cơ thể cô.

Hoa nguyệt mảnh mai lập tức bị anh mạnh mẽ chống đỡ. Tần Hàm nhẹ thở gấp một tiếng, cự vật sắc nóng ma sát vách tường non mềm lập tức như hoa lửa bùng nổ long trời lở đất.

Đầu của cô ngửa về phía sau, kim lòng không đầu chủ động cong eo lên, thuận tiện cho cự vật của anh tiến vào chỗ sâu nhất.

“Anh biết em có thể.” Uông Ngao Quần cười mang theo một chút tà ác.

Tần Hàm cắn môi dưới không trả lời.

Cô cho là khoảnh khắc anh tiến vào trong cơ thể cô, cô sẽ đau không chịu nổi, làm sao biết lại cảm thụ được thoải mái vui sướng như thế.

Cô thật sự muốn nếm thử tư vị đó một lần nữa, cũng không dám nói với anh.

Mông Uông Ngao Quần hơi lui về phía sau, thời điểm thân thể Tần Hàm dần dần thả lỏng, đột nhiên lại mãnh liệt đâm vào một cái.

“A.” So với vừa rồi lần này càng đâm vào mãnh liệt hơn, Tần Hàm nhìn không được rên rỉ ra tiếng.

Uông Ngao Quần không hề lại treo ngược khẩu vị của cô nữa, kéo hai chân dài của cô vắt tại khuỷu tay của anh. Cái mông tròn trịa của cô vênh lên trên, cự vật sắt nóng không ngừng qua lại trườn đưa trong hoa nguyệt của cô, lần lượt va chạm cặp mông mềm mại như ngọc của cô, phát ra tiếng “phốc phốc” vang dội.

Tần Hàm rên rỉ theo tần suất của anh, vách tường non mềm yếu ớt không khỏi bị anh ma sát đến đỏ tươi.

Cô còn muốn nhiều hơn.

Cô còn muốn được yêu thương nhiều hơn.

Tần Hàm cảm giác mãnh liệt bộ ngực đang rung động, hoa nguyệt không ngừng truyền đến cảm giác tê ngứa ao ước.

Cô không nhìn được vron bàn tay nhỏ bé ra xoa bóp bầu ngực, đầu ngón tay nắm lấy nụ hoa đỏ tươi, trái phải vân vê qua lại.

“A. Tuyệt quá.” Cô quên mình rên rỉ.

“Bé đáng yêu, em càng ngày càng phóng đảng.” Ý cười tà ác treo trên khóe miệng Uông Ngao Quần.

Cô đang làm cái gì? Sao cô lại chủ động làm ra những hành động như vậy trước mặt anh? Nhưng mà tay cô làm thế nào cũng không ngừng lại được, chán ghét anh còn cầm lấy tay cô, làm cho cô càng dùng sức xoa nắn bầu ngực no đủ của bản thân.

A. Tần Hàm cảm thấy thân thể của bản thân nhanh bị anh ma sát ra lửa nóng hừng hực. Cô sắp bị ngọn lửa dục của anh thiêu đốt. Nhưng cô nguyện ý. Nguyện ý cùng anh cùng thiêu hủy.

Vui thích tuyệt vời đột nhiên được phóng thích ra, Tần Hàm run rẩy, ý thức gần như bay xa.

Vách tường hoa nguyệt của cô không ngừng rung động co rút lại, hung hăng cắn chặt cự vật của anh.

Từ sâu trong hoa nguyệt chất dịch nóng trơn bóng thơm ngọt, gọi lên đỉnh chớp mắt cảm, khiến cho Uông Ngạo Quần rốt cuộc không chịu nổi, cùng cô lên đỉnh mây mưa.

Nằm ở trong ngực anh, cô vẫn đang nhẹ nhàng thờ phỉ phò, nghĩ đến tất cả những chuyện vừa xảy ra, đột nhiên cảm thấy sợ hãi, ôm chặt lấy anh.

“Em sợ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lòng anh, mang theo bi thương vừa khóc vừa kể lể.

“Sợ cái gì?” Uông Ngạo Quần hôn vành tai mềm mại, vuốt ve tấm lưng trơn bóng của cô.

“Em không biết.” Tần Hàm lắc đầu một cái.

Cô sợ cái gì? Cô sợ bản thân sẽ tham luyến cảm giác được anh ôm ấp, cảm giác anh ở trong cơ thể cô tận tình rong đuối, cảm giác tê dại khi anh hôn, cảm giác nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể anh, cảm giác nụ hôn nồng nhiệt làm cho cô không cách nào hô hấp. Cô rất sợ. . . .

“Có anh ở đây, em không cần sợ gì cả.”

Đôi mắt đắm lệ nhìn anh “Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em sao?”

Việc cô càng sợ chính là, anh rời nhà trốn đi có một ngày nào đó sẽ quay trở về nhà, từ đó về sau biến mất không tung tích.

“Anh sẽ.” Uông Ngạo Quần cúi đầu tìm kiếm đôi môi đỏ của cô, giống như hứa hẹn in lại bằng nụ hôn của anh “Sẽ luôn luôn ở cùng em.”

Cam kết này giống như Định Tâm Hoàn, làm cho trái tim cô kiên định một chút.

Cô muốn cùng anh mãi mãi vĩnh viễn ở cùng nhau, cho dù cô phải chăm sóc ăn, mặc, ở, đi lại. của anh, chỉ cần anh đồng ý ở cùng với cô.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 6.1:

7:30 sáng, mặc dù không có tiếng nhạc du dương đánh thức, nhưng lâu dài Uông Ngạo Quần đã dưỡng thành thói quen thức dậy sớm, làm cho đồng hồ sinh học của anh đúng giờ sẽ báo thức.

Mở mắt ra, đập vào mắt là khung cảnh xa lạ.

Không hề trang trí, chỉ có những dụng cụ gia đình cần thiết sắp xếp trong căn phòng nhỏ hẹp làm cho anh hơi lấp bấp kinh hãi.

Uông Ngạo Quần trừng mắt nhìn, cảm nhận trên cánh tay có sức nặng cùng ấm áp.

Anh chợt nhớ lại bản thân đang ở chỗ nào.

Quay đầu lại, người nằm bên cạnh anh hai mắt nhắm chặt, lông mi dài in bóng mờ, miệng nhỏ hơi hé mở làm cho anh muốn hôn lên.

Uông Ngạo Quần vui vẻ nhếch khóe miệng, kéo chăn qua, tay còn lại thì quàng qua lưng cô, ôm hết cả người cô vào trong lòng.

Anh không cần làm theo quy định thời gian rời giường cùng đi ngủ của ba Uông, anh có thể tự do thoải mái ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại.

Cầm tựa vào trên đầu nhỏ nhỏ của Tần Hàm, Uông Ngạo Quần điều chỉnh góc độ một chút, khi chuẩn bị đi vào giấc ngủ lại, một âm thanh kỳ dị hấp dẫn chú ý của anh.

Tiếng thờ dốc dồn đập thoảng xuyên thấu tường mà truyền tới, tiếng làm nũng nịu tính cùng tiếng thờ gấp cầu xin bạn trai của cô ta thoả mãn bản thân.

“Ừ a. Lại sâu thêm một chút. Lại đâm vào phía sau một chút. A Chính là chỗ đó! A a a. Thật thoải mái. Tuyệt quá.”

Tần Hàm nằm trong ngực Uông Ngạo Quần nghe được “đồng hồ báo thức” vang, lông mày xinh đẹp theo bản năng nhăn lại.

Cô xoay chuyển trong ngực Ưông Ngao Quần, ý đồ tìm một chỗ có thể tránh đi tạp âm trong lòng, lại không biết động tác vận vẹo của bản thân làm cho nguyên bản anh còn tự kiểm chế được bị hai mặt giáp công, quái vật nào đó bị cô thức tỉnh.

Khuôn mặt Tần Hàm nhỏ nhắn vùi vào trong ngực anh, chân bị kẹp giữa hai chân anh, gián tiếp cọ xát nam tính của anh.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, một cảm giác kỳ quái xuất hiện ở trên đùi cô. Tần Hàm có cảm giác nhiệt độ bên người hình như càng lúc càng tăng, làm cho cô cảm thấy khô nóng. Mà vị trí ban đầu cô đặt chân giống như có cái gì đó ngăn trở cô, ý đồ bức cô lui ra.

Ghét, cô mới không chịu thua! Cô kiên trì vùi ở tại chỗ, không để cho cái thứ không biết từ nơi nào đến gây trở ngại giấc ngủ của cô.

Thứ trở ngại kia thấy cô không chịu lui ra, lại bắt đầu qua lại trên đùi cô, không ngừng cọ xát cô, dần dần lớn lên.

Cái thứ thô to kia cọ xát dọc theo bắp đùi trong của cô, đến phía cuối cùng ngừng lại, bắt đầu đánh vào nhụy hoa non mềm của cô.

Tần Hàm rất muốn lấy tay đẩy cái thứ đáng ghét nào đó ra, nhưng chất dịch khác thường từ hoa nguyệt tiết ra tản ra bên ngoài, làm cho cô cảm thấy thoải mái, thậm chí còn chủ động tách hai đùi ra, làm cho cái thứ kia có thể trực tiếp đi vào hoa nguyệt mãn cảm của bản thân.

“Tiểu Quý, lại dùng sức một chút! A. Đâm chết em đi! Tùy anh. A a a.” Con mèo cái phát ra tiếng thét chói tai nhiều lần trước khi chết.

A. Cô cũng muốn bị anh dùng sức đâm chết!

Tần Hàm đỏ khát khó nhìn, chân bò lên thất lưng cường tráng của Ưông Ngao Quần, làm cho quái vật dưới quần anh ngẩng đầu, lấy môi hoa làm bút, không ngừng vẽ.

“Ừ.” Ngón tay thon dài nhỏ nhắn cho vào trong miệng ngâm.

“Miệng của em cũng muốn?” Ưông Ngao Quần vui vẻ nhìn bộ dáng khát khao của cô.

“Ừ.” Tần Hàm lè lưỡi liếm láp đầu ngón tay.

Cô cảm thấy ngứa. Lời nói của đôi tình nhân mèo xấu xa cách vách làm cho cô không biết vì sao toàn thân lại thấy ngứa, rất muốn rất muốn có người giống như con mèo đực cách vách tận tình an ủi cô.

“Đôi cái này đi, sẽ làm em càng thích.”

Ưông Ngao Quần kéo quần lót xuống, cự vật đỏ thắm ngạo nghễ ngẩng cao đầu nhảy ra.

Anh lập tức cảm thấy cự vật đụng chạm cái miệng nhỏ nhắn của Tần Hàm, cái lưỡi lửa nóng lập tức liếm láp lỗ nhỏ trên đỉnh, chất dịch trong suốt lập tức chảy ra từ lỗ nhỏ.

“Ừm. Em thật giỏi.”

Cảm giác được cái lưỡi của cô liếm láp thật sự là quá tốt đẹp, Ưông Ngao Quần nhìn không được muốn biết cảm giác mất hồn khi nhét vào trong miệng của cô sẽ nhiều như thế nào.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô bị cự vật thô to của anh nhồi vào, thẳng đến chỗ sâu trong yết hầu cũng không cách nào cất chứa hoàn toàn quái vật thô dài của anh.

Anh quá vĩ đại, làm cho cái miệng nhỏ nhắn của cô căng phồng đến đau xót, khoe miệng lộ ra đau đớn. Tần Hàm vì thế mà thanh tỉnh, khó chịu ngẩng đầu, trợn mắt, thế nhưng lại nhìn thấy một cự long thô to nhét đầy trong miệng cô. Trước mắt là lông đen dày đặc, lại cố sức trợn mắt nhìn hướng lên trên, cô nhìn thấy một đôi mắt như hổ sâu màu đen tràn đầy tơ máu.

Cô đang ngâm. Là cái gì?

“A a. Bảo bối, em thật là giỏi. Nơi đó thật chặt, kẹp chết anh rồi.” Tiếng nói của anh mèo đực.

Lúc Tần Hàm đang kinh ngạc, lời lẽ dâm ô của con mèo đực cách vách lại xuyên thấu vách tường mà đến.

“Hàm, mau cử động đầu lưỡi của em. . . .” Ưông Ngao Quần đóng đưa mông tới lui, làm cho cự long mạnh mẽ qua lại trong miệng cô. “Miệng của em quá nhỏ, đến. . . .” Anh kéo tay cô, đặt vào phía dưới gốc hai viên bi của anh “Đúng, là như vậy.”

Ưông Ngao Quần tràn ngập tình dục hướng dẫn. Giọng nói trầm thấp, ánh mắt dâm tà nhìn chằm chằm cô. Không biết tại sao, nhưng lại làm cho cô không chỉ không bài xích lời nói của anh, phục vụ cự vật của anh, thậm chí còn khơi dậy lửa nóng dưới bụng của cô.

Nơi đó của cô trống rỗng hư không. . . .

“Ừm ừm.” Môi của cô bị anh ngăn chặn, không cách nào nói ra khát vọng trong thân thể.

Tần Hàm khổ sở lắc lắc mông, bắt lấy bàn tay to của anh, trực tiếp hướng về phía u cốc dưới thân xoa bóp.

“Xin lỗi, bé đáng yêu, anh quên nơi này của em cũng đói bụng.”

Uông Ngạo Quần cười hi hi ngượng ngập, làm cho Tần Hàm không tự chủ được đỏ mặt, vội vàng cup mắt xuống, chuyên tâm phun ra nuốt vào cự long của anh.

Ngón tay dài xâm nhập hoa nguyệt chờ đợi thật lâu, ngón tay của anh tùy ý khảy động bên trong vách tường non mềm của hoa nguyệt, chất dịch tiết ra ướt đầm ngón tay dài của anh, tràn ra cửa huyết động, nhiễm ướt ga giường.

“Nơi này của em thật là ướt.” Làm cho anh rất dễ dàng hoạt động, “Em muốn anh như vậy, hử?”

Ngón tay dài của anh linh hoạt qua lại trong u cốc, làm càn đào khoét vách tường non mềm mẫn cảm, kích thích làm cho cái mông trắng của cô càng vận vẹo lợi hại. Tần suất cái miệng nhỏ nhắn phun ra nuốt vào cự long của anh càng nhanh hơn.

“Đừng. Không cần nhanh như vậy.”

Cái miệng nhỏ nhắn của cô thật là lợi hại, làm cho anh nhanh chịu không nổi.

Tần Hàm giống như không nghe thấy, kích thích dâng trào làm cho cô hoàn toàn thuận theo nhu cầu của thân thể, đón ý hòa theo ngón tay của anh, tự nhiên đổi góc độ, làm cho ngón tay thon dài của anh có thể không gián đoạn ma sát chỗ mẫn cảm nhất của cô.

“Ừm.” Theo khoái cảm tích lũy, động tác ngâm lấy cự long của anh càng nhanh.

Ngay tại khoảnh khắc cô sắp leo lên đỉnh cực lạc, một dòng nhiệt lưu đột nhiên phun vào trong miệng cô, chất lỏng màu sữa chảy ra theo khóe miệng của cô.

Trở tay không kịp, Tần Hàm nuốt vào chất lỏng nồng đậm xuống. Đồng thời, cô cảm giác ngón tay của Uông Ngạo Quần rời khỏi cơ thể cô.

Hư không dày đặc lập tức chiếm lấy cô.

“A.” Uông Ngạo Quần thở mạnh một ngụm, dựa vào bộ ngực mềm mại của Tần Hàm, đầu ngón tay xoa môi cô có cảm giác đậm đặc “Em nuốt rồi?”

“Đây là cái gì?”

Uông Ngạo Quần cười khê, “Bảo bối, em thật giỏi!” Anh dùng sức hôn má cô một cái “Em dùng miệng khẩu giao cho anh.”

“?” Đây không phải là. Cô kinh hãi trừng to mắt.

“Vận động buổi sáng sau khi thức dậy thật là thoải mái.” Uông Ngạo Quần duỗi thắt lưng, một bên cảm thấy mỹ mãn. “Hàng xóm cách vách mỗi ngày đều tập thể dục buổi sáng như vậy sao?”

“Ừ.” Anh không tiếp tục sao? Nếu anh không tiếp tục, cô phải làm sao đây?

“Rời giường có vận động sau khi rời giường, đi ngủ có vận động trước khi đi ngủ, thật sự rất tốt!”

Chân dài bước xuống giường, đi tới phòng tắm.

Anh thật sự đánh trống thu binh sao?

Tần Hàm ngồi dậy, cảm thấy giữa hai chân trống rỗng, càng vì vừa rồi rõ ràng sắp đến đỉnh cực lạc, anh đột nhiên lại thu tay lại, giống như ngã xuống từ trên đám mây, cảm giác tuyệt đối không dễ chịu.

Cô len lén chạm vào hai cánh hoa dưới thân, cảm giác điện giật lập tức chạy toàn thân, làm cho cô không khỏi than nhẹ.

Hu hu... Cô muốn. Cô thật sự rất muốn.

Mặc kệ cô có còn là tác giả trong sáng vẽ tranh thiếu nhi; mặc kệ cô có phải đã bị đôi tình nhân mèo cách vách đồng hóa, thay đổi thành người có nhu cầu mãnh liệt giữa nam nữ, cô chỉ muốn anh dùng lực hung hăng tàn phá trong cơ thể cô, làm một trận đã nghiền.

Tần Hàm đi theo sau Uông Ngạo Quần đi vào phòng tắm, tắm kính chiếu ra ảnh ngược của hai người. Cô cảm thấy ngượng ngập, nhưng càng khó có thể coi thường khát vọng chỗ sâu dưới bụng.

Nhu cầu còn đang chấn động trong cơ thể, giữa hai chân vẫn còn ẩm ướt, làm cho cô không khỏi kẹp chặt hai chân, áp lên người anh, tay cầm bàn chải đánh răng màu hồng của bản thân, một bên đánh răng một bên lên nhìn anh.

Uông Ngạo Quần rất chuyên tâm đánh răng, gần như không chú ý đến hành động nhìn lên của cô, làm cho cô rất nhụt chí.

Len lén liếc nhìn cự long thô to dưới thân anh, anh đã khôi phục trạng thái ngẩng đầu, một chút mềm xuống cũng không có.

Tần Hàm thở dài, cảm lấy ly súc miệng.

Đều tại anh! Trêu chọc lừa dối người ta nổi lên lại không giúp người ta dập lửa, ngăn ngọn lửa lại.

Rửa mặt xong, Uông Ngạo Quần sờ sờ râu dưới cằm, hỏi Tần Hàm “Ngày hôm qua có mua dao cạo râu không?”

“A, đã quên!” Tần Hàm nghiêng đầu suy nghĩ một chút “Em có dao tia lông mày, có thể không?”

“Dao tia lông mày?”

“Anh chờ một chút, em lấy cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 6.2:

Treo khăn lông lau mặt trở lại trên giá, Tần Hàm bước nhanh đi vào phòng, một lát sau, trên tay cầm một con dao tia lông mày cán dài màu vàng đi trở vào phòng tắm.

“Cái này có thể không?”

Vật này thật giống dao cạo râu thời cổ đại.

Uông Ngạo Quần dờ khóc dờ cười nhìn Tần Hàm “Anh không biết xài cái này.”

“Nó không khó.” Tần Hàm làm mẫu cạo cạo hai cái trên dưới lông mày của bản thân “Anh nhìn này, cạo rất sạch sẽ, hơn nữa cũng rất an toàn, sẽ không cạo bị thương.”

“Lợi hại như vậy?” Lông mày Uông Ngạo Quần hơi nhếch lên. “Vậy em cạo giúp anh đi.”

“Em đến?” Tần Hàm kinh ngạc há to mồm.

“Ừ, em đến.” Uông Ngạo Quần xoay người đối mặt cô, “Cẩn thận một chút nha.”

“Ừm”

Tần Hàm cầm dao tia lông mày lên, chống lên vai anh, nhón mũi chân, bàn tay nhỏ cầm dao tia lông mày khẽ run, người khác nhìn vào đều sợ hãi.

“Tay của em đang run.” Uông Ngạo Quần nhắc nhở cô.

Anh cũng không muốn bị cô hủy dụng.

“Bởi vì anh quá cao, em nhón mũi chân cũng không được thẳng bằng.” Tần Hàm ngưng ngưng nói.

Người của cô chỉ cao 1m57, thấp hơn anh 30cm. Dù cô có nhón mũi chân, cũng không chắc có thể nhìn thẳng cằm của anh, càng đừng nói là vững vàng đặt dao tia lông mày trên mặt anh.

“Bé nắm lùn!” Uông Ngạo Quần xoa xoa đầu cô, “Anh ngồi trên bồn cầu.” Anh ôm cô ngồi trên đùi anh. “Như vậy có thể chưa?”

“Ừm!” Tần Hàm gật đầu.

Như vậy thật sự cô đã có thể nhìn thẳng khuôn mặt đẹp trai của anh, có thể thoải mái tự nhiên cạo râu giúp anh. Hoa nguyệt của cô liền dựa vào cự vật đứng thẳng của anh, làm cho cô rất khó không chú ý nhu cầu cơ thể đang rục rịch.

Tần Hàm không được tự nhiên không ngừng xoay chuyển đổi tư thế, dần dần, cô cảm giác cự vật thô to lại càng dựng thẳng, biến thành tư thế mũi voi ngẩng đầu oai hùng bùng bùng phấn chấn.

“Đây là phản ứng sinh lý rất bình thường.” Uông Ngạo Quần bình thản ung dung, giống như quái vật đang dựa vào cô không có quan hệ gì với anh. “Mỹ

nhân ở trong ngực, anh rất khó không chế nó không nổi lên sắc tâm. Em không cần để ý nó, chuyên tâm giúp anh cạo râu là được.”

“Ừm.”

Mặc dù anh nói cô không cần để ý đến con quái vật nào đó, nhưng da thịt của cô lại có thể trực tiếp cảm giác được độ nóng của anh, tình dục bên trong cơ thể cô còn chưa tắt xuống hết, lặng lẽ cháy thành ngọn lửa, kích động ngọn lửa sâu trong hoa nguyệt của cô, chất dịch động tình mãnh liệt trào ra, phút chốc đã ướt đầm.

Cô rất muốn, nhưng lại không muốn anh phát hiện cô dâm dục như thế, tỏ vẻ bình thường hoạt động cái mông, không ngờ lại bị anh hoàn toàn chế trụ.

“Không nên tùy tiện lộn xộn, nếu gây ra vết thương thì làm sao đây?” Anh thật sự rất yêu quý gương mặt đẹp trai này.

“Em cảm thấy ngồi xa một chút tư thế tay tương đối thuận.” Tần Hàm mở to mắt nói dối.

“Phải không?” Ưông Ngạo Quần nhếch khóe môi tà ác, “Sao anh lại cảm thấy bắp đùi ầm ướt?”

“Cái gì?” Chẳng lẽ đã ướt đến trên bắp đùi anh rồi?

Tần Hàm theo bản năng nhìn xuống vị trí giữa hai chân, khoảnh khắc đầu ngón tay chạm tới hoa nguyệt mới đột nhiên nhớ tới động tác như vậy làm cho cô xấu hổ vô cùng.

Tần Hàm hoang mang rối loạn ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy nụ cười tà ác vô cùng rực rỡ của anh.

“Nói đó xảy ra chuyện gì?” Bàn tay xấu xa bắt lấy ngón tay nghĩ muốn thu lại, kéo về phía vị trí giữa đùi của cô. “Woa, thật ướt!” Anh khoa trương nói “Rất muốn?”

“Mới. Mới không có.” Gương mặt đỏ bừng muốn tránh thoát tay anh.

“Không?” Ưông Ngạo Quần vẫn giữa chặt tay Tần Hàm, đẩy hai cánh hoa ra, đụng chạm vào chất dịch tràn ra ngoài u cổ của cô. “Thành thật nói cho anh biết, có hay không?”

Không để ý tiếng thờ gấp của cô, ngón tay anh kẹp lấy đầu ngón tay cô, xâm nhập vào u cổ trơn ẩm.

“Anh. Đừng như vậy!”

Tần Hàm lúng túng, dùng sức hất tay anh ra.

Anh thật là xấu xa, đáng ghét, luôn luôn mang cô đi làm những “chuyện xấu” cô chưa bao giờ làm qua, ý định làm cho cô biến thành con mèo cái cách vách.

Tần Hàm cuối cùng cũng biết nguyên nhân vì sao đôi tình nhân mèo cái vách lúc nào cũng ỉ ạch ỉ ạch làm không biết mệt, lúc rời giường hay trước khi đi ngủ đều phải làm một lần. Khoái cảm ngọt ngào này một khi bị kích thích, liền khó có thể khắc chế thể xác và linh hồn trầm luân, làm không biết mệt.

“Em. Em muốn giúp anh cạo râu. Anh không cần xằng bậy, không cần tùy tiện lộn xộn, sẽ bị thương.”

“Anh không có muốn xằng bậy, là chỗ nào đó của em muốn cho anh xằng bậy!”

Ưông Ngạo Quần cố ý dùng giọng nói trầm thấp dễ nghe của bản thân thì thầm bên tai cô, thổi hơi nóng vào trong lỗ tai cô, làm cho cô nhanh bị cảm giác tê ngứa thấu xương của anh làm hại.

“Không có, không có, em không có!”

Tần Hàm giống như đang phủ định luận điểm của anh, càng giống như đang dùng lý trí kiên định lặp lại ba lần “không có.”

“Có hay không, thử một chút thì biết.”

Anh cầm lấy cự long thô to của bản thân, dưới ánh mắt mở to của cô, cọ xát lông mượt tinh tế dưới thân cô.

Tần Hàm cắn môi dưới, không biết là nên phủ nhận hay là nên thuận theo khát vọng bản thân mà mở rộng hai chân.

Không cần đợi đến cô làm xong quyết định, Ưông Ngạo Quần đã tách hai đùi cô ra một góc 30 độ, tạo ra một khoảng rộng giữa đùi cô, để cự long thô to của anh có thể xâm nhập vào u cổ, cọ xát hoa nguyệt mềm mại của cô.

Tay của cô càng trở nên hư nhược, không có cách nào làm động tác liên tục cạo râu trên mặt anh.

Chất dịch trơn ẩm không ngừng theo hai cánh hoa nhấp nháy không ngừng chảy ra từ cửa huyết, tí tách chảy xuống, phát ra tiếng vang.

“Thấy không, nước của em nhiều đến dọa người.”

“Mới không có.” Cô làm nũng phủ nhận.

Nhưng mà âm thanh tí tách không ngừng truyền ra làm cho mọi phủ nhận của cô đều uổng công.

“Nói cho anh biết, em có bao nhiêu muốn anh?”

“Em. Em không biết.”

“Thật không biết?”

Đỉnh quy đầu sắt nóng có ý chần chờ cọ xát ở miệng hoa nguyệt, đè ép cánh hoa mềm mại của cô. Chất dịch động tình càng chảy ra mãnh liệt, ướt đầm cự long thô to của anh.

“Đừng như vậy.” Để cho cô được một lần thoải mái đi.

“Đừng như thế nào?”

Tần Hàm cắn răng một cái, đột nhiên nhấc chân ngồi dậy, nhắm ngay cự long sắc nóng của anh, mạnh mẽ ngồi xuống.

Lần đầu tiên có hành động lớn mật như vậy cũng không đem lại kết quả hoàn mỹ. Hoa nguyệt của cô quá mức trơn ẩm, cự long vì vậy bị trượt ra ngoài, làm cho cô bối rối rất muốn vui mật vào trong bồn cầu, trực tiếp để cho bản thân bị cuốn đi.

Uông Ngạo Quần không nhịn được cười khẽ. “Để anh tới cho.”

Anh nâng eo nhỏ của cô lên, một tay đỡ lấy cự long thô to của bản thân, nhắm ngay hoa nguyệt mềm mại của cô, dùng mãnh đâm vào u cốc.

Khoảnh khắc khi anh lấp đầy cảm giác hư không trong cơ thể, Tần Hàm không tự giác tràn ra tiếng thở dài thỏa mãn.

“Thật muốn cho em nhìn thấy biểu cảm hiện tại của bản thân.” Uông Ngạo Quần có chút tiếc nuối nói.

Đáng tiếc phía sau bồn cầu không có gương, bằng không có thể để cho cô nhìn biểu cảm hiện tại của bản thân có bao nhiêu quyến rũ, có bao nhiêu phóng đảng, làm cho anh hận không để ăn sạch cô rồi nuốt xuống.

“Biểu cảm của em như thế nào?” Cô buồn bực nhéo nhéo hai gò má.

Mới vừa rồi là hoa hồng quyến rũ, hiện tại lại là hoa bách hợp trong sáng, khí chất hai loại hoa như vậy, làm cho anh thật sâu mê muội.

“Không có gì.”

Uông Ngạo Quần cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của cô, hai tay xoa nắn bầu ngực trắng tuyết, dưới thân thay đổi phương hướng đâm vào hoa nguyệt mềm mại.

Lửa dục hừng hực thiêu đốt trong cơ thể cô, cô theo tần suất của anh mà phập phồng lên xuống, vách tường bên trong co rút vây chặt cự long của anh, dụ dỗ anh không ngừng đi vào chỗ càng sâu bên trong.

Hoa nguyệt non mềm của cô cắn nuốt toàn bộ cự long thô to của anh. Uông Ngạo Quần không khỏi nặng nề thở dốc, cắn răng gặm nhẹ, giống như đang trách sự ngọt ngào của cô làm anh trầm luân. Ngón tay thon dài ác ý vờ vờ bầu ngực mềm mại của cô, không chút thương tiếc xoa bóp.

“A ừ.” Tần Hàm ngọt ngào nức nở, cả người run rẩy một trận, ngay sau đó dục vọng tràn đầy trời đất dâng lên. Cô run rẩy, giống như một bản nhạc cực độ vui mừng gần như chết qua một lần triệt để bao phủ quanh cô.

Uông Ngạo Quần đã quen thuộc phản ứng khi cô sắp lên đỉnh, vách tường thịt non mềm không ngừng co bóp càng làm cho cự long sắt nóng của anh không khống chế được xâm nhập càng thô bạo.

Ngón cái nâng cảm cô lên, nút hôn cái lưỡi run rẩy. Một lần cuối cùng mạnh mẽ đâm vào, cùng cô lên đỉnh mây mưa.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 7.1:

Thế là, mỗi ngày thời gian vận động sớm hay muộn gì của đôi tình nhân mèo cách vách, bọn người Tần Hàm cũng không kém bao nhiêu. Thế lực của

Uông Ngạo Quần còn tốt hơn con mèo đực kia, mỗi khi con mèo đực thu binh rút lui, bên này của Tần Hàm còn đang sôi trào lửa nóng.

Ban đầu ý định phân cao thấp, nhưng sau khi đối thủ không chịu nổi một kích, liền dần thờ ờ.

Bọn họ thuận theo nhu cầu thân thể, khát vọng tình cảm, từ cảm giác an ủi thân thể, kết hợp vận động, đạt tới thỏa mãn.

Uông Ngạo Quần sống trong căn phòng nhỏ của Tần Hàm, giống như cuộc sống ẩn cư, nhưng anh phát hiện đầu ngón tay của bản thân thủy chung không cách nào quên được xúc cảm trên phím đàn.

Xế chiều mỗi ngày anh sẽ cùng cô đi đến các tiệm bán dụng cụ nhạc khí khác nhau hoặc là công ty bách hóa nơi triển lãm nhạc khí đàn một bàn nhạc.

Biểu diễn của anh luôn luôn đạt được sự ủng hộ nhiệt tình của tất cả mọi người, gần như mỗi lần đều chạy trời chết.

Những nhân viên làm việc trong tiệm dụng cụ nhạc khí vì sao luôn nhận biết anh? Đây là nghi vấn càng ngày càng nặng trong lòng Tần Hàm. Mỗi lần cô và anh chạy thoát khỏi tiệm bán dụng cụ nhạc khí, biểu cảm Uông Ngạo Quần là thoải mái ẩn chứa một chút khản trương. Cô một câu cũng không nói được.

Cô không dám hỏi.

Tần Hàm mơ mơ hồ hồ cảm thấy, nếu thật sự biết được thân phận của anh, cũng chính là ngày bọn họ chia tay.

Cô giống như con đà điểu, vùi đầu trong đồng cát, trải qua những ngày hạnh phúc tự cho là đúng.

Đứng bên ngoài căn phòng nhỏ, ngay cả loại máy giặt mô hình nhỏ đều không thể đặt vào ban công nhỏ đơn sơ. Uông Ngạo Quần ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên người anh, con gió nhẹ đập vào mặt mang theo một chút không khí đầu xuân, cực kỳ thoải mái.

Từ khi anh rời nhà trốn đi đã một tuần lễ rồi. Tối thứ sáu tuần sau chính là ngày anh trình diễn buổi độc tấu, giờ phút này người trong nhà hẳn là đang cực kỳ sốt ruột đi tìm anh đi?

Anh chán ghét quy luật cuộc sống giống như trong quân đội, không muốn bị ba khổng chế, duy trì diện mạo giả dối của thế gia âm nhạc.

Anh muốn làm chuyện bản thân muốn làm, muốn sống những ngày tự do tự tại. Nhưng vừa ra bên ngoài, anh mới phát hiện thì ra piano đã không phải là thứ ba bắt buộc anh phải học, nó đã sớm biến thành một phần máu mủ của anh, một ngày không đánh đàn, toàn thân anh liền cảm thấy không thoải mái.

Người khác nghiện thuốc lá, ma túy, còn anh lại nghiện đàn.

Trốn tránh của anh ngược lại biến thành bưng bình, Uông Ngạo Quần cúi đầu mỉm cười.

Ba tuyệt đối không thể ngờ, một lần phản nghịch duy nhất của anh, không từ mà biệt, thế nhưng lại làm cho anh phát hiện ra suy nghĩ chân chính của bản thân, thật lòng yêu thích danh hiệu thế gia âm nhạc.

Việc đòi khó liệu, không phải sao?

Tần Hàm đang sửa sang lại quần áo trước tủ quần áo, bất gặp chiếc áo tay ngắn nho nhỏ gấp lại đã thật lâu không mặc.

Cô si ngốc chăm chú nhìn bóng lưng cao thẳng của Uông Ngạo Quần, sợi tóc mềm mại bị gió thổi bay, làm cho anh thoát nhìn có chút mờ ảo.

Cô nghi ngờ anh tùy thời sẽ hòa nhập vào không khí, rời khỏi cô.

Từ khi ở chung đến nay. Bọn họ thật sự đang hẹn hò sao? Tần Hàm nghiêng đầu suy nghĩ. Cô chưa từng nghe anh nói những câu có liên quan như “thích”, thậm chí, ngay cả thân phận gia bối cảnh của anh cô cũng không hề biết gì.

Ngẫu nhiên Tần Hàm lấy hết dũng khí muốn hỏi anh sống ở đâu? Trước kia làm công việc gì? Chỉ là bị anh cắt ngang hoặc là nói sang chuyện khác.

Anh không muốn nói. Cô đoán được tâm tư của anh, cũng không dám hỏi lại.

Điện thoại di động đặt trên bàn trà nhỏ đột nhiên vang lên, cắt ngang suy nghĩ của cô.

“Tiểu Hàm, lần này cậu mất tích đi đâu vậy? Sao không hề có tin tức của cậu?” Biên Phiếm cuối cùng cũng tìm được Tần Hàm liền mắng. “Gọi điện thoại không bắt, cũng không về, mình còn tưởng cậu gặp chuyện gì không may rồi.”

“Không có! Gần đây mình hơi bận, đang đuổi kịp bản thảo.” Tần Hàm chột dạ liếc mắt nhìn chương trình MAC trên máy tính.

Kể từ sau khi Uông Ngạo quần tới, mỗi ngày cô đều vội vội vàng vàng bồi dưỡng tình cảm cùng anh, đi dạo chơi xung quanh cùng anh, thưởng thức mỹ thực khắp nơi, nghe anh đánh những bản nhạc piano êm tai, công việc gần như buông bỏ, còn có số lượng con chữ tồn đọng trong cô cũng giảm xuống trên diện rộng.

Cô không thể cứ như vậy. Cô phải khôi phục lại nhịp điệu cuộc sống, phải cố gắng làm việc kiếm tiền mới được.

“Chạy lâu như vậy, cũng nên đuổi kịp rồi chứ?”

“Ách.” Tiến độ công việc của Tần Hàm vẫn luôn dừng lại ở sáu ngày trước, còn có một phần ba phê duyệt còn chưa hoàn thành.

“Được rồi! Mặc kệ đuổi kịp hay không kịp, con người cuối cùng cũng phải ăn cơm, đợi một chút đi ăn trưa với mình.”

“Nhưng.”

“Không đi liên tục giao!” “Tút” một tiếng, điện thoại cắt đứt.

Biên Phiên sao lại như vậy, rõ ràng là đang ép buộc làm khó người khác. Khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ của Tần Hàm trừng trừng nhìn đi động.

“Ai gọi vậy?” Ưông Ngạo Quần đi vào phòng.

“Bạn em, cô ấy gọi điện hẹn em đi ăn cơm trưa.”

“À, vậy em đi đi!”

“Nhưng anh.” Cô không yên lòng anh.

“Anh có thể tự đi ăn, không sao.” Ưông Ngạo Quần đối với chỗ này đã cực kỳ quen thuộc rồi.

“Thật sự không có vấn đề sao?”

Cho tới bây giờ, bên cạnh anh đều có sự tồn tại của cô. Hiện tại anh nói không có cô cũng không sao, có thể tự chăm sóc bản thân, làm cho Tần Hàm có loại sự hãi bị vứt bỏ.

Ưông Ngạo Quần không phát hiện sự sợ hãi trong lòng Tần Hàm, còn cố ý trêu ghẹo nói: “Không thành vấn đề, mẹ!”

Cô ở cùng anh nhiều ngày như vậy, để cho cô đi ăn cơm cùng bạn bè cũng là chuyện bình thường.

Như vậy anh có muốn đi cùng em không? Tần Hàm muốn hỏi câu này, nhưng lại cảm thấy quá mức đường đột.

“Được rồi!” Tần Hàm có chút ừ rú nói.

Đổi quần áo ra ngoài xong, Tần Hàm còn không quên cầm hai trăm đồng đưa cho Ưông Ngạo Quần.

“Phải nhớ ăn cơm trưa đó.”

“Dạ, mẹ.” Cô tha thiết dặn dò như vậy còn giống mẹ anh hơn.

Tần Hàm lưu luyến quay đầu lại nhìn anh.

“Vậy em đi đây!”

“Ừ.” Ưông Ngạo Quần hôn lên môi cô một cái. “Đừng trở về quá muộn.”

Đi ra cửa nhà, cửa phòng bên cạnh vừa vặn mở ra, làm cho Tần Hàm đang vui đầu chuyên tâm khóa cửa giật mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, chính là con mèo cái chưa từng thấy qua bộ mặt thật sự.

Con mèo cái có một đầu tóa xoắn cuộn đã quyến rũ, dáng người cao gầy, mắt phượng tinh tế quyến rũ người.

Cô ta không chút khách khí đánh giá từ đầu tới chân Tần Hàm một lần.

“Cô thoát nhìn thật sự rất ngây thơ.” Con mèo cái nghiêng người dựa bên cửa, quyến rũ mười phần. “Không nghĩ lại phóng đảng đến tận xương như vậy.”

Lời nói không chút lễ độ làm cho Tần Hàm một bụng lửa giận.

“Cô. Cô mới. Mới vậy.” Tần Hàm cắn răng, không biết nên nói gì mới có thể biểu đạt tức giận của bản thân, hung hăng phản kích trở lại.

“Ngay cả miệng cũng vụng về như thế, là giả bộ đi?” Giả bộ ngây thơ, thật sự ghê tởm!

“Mới không phải! Tôi. Tôi.” Hu hu. . . . Cô muốn mắng chửi người. Ai tới dạy cô mắng chửi người như thế nào đi.

“Hàm!” Ông Ngạo Quần mở cửa thăm dò đi ra, cầm trên tay một cái điện thoại màu trắng. “Em quên mang theo điện thoại nè.”

“A, cảm ơn!”

“Đây chính là người đàn ông cô giấu?” Trong mắt con mèo cái thoáng qua tia sáng kinh ngạc. “Hello, soái ca.”

Con mèo cái hất hất mái tóc xoăn của bản thân, điệu bộ đá mắt nhìn Ông Ngạo Quần.

Ánh mắt mơ ước Ông Ngạo Quần của con mèo cái thật lộ liễu, làm cho Tần Hàm rất là không yên lòng.

“Trở về sớm một chút.” Ông Ngạo Quần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nóng bỏng in xuống môi cô một nụ hôn.

Anh không nhìn đáng vẻ gọi tình lãng lơ tiếp đón của con mèo cái, nghiêm nhiên xem cô ta như không khí.

Bên cạnh có người ở nhìn! Khuôn mặt Tần Hàm đỏ ửng, đáng yêu làm cho ngón trỏ Ông Ngạo Quần rục rịch.

Cắt! Thật thân mật! Con mèo cái cong khoe miệng.

Soái ca này thật sự là có thể dùng sắc đẹp thay cơm, có thể so với suy nghĩ trong cảm nhận của cô chỉ có thần tượng siêu cấp Kim Thành Vũ thôi.

Nhìn bộ dáng chỉ biết ngây ngốc của cô gái nhỏ hàng xóm, muốn cướp người đàn ông của cô thật sự là không khó. Trong lòng con mèo cái tính toán.

“Soái ca, anh tên là gì?”

“Đi nhanh đi, đừng để cho bạn em chờ quá lâu.”

“Ừm” Tần Hàm chần chờ liếc nhìn con mèo cái hàng xóm bên cạnh một cái. “Em đi đây!”

“Bye.”

“Bye bye.” Tần Hàm rất sợ con mèo cái sẽ thừa dịp cô không có ở nhà, triển khai công kích đối với soái ca siêu cấp đẹp trai của cô.

Ý đồ của con mèo cái rất rõ ràng, cùng là phụ nữ cô có thể cảm nhận được phản dịch ý này.

Tần Hàm đi ba bước liền quay đầu lại một lần, mà con mèo cái vẫn kiên trì liên tục bắt chuyện cùng Ông Ngạo Quần.

Thái độ của Ông Ngạo Quần một mực làm như không nghe thấy làm cho trong lòng Tần Hàm thoáng rộng mở, nhưng cô vẫn sợ chờ khi cô không có ở đây, tình huống sẽ có biến hóa.

Tốc độ bước đi càng chậm, vẫn là đi tới chỗ rẽ.

Cô khẽ thở dài một hơi, nhận mệnh biến mất trong tầm mắt của hai người.

Suy nghĩ trong lòng của con mèo cái giống như nghi ngờ của Tần Hàm.

Cô ta cho rằng soái ca bởi vì đang ở dưới tầm mắt của bạn gái mới làm bộ an phận. Dù sao loại phụ nữ vu vật như cô ta cho dù có đốt đèn lồng tìm cũng chưa chắc sẽ gặp.

Bóng dáng nhỏ nhắn của Tần Hàm vừa biến mất, con mèo cái vội vàng lập tức đưa ra lời mời gọi.

“Có muốn đến nhà tôi uống một ly trà hay không?.”

“Rầm” một tiếng, Ông Ngạo Quần không chút lưu tình chút nào đóng lại cửa lớn trước mặt, ngăn cách con mèo cái.

Con mèo cái ngẩn người, mắng một câu thô tục.

Vừa quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn thấy cái đầu nhỏ của Tần Hàm đang ngoáy đầu dáo dít.

“Hừ!” Con mèo cái khó chịu hừ lạnh. “Cô là dựa vào thân thể mà câu được loại soái ca siêu cấp này sao?”

Lời nói trào phúng có gai của con mèo cái làm cho Tần Hàm lần nữa nổi lên lửa giận. Nhưng mà lần này không giống với lúc này, cô biết được Ông Ngạo Quần không có hứng thú với con mèo cái, tảng đá trước ngực được trút xuống, lòng tự tin lập tức tăng cao, không phải là trái banh ngu ngốc không công bị đánh mà không biết phản công như thế nào nữa.

“Cô là đang hâm mộ tôi sao?” Tần Hàm cười đến có chút đắc ý.

“Cái gì hâm mộ? Tôi. Cô.” Lần này đổi thành con mèo cái lấp bắp.

A A A, thật vui về! Tần Hàm không hề để ý đến con mèo cái tầm thường đáng ghét nữa, khẽ ngâm một bài hát, vui vẻ đi đến cuộc hẹn gặp Biên Phiến.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 7.2:

“Không thể nào! Cậu bao dưỡng mặt trắng nhỏ?”

Dưới sự bức cung của Biên Phiến, Tần Hàm thành thật kể lại quá trình quen biết với Ưông Ngạo Quân cho bạn tốt nghe. Biên Phiến không thể tưởng tượng được thốt lên kinh ngạc, làm cho cô sững sờ thật lâu.

“Mặt trắng nhỏ cái gì? Anh ấy không phải là mặt trắng nhỏ!” Tần Hàm tức giận phản bác.

“Ồ của cậu, ăn của cậu, uống của cậu, dùng của cậu, ngay cả quần áo cũng là cho cậu mua cho anh ta. . . . Cậu vừa nói cái gì? Anh ta chuyên mặc quần áo hiệu PRADA?”

“Đúng vậy!” Vậy thì thế nào!

“Cậu cũng không phải là phu nhân quý tộc, học người ta bao dưỡng chó sói cái gì!” Biên Phiến không khách khí lôi kéo quần áo Tần Hàm. “Nhìn xem bản thân cậu đi, mặc đều là hàng NET, chó sói kia lại mặc PRADA, cậu cũng thật đối xử quá tốt với anh ta.”

“Nhưng quần áo hiệu PRADA mặc trên người anh ấy rất đẹp mắt!” Đẹp trai đến mức mặc dù cô chỉ tưởng tượng lại trong đầu, cũng muốn chảy nước miếng.

“Quần áo hiệu CHANEL mặc trên người mình cũng rất đẹp mắt!” Bên Phiến liếc Tần Hàm một cái. “Cậu thật sự một chút điểm tự giác cũng không có?”

“Tự giác cái gì?”

“Tự giác bao dưỡng mặt trắng nhỏ!”

“Anh ấy thật sự không phải là mặt trắng nhỏ, anh ấy. Anh ấy có cảm trang sức cho mình, đổi tiền mặt!”

Như vậy a! Thiếu chút nữa đã quên dây chuyền của anh còn trên người cô, anh cũng không phải là ăn uống chùa!

“Trang sức gì?” Tám phần là đồng nát sắt vụn.

“Cái này!” Tần Hàm lôi sợi dây chuyền dưới cổ áo lên ra.

“Chất liệu gì vậy?”

“À” Tần Hàm giống như bong bóng bị xì hơi. “Hắn là mấy loại hàng mạ gì đó. . . .”

“Thì là thiết cùng thủy tinh thôi!” Biên Phiến kéo chiếc nhẫn nhìn nhìn. “Kiểu dáng đặc biệt, ngoài thị trường giá trị chắc cũng mấy ngàn đồng.

“Đúng vậy đúng vậy! Đây là vật có giá trị.” Đã nói anh không phải mặt trắng nhỏ.

“Nhưng bán không tới ba đồng.” Biên Phiến hát cho Tần Hàm một thùng nước lạnh.

Ngay cả kẻ chuyên ăn trộm cũng đều không có hứng thú.

“Cậu thật là ác liệt!” Tần Hàm tức giận nói. “Anh ấy đánh đàn piano rất giỏi, người có tài nghệ muốn tìm việc không khó.”

“Vậy cậu bảo anh ta đi xin việc ở nhà hàng Tây đi.” Biên Phiến còn đang nghiên cứu chiếc nhẫn.

“Minh”

“Không phải cậu không dám chứ?”

“Minh cảm thấy nên tôn trọng ý nguyện của anh ấy, nếu anh ấy muốn đi làm thì đi, hơn nữa mình cảm thấy.”

“Cậu không chỉ bao dưỡng mặt trắng nhỏ, còn là nuôi một mặt trắng nhỏ đề cậu đến sít sao.” Hết đường nói!

Phụ nữ giàu có bao dưỡng mặt trắng nhỏ đều là xem đôi phương như con chó mà sai bảo. Chỉ có cô gái ngu ngốc này, cung cấp ăn, uống, ở, mặc, cho người ta, còn giống như cô vợ nhỏ, thờ mệnh cũng không dám lớn tiếng.

Tần Hàm bĩu môi, không biết làm thế nào phản bác Biên Phiếm rằng bén lười nhon.

“Minh cảm thấy cái này không phải là hàng mạ!” Biên Phiếm càng nhìn càng cảm thấy không đúng.

“Không phải hàng mạ, vậy là cái gì?”

“Thoạt nhìn giống như bạch kim.” Màu trắng sáng bóng tao nhã xinh đẹp, không giống hàng mạ thoạt nhìn thấp kém giá rẻ.

“Bạch kim?”

“Cậu tháo xuống cho mình xem một chút.”

“Nè.” Tần Hàm đưa sợi dây chuyền cho Biên Phiếm.

“Thật sự là bạch kim!” Biên Phiếm nhìn ký hiệu đóng dấu bên trong chiếc nhẫn. “PT950, là bạch kim có độ tinh khiết rất cao! Ôi mẹ nó, thứ này còn đắt tiền hơn vàng.”

“Có thật không?” Tần Hàm tròn to mắt, “Không phải thiết?”

“Thiết cái đầu cậu á!” Biên Phiếm liếc Tần Hàm một cái. “Cái này cũng làm bằng bạch kim, định giá sơ sơ hẳn là khoảng. một, hai vạn không ít hơn.”

Thì ra đồ anh đưa cho cô thật sự là bạch kim loại hiếm?

“Kim cương mình không biết xem!” Lại không thể tháo ra cắn thử một cái. “Chúng ta đến cửa hàng trang sức xem thử.”

“Nhưng.”

Biên Phiếm không để ý tới sự do dự của Tần Hàm, nhanh chóng kéo cửa, lôi kéo cô liền chạy đến cửa hàng trang sức gần nhất.

“Mẹ nó, kim cương có độ tinh khiết cao nhất! Mẹ nó! Kim cương được thợ thủ công gòai cắt! Mẹ nó! Thậm chí đến một carat! Mẹ nó! Thế nhưng đến một trăm vạn!” Biên Phiếm trưng chiếc nhẫn trên tay, trần ngập kinh ngạc, thô tục không ngừng.

Lần đầu tiên cầm một chiếc nhẫn kim cương trên một trăm vạn, tay Biên Phiếm khẽ run, chỉ sợ không cẩn thận làm rớt.

Đây không phải là thủy tinh? Thật sự không phải là thủy tinh? Là kim cương hàng thật giá thật?

Hai cô gái ngây ngốc sững sờ đứng ở ven đường, trừng mắt nhìn chiếc nhẫn trên tay.

“Tiểu Hàm, kim cương là giấc mơ đẹp của phụ nữ, cậu có biết không?” Biên Phiếm nhanh muốn khóc. “Cậu không phải là bao dưỡng mặt trắng nhỏ, là người có tiền nha!”

“A.” Tần Hàm còn đang ngơ ngác.

“Đến, đeo tốt vào, đừng làm mất.” Biên Phiếm luồn chiếc nhẫn vào sợi dây chuyền, dè dặt cẩn thận mang vào cổ Tần Hàm.

Tay Tần Hàm lẳng lặng vuốt ve chiếc nhẫn nằm trên xương quai xanh, có loại cảm giác không rõ.

Cô vẫn cho chiếc nhẫn này là mạ thiết đính thêm thủy tinh, nhưng bởi vì là đồ vật của anh đưa, cho nên cô đặt biệt quý trọng. Ngay cả thời điểm tắm rửa cô cũng cẩn thận tháo ra, lúc bình thường tuyệt đối không rời xa khỏi người.

Hiện tại biết thì ra là đây là đồ vật giá trị xa xỉ, nỗi sợ hãi tiềm tàng trong lòng lúc này đã nổi lên mặt nước.

Anh thật sự là một thiếu gia có tiền!

Hơn nữa suy đoán của cô sợ là sai lầm. Anh không phải là thiếu gia đi bụi, mà là đại thiếu gia chân chính.

“Có thể tùy ý tặng đồ trang sức quý trọng như vậy cho cậu, trong nhà nhất định là rất nhiều tiền.” Tần Hàm nhìn Biên Phiếm thủy chung không cách nào rời khỏi ánh sáng rực rỡ của kim cương. “Không phải cậu nói anh ta định dùng chiếc nhẫn này để đổi lấy phần ăn nhanh hay sao?”

Tần Hàm gật đầu một cái.

“Người xem một trăm vạn thành sáu mươi đồng mà dùng, trong nhà nhất định là có núi vàng núi bạc, ba đời cũng không dùng hết.” Biên Phiếm kích động nắm tay Tần Hàm. “Tiểu Hàm, cậu phát tài rồi!”

“Mình phát tài?”

Biên Phiếm dùng sức gật đầu. “Cậu sẽ trở thành quý phu nhân! Sau này khi phát đạt, cũng đừng quên bạn tốt.”

Tần Hàm cười khò, “Cậu nghĩ xa quá rồi.” Quý phu nhân cái gì? Bát tự còn chưa có xem qua đâu.

“Coi như không phải quý phu nhân, anh ta hào phóng như thế, cho dù chỉ là bạn gái, nhất định không ba thì năm cũng sẽ tặng quà giá trị cho cậu. Chờ khi hai người chia tay, đóng quà kia tùy tiện bán một cái, nói không chừng có thể mua một căn hộ cao cấp ở khu Tín Nghĩa.”

Thân là bạn tốt, cũng có thể nhân tiện thơm lây. Giấc mộng này, mơ sao mà đẹp quá!

Bạn gái? Quý phu nhân? Cô bây giờ ngay cả một bên cũng không phải. Về mặt Tần Hàm cô đơn.

Cô cảm thấy anh giống như một cơn gió đột nhiên xông vào cuộc sống của cô, có một ngày cũng sẽ giống như cơn gió lặng yên rồi đi, không lưu lại một chút dấu vết.

“Cậu sao vậy?” Biên Phiếm đẩy đẩy Tần Hàm. “Sao một chút cũng không vui vẻ?” Giống như chỉ có mình cô một đầu nóng.

“Không có!” Tần Hàm nhún nhún vai. “Có thể là do mình vẫn luôn cho nó là vật không có giá trị gì, hiện tại đột nhiên biết giá trị của nó hơn trăm vạn, bị dọa đến ngây người.”

“Mình cũng vậy. Khi nghe bà chủ cửa tiệm trang sức nói hơn một trăm vạn, cũng sợ tới mức cảm đầu rớt. Mặt trắng nhò của cậu. Không, hiện tại phải đổi gọi thành đại thiếu gia, lúc nào mới hẹn ra cho mình biết mặt đây?”

“Chuyện này. Mình không biết, phải xem anh ấy.”

Uông Ngạo Quần mặc dù rất dính cô, đối với cô cực kỳ nhiệt tình. Nhưng anh đối xử với mọi người xung quanh đều rất lạnh nhạt, cũng không quá để ý. Cô không xác định anh có đồng ý gặp Biên Phiếm hay không.

“Chà chà!” Biên Phiếm giả bộ lắc lắc đầu. “Sợ mình cướp anh ta hay sao?”

“Không phải! Cậu hiểu lầm rồi.” Tần Hàm vội la lên. “Mình cùng anh ấy Mình cùng anh ấy quen biết không lâu, cho nên có một số việc mình không cách nào thay anh ấy làm chủ. Hơn nữa.”

“Hơn nữa cậu còn bị anh ta đè ép đến gất gao!” Biên Phiếm ý xấu tự tiện tiếp câu dưới của Tần Hàm.

“Phiếm Phiếm, cậu thật sự là đáng ghét!” Luôn luôn khi dễ cô.

“Được rồi! Không làm khó cậu nữa.” Hâm mộ thì hâm mộ, bạn tốt có thể tìm được con rùa vàng. Biên Phiếm rất vui vẻ. “Ngày nào đó cậu cảm thấy có thể dẫn anh ta ra gặp mặt mình, nhớ nói cho mình biết một tiếng.”

Soái ca siêu cấp đó! Ánh mắt Tần Hàm cũng rất cao. Cô nói là cực kỳ đẹp trai, nhất định là so với hoàng tử William gì đó còn muốn đẹp trai hơn gấp mấy trăm lần những người đàn ông đẹp trai khác.

Aiz, aiz, cô thật sự muốn nhìn thấy người thật một lần, thật muốn ngày mai liền trực tiếp giết đến nhà Tiểu Hàm, dùng sức xem cho đủ mới được.

“Ừ.” Tần Hàm mỉm cười gật đầu.

Hì vọng thật sự sẽ có một ngày như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sách sành sành yêu chết em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 8.1:

“Cái này. trả lại cho anh.”

Tần Hàm kéo bàn tay Uông Ngạo Quần, đặt chiếc nhẫn vào lòng bàn tay anh.

Suy nghĩ hai ngày, cô quyết định trả chiếc nhẫn lại cho anh, chỉ để lại sợi dây chuyền.

“Làm gì?” Ông Ngao Quần không hiểu.

“Vật này quá quý giá em không thể lấy.”

“Quý giá cái gì?” Ông Ngao Quần nhét chiếc nhẫn trở về, cứng rắn nắm năm ngón tay của cô lại, không cho cô mở ra. “Thứ này là tiền thuê nhà anh đưa em, em quên rồi sao?”

“Em vốn không biết thứ này quý giá như vậy, sớm biết thì sẽ không nhận.” Tần Hàm lôi sợi dây chuyền trên cổ ra. “Em lấy cái này là được rồi.”

Hoàn hảo lúc trước cô lấy lại chiếc nhẫn từ chỗ bà chủ tiệm thức ăn nhanh, bằng không kim cương một trăm vạn đổi một phần ăn nhanh sáu mươi đồng hẳn là lỗ to.

“Sợi dây chuyền này không đáng bao nhiêu tiền.”

Không đáng bao nhiêu tiền? Tần Hàm trở mặt. Biên Phiếm đánh giá sơ sơ qua nói ít nhất cũng một, hai vạn. Lối suy nghĩ của kẻ có tiền quả nhiên không giống với dân thường.

“Em cảm thấy sợi dây chuyền này đủ rồi.”

Lấy một trăm vạn gì đó của người khác, cô sẽ sợ.

“Em không cần chiếc nhẫn?” Đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm cô.

“Quá quý giá, em không thể nhận.” Tần Hàm mở to mắt.

Cô rất sợ ánh mắt nhìn chăm chăm cô của anh, ấn tượng quá mức mãnh liệt, sẽ biến đầu óc cô nháy mắt bốc hơi, quên mất suy nghĩ kiên trì của bản thân.

“Không cần vậy thì vứt đi!” Ông Ngao Quần bước nhanh về phía ban công, vứt chiếc nhẫn ra bên ngoài.

“A!” Tần Hàm kinh sợ thét chói tai. “Anh vứt đi rồi? Kim cương một trăm vạn thế nhưng anh lại vứt đi?”

“Em đã không cần, vậy thì vứt đi!”

“Nếu như anh muốn vứt đi, vậy thì nên cho em!”

Ai biết anh thật sự ném ra ngoài! Tần Hàm vọt đến bên ban công, sót ruột tìm kiếm trên mặt đất chợt xuất hiện một cục đá phát sáng lộng lẫy.

“Nếu như anh vứt đi thật, em sẽ muốn?”

“Đương nhiên, vứt đi rất đáng tiếc! Chiếc nhẫn kia rất đẹp, em rất thích.” Tần Hàm mở to mắt trừng lòng bàn tay đặt trước mắt cô.

“Thích liền thu lại.”

“Anh lừa em!” Quá tà ác rồi!

“Ai bảo em lâm nhâm!” Thật là phiền!

Nhẫn đều đưa cho cô, hơn nữa cô cũng đã tốn không ít tiền, sợi dây chuyền kia ngay cả tiền mua quần áo của anh cũng không bù đủ, thật không hiểu cô đang suy nghĩ cái gì.

“Anh không muốn âm ỉ loại chuyện nhảm chán này.” Ông Ngao Quần nhét chiếc nhẫn vào túi áo của cô. “Lúc trước đồng ý nhận, hiện tại lại nói không cần.”

“Đó là bởi vì lúc đó em không biết giá trị thật sự của chiếc nhẫn này.” Tần Hàm ngáp ngừng.

“Nếu không em cho rằng đây là cái gì?”

“Thiết cùng thủy tinh.” Sợ bản thân không phân biệt được tốt xấu sẽ bị cười, giọng nói của Tần Hàm nhỏ như muỗi kêu.

“Cái gì?” Ông Ngao Quần đưa tay lên tai.

“Em cho rằng đó là thiết cùng thủy tinh.”

“Ha ha ha.” Nghe vậy, Ông Ngao Quần không nhịn được cười to.

“Sao lại cười lớn tiếng như vậy.” Tần Hàm bĩu môi, đi vào trong phòng. “Em không hiểu nấy thứ đó thôi.” Nhìn không ra giá trị của chiếc nhẫn cũng bình thường mà.

Uông Ngạo Quần đi theo phía sau cô, đột nhiên ôm lấy cô.

“Em cho rằng đó là thiết cùng thủy tinh, còn đồng ý thu lưu anh?” Cô gái ngốc này.

Cô thích chính là con người của anh, không phải là bối cảnh, thân phận, hay gia sản nhà anh.

Sau khi sâu sắc hiểu được điểm này, tình cảm của Uông Ngạo Quần đối với Tần Hàm bỗng chốc thăng hoa đến độ anh không thể tưởng được.

Tần Hàm nắm lấy bàn tay đặt trước ngực cô, ngại ngùng mấp máy môi.

“Hiện tại sau khi biết giá trị thật sự của nó, có phải em càng yêu anh rồi hay không?”

Tần Hàm ngẩng đầu lên, đối diện cùng ánh mắt dò hỏi của Uông Ngạo Quần.

Đôi mắt ngập nước của cô ẩn chứa sợ hãi.

“Quần, em có thể hỏi anh, lúc nào anh sẽ về nhà hay không?”

“Em sợ sau khi anh về nhà sẽ không để ý đến em nữa?” Uông Ngạo Quần nhìn thấu sự sợ hãi trong lòng cô.

“Em nghĩ, nhà của anh hẳn là có rất nhiều tiền đi?”

Uông Ngạo Quần trầm mặc không nói.

“Có phải anh có một vị hôn thê giàu có? Chờ sau khi anh trở về nhà liền muốn kết hôn cùng cô ấy? Nói không chừng lần này anh rời khỏi nhà là muốn..... Muốn kết thúc cuộc sống độc thân tự do, cho nên mới.....”

“Ha ha ha.” Uông Ngạo Quần lần nữa ôm bụng cười lăn lộn. “Tuồng tượng của em thật là kinh người.” Không hổ là tác giả.

“Em là thật sự lo lắng!” Làm gì lại cười lớn tiếng như vậy. Cô thật sự là đang lo lắng sợ hãi mà. “Nhà anh có tiền như vậy, em sợ em không xứng với anh, em không có tư cách.”

Uông Ngạo Quần đột nhiên kéo tay cô qua. Tần Hàm giống như một cây sung ngã vào trong ngực anh, môi đỏ mọng bị anh dịu dàng hôn, cắt đứt buồn lo vô cớ của cô.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy. Chỉ cần anh yêu em, những thứ kia đều không phải là trở ngại.”

“Anh yêu em sao?” Đây cũng là một trong những nguyên nhân làm cho trong lòng cô bất an.

Uông Ngạo Quần bật cười. “Em thật là đang hỏi chuyện vô nghĩa.”

“Vậy anh có thể nói với em không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Hàm ửng hồng, hỏi.

“Nói cái gì?”

“Nói anh yêu em” Cô muốn nghe lời nói khẳng định.

Thật là thua cô rồi. Uông Ngạo Quần cười khê thờ dài.

“Anh yêu em, bé ngốc.”

Nụ cười rực rỡ như hoa nháy mắt nở rộ trên gương mặt Tần Hàm.

“Em thật sự là một cô gái ngốc.” Anh cười, hôn cô lần nữa.

Uông Ngạo Quần quyết định, anh muốn có được Tần Hàm cả đời, trói buộc cô gái ngốc này lại bên người, không chia không lìa.

Bàn tay to cời áo ra, vuốt ve thân thể mềm mại anh yêu say đắm, bầu ngực đầy đặn nhảy lên trong lòng bàn tay anh, làm khơi dậy lửa dục trong anh.

“Quần, anh có thể cho em biết, nhà anh làm cái gì không?” Tần Hàm lại đưa ra nghi vấn làm hồng không khí.

“Sau này em sẽ biết.” Anh lười ở thời điểm đạt dào tình cảm này đi giải thích bối cảnh trong nhà của bản thân.

Uông Ngạo Quần dự đoán, vấn đề này một khi mở miệng liền như đê vỡ ngập nước, sau đó nghi vấn sẽ nối tiếp nhau mà đến, so với thẳng đường thăm vấn còn ép buộc người ta hơn.

“Ừm.” Anh không muốn nói, cô cũng không miễn cưỡng, nhưng trong lòng vẫn có chút hối tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 8.2:

Cô muốn biết càng nhiều chuyện có liên quan đến anh.

Cô hiểu biết quá ít về anh, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không biết gì. Dưới tình huống như vậy, cô lại điên cuồng yêu anh. Tần Hàm biết đây là hành động không khôn ngoan, nhưng cô không có cách nào khống chế trái tim mình.

Cô mê muội thâm sâu đối với anh, chỉ cần là anh yêu cầu, cô cam tâm tình nguyện trả giá.

Cô là một người khi lâm vào tình yêu, sẽ trở thành kẻ ngốc không có lý trí.

Về mặt Tần Hàm mang theo một chút tiếc nuối, đôi mắt ngập nước đầm đìa đáng yêu, làm cho Uông Ngạo Quần càng muốn một ngụm nuốt thân hình bé bỏng của cô vào bụng.

Anh biết rõ vị trí miễn cảm của cô ở chỗ nào, biết rõ anh chỉ cần găm cán nụ hoa hồng phấn của cô, cô sẽ nhịn không được ngửa đầu khẽ rên, đùi sẽ kim lòng không đậu mà vòng lên giữ chặt thắt lưng mạnh mẽ của anh, ngay tại đùi quần của anh, dùng hoa nguyệt non mềm mà cọ xát.

Uông Ngạo Quần đặt cô trên tủ quần áo, cấp tốc cởi quần áo cô ra.

Nụ hoa màu hồng phấn hơi lộ ra dưới lớp áo ngực viền ren, dục vọng tựa như cự tuyệt nhưng lại nghênh đón, trêu chọc cự vật sắt nóng của anh.

Uông Ngạo Quần có chút thô lỗ cởi bỏ áo ngực, bầu ngực kiêu ngạo nhảy ra.

Bàn tay to cầm lấy một bên ngực trắng tuyết, dùng sức xoa bóp làm làn da trắng như tuyết có chút sung đỏ.

Lại cầm lấy bên ngực còn lại, há miệng ngậm vào nụ hoa sớm trắng đứng, không chút nào thương hương tiếc ngọc dùng sức, răng nanh day cắn, không bao lâu, nụ hoa đã bị anh giầy vò đến vừa đỏ vừa sưng.

Uông Ngạo Quần dùng mũi chân kéo ngăn kéo phía dưới ra, đầu gối chống giữa hai đùi cô, làm cho chân Tần Hàm nâng cao qua khỏi trên ngăn kéo, phô bày hoàn toàn u cốc thần bí.

“Cầm nó.” Uông Ngạo Quần dẫn dắt bàn tay nhỏ bé của cô chạm vào cự vật thô to của anh.

Khẽ chạm vào vật thể nóng rực, Tần Hàm không khỏi co rúm lại một chút.

“Xoa nhẹ nó, nó sẽ thích em xoa nhẹ.” Uông Ngạo Quần dùng giọng nói dễ nghe của anh thì thầm mê hoặc bên tai cô.

Tần Hàm quả nhiên ngoan ngoãn làm theo lời anh chỉ dạy. Bàn tay nhỏ bé dùng lực đạo anh yêu cầu xoa bóp cự vật bồng bồng phấn chấn của anh, cũng theo lời dẫn dắt của anh, hoạt động lên xuống.

“Ừm.” Uông Ngạo Quần rên khẽ một tiếng.

Lòng bàn tay của cô mềm mại, xúc cảm mượt mà, cảm giác thật tốt.

“Bảo bối thật ngoan, thưởng cho em một chút.”

Ngón tay thon dài vùi vào hoa nguyệt non mềm, tinh quái khuấy loạn, làm cho cô liên tục rên rỉ, chất dịch không ngừng trào ra, tản ra mùi vị ngọt ngào.

“A. Không.”

Ngón tay dài của anh cực kỳ linh hoạt, tự do qua lại trong cơ thể cô, ma xát vách tường non nớt làm cho hai cánh hoa sưng đỏ, miễn cảm run rẩy không ngừng.

Tăng nhanh tần suất trên tay cô, tốc độ động tác vượt càng lúc càng nhanh, bất tri bất giác đưa cự vật thô to của anh để trước miệng hoa nguyệt của cô, va chạm vào nhau không ngừng phát ra khát khao tình dục.

“Nơi này cũng muốn anh?” Giọng nói tà ác ní non thì thầm bên tai cô.

“A. Quần.”

“Nói cho anh biết.” Ngón tay khẽ chạm vào hoa nguyệt. “Nơi này có phải cũng muốn anh hay không?” Anh xấu xa chạm nhẹ một chút lại rời đi.

“Phải” Tần Hàm thở gấp, eo nhỏ vặn vẹo. “Phải”

“Muốn cái gì?”

“Muốn. Anh.” Làm ơn!

Cô hơi mờ mắt, hơi nước trong mắt bốc lên, ánh mắt khát khao cầu xin nhìn anh.

Ngón cái cùng ngón trỏ nắm lấy tiểu hạc run rẩy, cảm giác tê dại mãnh liệt mà đến, làm cho cô đau xót đến mức nức nở.

Bàn tay nhỏ bé dùng sức vịn đầu vai anh, chân dưới ngón tay dài của anh song song bị tra tấn, không ngừng run run.

Tần Hàm cảm giác tình dục mãnh liệt nhanh bao phủ cô.

Theo thân thể càng khấn trương, Ưông Ngạo Quần sớm biết được phản ứng thân thể mềm mại của cô, đột nhiên rút tay lại.

Trong nháy mắt từ trên đám mây ngã xuống đáy cốc, hai mắt Tần Hàm mở to ra vẻ không thể tin.

“Quần, sao vậy.”

Khỏe miệng Ưông Ngạo Quần treo nụ cười tà ác, cự long thô to nhanh chóng thay thế ngón tay dài chống đỡ trước hoa nguyệt mềm mại của cô.

Vách tường hoa nguyệt miễn cưỡng nháy mắt khi anh tiến vào, gắt gao bao chặt lấy anh, không ngừng dụ dỗ anh tiến vào chỗ sâu nhất, triệt để lấp đầy bên trong ấm áp của cô.

“A.” Cảm giác sung sướng không cần nói cũng biết. Tần Hàm ngẩng đầu, phát ra tiếng rên thoải mái buông thả.

“Em không phải chỉ mới như vậy liền thỏa mãn chứ?” Cô đã sớm bị anh dạy dỗ ra khẩu vị càng lúc càng lớn.

Tần suất cự vật ra vào dần dần tăng lên, bầu ngực trắng nõn theo cường lực va chạm của anh phóng tung mà nhảy lên không ngừng.

Bộ dáng kiều diễm của cô làm cho cảm giác muốn chinh phục trong anh càng mãnh liệt.

Anh muốn nhìn thấy cô hoàn toàn mất khống chế, cả người trầm luân phóng đảng trong tình dục không cách nào tự kiềm chế!

“Quần! Quần.” Hoa nguyệt không ngừng rung động, thúc ép cô sắp không thể khống chế được mà kêu ra tiếng. Tần Hàm ngẩng đầu tìm kiếm đôi môi anh, trong khoang miệng ấm áp của anh tấu lên khúc nhạc vui sướng làm người ta điên cuồng.

Sau khi lên đỉnh, cô tựa vào đầu vai anh thở nhẹ.

Cự vật sắt nóng của anh còn đang ở bên trong cơ thể cô. Ưông Ngạo Quần ôm Tần Hàm, dời về phía giường lớn, chuẩn bị bắt đầu hiệp tiếp theo.

Giường lò so cứng rắn theo động tác kịch liệt của hai người là lay động, khung giường không quá vững chắc phát ra tiếng vang “rắn rắc rần rần.”

Thân thể hai người chặt chẽ kề sát nhau, mồ hôi hòa vào nhau, bức thiết muốn dung nhập đối phương vào trong lồng ngực, cả đời không chia lìa.

Nhiệt độ bên trong căn phòng lần nữa lên đến điểm cao nhất, một âm thanh làm mất vui đột nhiên vang lên.

Là tiếng điện thoại di động của Tần Hàm đặt tại tủ đầu giường.

“Điện thoại.” Tần Hàm cố hết sức rút ra một cánh tay, nghĩ muốn lấy điện thoại.

“Đừng để ý tới nó.”

Ưông Ngạo Quần cúi đầu hôn lên vành tai mềm mại, cổ mảnh khảnh, hôn cô đến ý loạn tình mê.

“Không được.” Tần Hàm cố sức kéo lại một tia lý trí. “Là biên tập. gọi tới.”

Người có thân phận không giống nhau xếp vào thứ tự nhạc chuông không giống nhau, để cho cô không cần nhìn màn hình cũng biết là ai gọi tới.

Biên tập gọi điện thoại tới nhất định là có liên quan đến công việc, cô không thể không nhận.

Ưông Ngạo Quần giơ tay lên, thân thể như ngọc của Tần Hàm nằm ngang ở trong mắt anh.

Anh nhẹ nhàng cười, giúp cô lấy điện thoại qua. “Được, em nghe đi.” Hiểu ý giúp cô ấn xuống phím nghe, đặt tại bên tai cô.

“Hello, Hàm Hàm, bản thảo đã vẽ xong chưa?” Biên tập bận rộn không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Ách. Còn chưa xong. A!”

Uông Ngạo Quần đột nhiên mạnh mẽ đâm vào một cái, làm cho Tần Hàm không hề phòng bị hét lên.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có. Không có việc gì. Ừm.”

Tần Hàm dùng sức cắn môi, đề phòng tiếng rên phóng túng lại phát ra lần nữa.

“Em còn chưa vẽ xong sao? Bản thảo này đã đến ngày hạn nha, em không phải đã quên rồi chứ?” Biên tập buồn bực hỏi.

Tần Hàm luôn luôn mang bằng hiệu ngoan ngoãn, cũng chưa từng lười thời gian nộp bản thảo, càng đừng nói đến việc để cho cô gọi điện thoại qua thúc giục bản thảo, đây chính là lần đầu tiên trong lịch sử.

Chẳng lẽ Tiểu Hàm Hàm của cô cũng muốn biến thành đại ma vương ngâm bản thảo sao?

“Thật xin lỗi thật xin lỗi!” Tần Hàm luôn miệng nói xin lỗi.

Cô bận rộn việc yêu đương, ảnh hưởng lớn đến tiến độ bản thảo, đến bây giờ còn chưa có vẽ xong, trong lòng cô áy náy không thôi. Người đàn ông đang rong đuối trên người cô cũng hồn nhiên không biết bản bóng dáng hưởng đến cô, không chỉ không có ngừng lại động tác tiến công, còn ác ý tăng thêm ngón tay vắn về tiểu hạch nhỏ bé của cô, làm cho cô vừa muốn nghe điện thoại lại không có cách nào xem thường khó chịu trong cơ thể.

“Hiện tại em đã vẽ xong chưa?” Biên tập khẽ thờ dài.

Bởi vì cô luôn luôn biết điều, luôn nộp bản thảo đầu tiên, cho nên tiến độ phía sau đều đã sắp xếp xong, hiện tại kéo thời gian, cô lại phải sắp xếp lại, thật là phiền toái.

“Em. Em đã. Ừm. Em sắp vẽ xong rồi. Xin chị co em thêm một chút thời gian. Một chút thời gian.”

“Hàm Hàm, em xảy ra chuyện gì? Thờ gấp lợi hại như thế? Thân thể không thoải mái sao?”

“Không phải.” Tần Hàm âm thầm đỏ mặt, lén trừng mắt liếc nhìn khuôn mặt chứa ý cười đắc ý đang liên tục xâm chiếm cơ thể cô của Uông Ngạo Quần. “Em vừa. Em vừa chạy bộ xong, cho nên mới thờ gấp.”

“À!” Lúc này biên tập mới thả lỏng. “Như vậy đi, em đưa bản thảo đã vẽ xong cho chị trước, hia bên đồng thời cùng tiến hành, tương đối không lãng phí thời gian.”

“Được.”

“Vậy em có thể đợi chị đến lấy không?”

“Có thể.”

“Vậy một tiếng đồng hồ sau chúng ta gặp mặt, được không?”

“Được.”

Cúp điện thoại, Uông Ngạo Quần lập tức giống như muốn trả thù cô vừa rồi không chuyên tâm, càng thêm mạnh mẽ xâm chiếm, làm cho những lời oán trách gần thoát ra khỏi miệng của Tần Hàm toàn bộ nuốt ngược trở lại cổ họng, cùng anh kích tình dây dưa, cho đến khi thỏa mãn tình dục của cả hai mới ngừng lại.

Mà việc này đã là chuyện của một tiếng đồng hồ sau.

Hu hu. Cô tới trễ!

Kéo dài bản thảo lại đến trễ, nhất định sẽ bị biên tập niệm đến chết!

Cầm trên tay MO cần phê duyệt, Tần Hàm nhảy xuống taxi, lập tức chạy vào cửa lớn của nhà xuất bản.

Cô chạy quá vội vàng! Không chú ý người đi đường hai bên, không cẩn thận một chút, đâm vào trước khuôn ngực vạm vỡ của một người.

Người đàn ông cao lớn bị cô đâm phải, chỉ lung lay một chút, cả người Tần Hàm lại ngã xuống đất.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” “Người bị hại” vội vàng đỡ cô đứng dậy.

“Thật xin lỗi.” Tần Hàm hoảng hốt nói xin lỗi, chặt vật phui bụi đất trên quần áo.

Lúc cô nghiêng đầu phui nhẹ chỗ bẩn trên ngực, một tia sáng chợt đập vào trong mắt người đàn ông cao lớn.

“Tiểu thư, chiếc nhẫn này là ở đâu mà có?”

Nghe vậy, Tần Hàm vội vàng cầm chặt chiếc nhẫn nằm ở xương quai xanh, cảnh giác trừng mắt nhìn người đàn ông cao lớn.

“Tôi không có ý gì khác. Tôi chỉ là nhìn thấy chiếc nhẫn này rất đẹp, cho nên mới hỏi cô.”

Thì ra là nhìn thấy chiếc nhẫn đẹp mới hỏi? Tần Hàm đơn thuần thờ phào một hơi, cảnh giác trên mặt cũng thu lại.

“Đây là bạn tai tôi tặng.” Cô vui vẻ nói.

“Xin hỏi bạn trai cô mua chiếc nhẫn này ở đâu?” Người đàn ông cao lớn tiếp tục hỏi.

“Tôi không biết.”

“Tôi cũng muốn mua một chiếc nhẫn giống như chiếc này tặng cho người khác, không biết có thể hỏi bạn trai cô giúp tôi một chút hay không?”

“Có thể! Nhưng hiện tại tôi không có cách nào giúp anh, tôi có việc gấp.”

“Như vậy đi, tôi lưu lại số điện thoại của tôi cho cô, cô hỏi xong lại liên lạc cho tôi biết có được không?” Khuôn mặt người đàn ông cao lớn thành khẩn, thoát nhìn thật sự là rất thích chiếc nhẫn này.

Tần Hàm đoán hẳn không chừng là muốn mua chiếc nhẫn giống như của cô để cầu hôn bạn gái, đương nhiên nhiệt tình gật đầu đồng ý.

“Vậy làm phiền tiểu thư!” Người đàn ông cao lớn rút ra một tờ giấy từ trong túi áo, viết xuống số điện thoại. “Không biết tiểu thư có tiện lưu lại phương thức liên lạc cho tôi hay không?”

“Được!” Nếu đối phương đã lưu lại số điện thoại trước, cô cho số điện thoại lại cũng không có gì.

Nhìn thấy Tần Hàm hồn nhiên ngây thơ như vậy, trên mặt người đàn ông cao lớn lộ ra nụ cười quý dị khó có thể phát hiện ra.

Sau khi lưu lại số điện thoại đối phương xong, Tần Hàm vội vàng chạy vào cao ốc chuẩn bị thỉnh tội.

Người đàn ông cao lớn giao tờ giấy cho người đi cùng.

“Đi thăm dò tư liệu của cô gái này.”

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 9.1:

Sau khi gặp biên tập, Tần Hàm lập tức sa vào địa ngục khủng bố đuổi kịp tiến độ bản thảo.

Cô rất chăm chú vẽ, ngay cả đó đến bụng kêu “ọt ọt” cũng hồn nhiên không biết.

Uông Ngạo Quần nhàm chán nằm một bên xem TV đã không cách nào bỏ qua tiếng bụng kêu của cô nữa.

Anh đi đến phía sau cô đang chuyên tâm vẽ, vỗ nhẹ bả vai cô một cái.

Tần Hàm quá mức tập trung vẽ liền hết hồn, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Có chuyện gì?”

“Em vẽ thật là chuyên tâm.” Uông Ngạo Quần nhìn hình vẽ đáng yêu trên màn hình máy tính, mỉm cười nói.

“Ách. Đúng vậy. Hết cách rồi, em đã đồng ý trong hai ngày phải đuổi kịp bản thảo.” Tần Hàm ngượng ngùng nói. “Thật xin lỗi, hai ngày này em

không thể cùng với anh.”

“Không sao.” Ông Ngạo Quần xoa bóp bả vai căng thẳng của cô, muốn cô đừng bận tâm.

Tần Hàm dịu dàng cười cười, quay đầu tiếp tục vẽ.

Thật sự là kỳ quái, bình thường chỉ cần có người thứ hai ở bên cạnh, cô tuyệt đối sẽ không yên lòng, ngay cả kết cấu cơ bản nhất cũng không nghĩ ra được. Nhưng Ông Ngạo Quần lại không ảnh hưởng gì đến cô, thật giống như sự tồn tại của anh là điều đương nhiên.

“Em không đói bụng sao?” Ông Ngạo Quần hỏi.

Anh đều nghe được tiếng bụng cô kêu rồi.

“A. Hoàn hảo.” Hiện tại cô không có tâm tình ăn uống.

Bụng lập tức như kháng nghị mà phát ra một hồi tiếng kêu “ọt ọt.”

Lúc đó, chộc Ông Ngạo Quần cười, làm cho hai gò má của Tần Hàm đỏ bừng.

“Anh đi mua cơm cho em!”

“Làm sao em lại không biết xấu hổ như vậy.”

“Sao lại khách sáo với anh như thế!” Ông Ngạo Quần cưng chiều xoa xoa đầu cô. “Lúc nào thì có thể vẽ xong?”

“Khoảng ngày mai là có thể xong rồi.”

“Tốt! Vậy chờ ngày mai em vẽ xong, chúng ta ra ngoài ăn ngon.”

“Ừm!” Tần Hàm vui vẻ gật đầu một cái.

Ông Ngạo Quần đẩy cửa ra ngoài, liền nhìn thấy con mèo cái đang chuẩn bị đi ra ngoài đồ rác.

Anh trước sau như một làm như không thấy, sau khi đóng cửa lại, đáng vẻ cao ngạo đi về phía thang máy.

“Hi! Soái ca!” Con mèo cái bất khuất dù vẫn còn cái lạnh đầu xuân nhưng đã mặc áo mỏng hở vai, lộ ra một bên ngực, hàm ý rõ ràng.

Ông Ngạo Quần hoàn toàn xem cô ta như không khí, từ đầu đến đuôi đều không liếc mắt nhìn cô ta một cái.

“Kiêu ngạo cái gì chứ?!” Con mèo cái khó chịu bĩu môi.

Người đàn ông này cho rằng lớn lên đẹp trai là có thể kiêu ngạo? Cũng không có quan hệ qua lại cùng hàng xóm, lúc đi ra ngoài tòa lầu cũng không để ý tới hàng xóm qua lại cùng nhân viên quản lý, giống như trên đời này chỉ có cô gái ngu ngốc hồn nhiên kia là có đủ tư cách làm cho anh nở nụ cười, người khác đều là đồ bỏ đi.

Cả ngày đều dính cùng một chỗ với cô gái ngu ngốc kia, giống như cũng không có đi làm. Rõ ràng là mặt trắng nhỏ được phụ nữ bao dưỡng, dựa vào cái gì mà bộ dạng cao ngạo như vậy?

Mấy lần muốn dụ Ông Ngạo Quần chú ý, lại không lần nào thành công. Con mèo cái từ yêu chuyển thành hận, trong lòng còn phỏng đoán suy nghĩ của anh, mắng đến đã nghiền.

Ông Ngạo Quần đi đến tiệm thức ăn nhanh gần đó, vì Tần Hàm chọn món mà cô thích ăn. Trước quầy bán trái cây nhìn thấy táo đỏ liền bị dụ dỗ, mua hai trái táo. Cuối cùng mua hai ly nước, chuẩn bị đẹp đường ối phụ.

“Thiếu gia!” Tiếng gọi thật thấp ngăn cản ý đồ cất bước của anh.

Ông Ngạo Quần quay đầu, là Tiểu Trần, tài xế trong nhà, vóc người cao lớn, đáng vẻ vạm vỡ giống một con gấu.

“Ngày kia chính là buổi biểu diễn độc tấu, cậu nên về nhà rồi.”

Ông Ngạo Quần không để ý đến Tiểu Trần, đi về hướng nhà.

“Thiếu gia! Xin cậu không cần tùy hứng, tất cả mọi người đều đang đợi cậu.” Tiểu Trần ngăn cản đường đi của anh. “Ngày mai sẽ diễn tập, ngày kia chính thức biểu diễn, cậu không thể để cho buổi biểu diễn độc tấu bị bỏ trống.”

Ông Ngạo Quần rũ mắt suy xét một hồi.

Thật sự là thời điểm nên trở về nhà.

Trải qua lần rời nhà trốn đi này, anh hiểu rõ bản thân đối với đàn piano là nhiệt tình yêu thích, buổi biểu diễn độc tấu anh cũng không thể để cho nó bị bỏ trống, việc này liên quan đến danh dự âm nhạc thế gia, còn có đạo đức nghề nghiệp của bản thân. Nhất là đối với khán giả đam mê vui vẻ mua vé, anh lại càng không thể phụ lòng họ.

“Tôi đưa com xong liền đi theo cậu.”

“Đưa com?” Tiểu Trần sững sờ nhìn chăm chú túi đồ ăn trên tay anh.

Thiếu gia ở trong nhà luôn luôn là nước rút tận tay, com tới há mồm, chưa từng nghe nói anh vì người nào tự động tay ngọc, càng đừng nói là đi mua thức ăn nhanh.

Hơn nữa đồ ăn tiện lợi này mùi vị cầu thả, cậu thật sự không thể tin thiếu gia sao có thể cho vào miệng?

“Nhật trông mắt trở về đi.” Có nhất thiết phải kinh ngạc đến lời trông mắt ra luôn vậy hay không? “Lo lắng liền đi theo tôi.”

Lúc đi thang máy đến tầng lầu căn phòng của Tần Hàm, Ưông Ngạo Quần trầm mặc suy xét, chậm chạp không ra khỏi thang máy.

“Thiếu gia?”

Tần Hàm đang trong tình trạng đuổi kịp tiền độ bản thảo, hiện tại anh lại nói với cô anh cần về nhà một chuyến, tâm tình của cô nhất định bị ảnh hưởng lớn, có lẽ sẽ không đuổi kịp tiền độ.

Hơn nữa anh không quá giỏi xử lý trường hợp chia lìa. Anh biết Tần Hàm nhất định không cho anh rời đi. Anh lại phải mất một hồi công phu giải thích cùng trấn an, chuyện này không phải sở trường của anh.

“Trên người cậu có mang theo vé hay không?”

“Vé vào cửa buổi biểu diễn độc tấu?”

“Đúng.”

“Dạ có.” Tiểu Trần lấy ra một vé VIP

“Là muốn tặng cho bạn gái như hoa của..... Thiếu gia?”

Ưông Ngạo Quần rút chiếc vé Tiểu Trần kẹp trong khe hở. “Vé này tôi muốn.”

Hu hu..... Đó là chiếc vé VIP cậu vất vả lắm mới lấy được từ chỗ quản gia, thiếu gia thế nhưng nhẫn tâm lấy đi. Ngày kia chính là buổi biểu diễn độc tấu, cậu đi đâu kiếm ra chiếc vé thứ hai chứ?

Thấy bộ dạng chán nản muốn khóc của Tiểu Trần, Ưông Ngạo Quần lạnh nhạt nói: “Trở về tôi sẽ trả lại cho cậu một vé ở hàng ghế đầu tiên chính giữa.”

“Cám ơn thiếu gia!” Tiểu Trần vui vẻ lau sạch nước mắt.

Bộ dáng cao lớn như vậy, lại cứ thích khóc, thật sự là đủ.

Ưông Ngạo Quần viết xuống một câu ở chỗ trống phía sau chiếc vé, kẹp dưới nút thắt của túi đồ ăn, đặt túi đồ ăn nhanh xuống trước cửa, sau đó cùng Tiểu Trần rời đi.

Con mèo cái luôn luôn đứng sau cửa chú ý tới hành động của Ưông Ngạo Quần, sau khi chờ bọn họ đi khỏi, lập tức rón rén mở cửa đi ra.

“Sao lại đặt túi thức ăn trước cửa?” Con mèo cái không vui đá đá túi thức ăn nhanh.

Tờ giấy kẹp dưới túi thức ăn khiến cho cô chú ý, rút tờ giấy ra, đúng là chiếc vé vào cửa.

“Buổi biểu diễn độc tấu đàn piano của Ưông Ngạo Quần..... Wow! Hàng ghế khách VIP!” Cái này không phải người giàu có phú quý sao có thể đi vào!

Lật lại phía sau, một câu rỗng bay phượng múa ghi trên đó: I’ll wait for you in here.

Viết tiếng Anh cái gì vậy? Xem không hiểu!

Con mèo cái nhét chiếc vé vào trong túi, sau đó lại nhẹ tay nhẹ chân trở về bên trong căn phòng của bản thân.

Hoàn thành công việc, Tần Hàm đuổi lưng, dùng sức hít một hơi đầy.

Cô vẫn còn hai trang, đêm nay lại làm thêm giờ là có thể hoàn thành rồi.

Nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức một bên, ngạc nhiên phát hiện thế nhưng đã 3 giờ chiều rồi, nhưng Uông Ngạo Quân vẫn còn chưa trở lại.

“Đi mua cơm ở đâu mà đến 3 tiếng đồng hồ luôn rồi?” Cũng quá thần kỳ nha!

Không phải là anh bị lạc đường chứ? Hay là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi? Một dự cảm xấu xẹt qua ngực, Tần Hàm vội vàng buông cây bút cảm ứng trên tay ra, mặc áo khoác lên, bước nhanh ra khỏi phòng.

Mới đi tới cửa, đồ trên mặt đất thiếu hụt nửa làm cô sẩy chân.

“Ai đặt đồ đồ trước cửa nhà tôi vậy?” Tần Hàm không vui ách túi đồ lên.

Bên trong túi đựng đồ ăn nhanh, trái cây cùng đồ uống, đều chỉ có một phần.

Tần Hàm quan sát không thấy dấu vết túi đồ ăn bị mở ra, hiển nhiên thức ăn vẫn chưa ăn qua, cũng không có phát ra mùi ôi thiu, hẳn là phần ăn nhanh vừa mua không bao lâu.

Hộp đựng là sản phẩm đặc chế của tiệm đồ ăn nhanh gần đây, đồ uống cũng là đồ uống của quán nước gần đây, sẽ là ai mua mấy thứ này để ở đây?

Tay cầm túi đồ ăn đột nhiên chấn động.

“Quần.” Cô thì thầm nhớ kỹ tên người yêu trong lòng.

Đây là thức ăn nhanh anh mua, cô có thể xác định. Nhưng sao anh lại không đưa đồ ăn cho cô, chỉ đặt đồ trước cửa còn người thì không thấy tăm hơi?

“Đi đâu rồi?” Tay run rẩy nhanh chóng để túi đồ ăn xuống, Tần Hàm tìm kiếm bóng dáng của Uông Ngạo Quân ở hành lang cùng thang máy.

Không có! Không có. Mỗi một tầng đều không thấy anh!

Cô vội vã chạy xuống chỗ quản lý dưới lầu, hỏi nhân viên quản lý có nhìn thấy bạn trai của cô đâu không.

“Cậu ta đi ra ngoài.” Nhân viên quản lý nói. “Đi cùng với một người đàn ông cao lớn.”

“Anh ấy có nói muốn đi nơi nào không?” Tần Hàm run giọng hỏi.

“Không có!”

“Anh ấy thoát nhìn có giống như bị cưỡng ép hay không?” Không chừng là anh đã bị bắt cóc rồi.

“A?” Nhân viên quản lý ngần người một chút. “Không giống, hơn nữa người đàn ông cao lớn kia thoát nhìn có vẻ rất cung kính với cậu ta.”

Cung kính? Linh cảm thoáng qua tâm trí Tần Hàm.

Là người nhà anh đến đón anh! Anh trở về nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 9.2:

Đột nhiên đầu gối Tần Hàm mềm nhũn, quỳ ngồi dưới đất.

“Tiểu thư?” Nhân viên quản lý bị hành động bất thành linh của cô làm cho phát hoảng.

Anh phải về nhà tại sao lại không nói một tiếng với cô?

Tại sao ngay cả mang đồ ăn vào cũng không muốn, cứ như vậy lẳng lặng rời đi?

Tại sao anh lại lựa chọn không từ mà biệt?

“Tiểu thư, cô có khỏe không?”

Khí sắc Tần Hàm thoát nhìn rất kém, nhân viên quản lý có chút lo lắng.

Tần Hàm đang ngây ngốc ngồi dưới đất đột nhiên lại đứng phắt dậy, lần này cô trực tiếp đi thang máy trở về căn phòng thuê.

Cô hoảng hốt sốt ruột lật tới lật lui túi đồ anh để lại, muốn tìm xem bên trong anh có lưu lại lời nhắn gì hay không.

Nhưng mà cô tìm tới tìm lui, ngay cả thức ăn cũng đồ ra, vẫn không nhìn thấy một chữ nào.

Tần Hàm giống như nôi điên lao ra khỏi khu nhà, ở trên đường cái gọi tên anh, không ngừng tìm kiếm. Thẳng đến khi mặt trời lặn, mặt trăng dâng lên, mọi âm thanh đều yên tĩnh, cô cũng không tìm thấy bóng dáng của anh.

Mang theo trái tim tan nát đau đớn, Tần Hàm trở về chỗ ở. Vừa vào phòng, liền nhìn thấy hộp đồ ăn bị ném dưới đất như đồ bỏ đi, nước mắt lại tràn mi trào ra.

Cô sớm dự cảm được anh nhất định sẽ trở về nhà, cũng biết ngày chia lìa đó có khả năng không lâu sẽ đến, nhưng cô không nghĩ nó lại đến đột ngột như vậy, nhanh như vậy, hơn nữa một chút tin tức cũng không lưu lại cho cô.

Anh cũng không nói với cô, anh là ai? Anh đến từ đâu? Có bối cảnh gia đình cùng thân phận gì?

Anh đối với cô hoàn toàn là một bí mật, ngoại trừ tên --- --- Uông Ngao Quân, cô cái gì cũng không biết.

Anh cứ như vậy rời bỏ cô, một chữ, một câu cũng không lưu lại, nói rõ muốn vứt bỏ cô.

Cô chính là khách qua đường thoáng qua của anh. Nhưng đối với cô mà nói, anh là người cô yêu say đắm.

Tần Hàm chưa từng yêu ai như vậy. Yêu đến cam nguyện trả giá, không cầu hỏi báo. Yêu đến mặc dù cô hoàn toàn không biết gì về anh, vẫn khoét tìm mọi phổi ra cho anh.

Nhưng chân tình của cô lại bị anh vứt bỏ như giày rách.

“Thật là ác độc! Anh thật là ác độc.” Từ trong hàm răng của cô bật ra trái tim nguội lạnh, cả người như sắp bị hồng quỳ rạp trên mặt đất gào khóc.

“Sao cậu lại ngốc như thế?”

Biên Phiếm vừa nhận được điện thoại đau khổ vì tình của bạn tốt lập tức phi như bay chạy tới, sau khi nghe xong quá trình, nhin không được cau mày lẳng nhăng.

Tần Hàm khóc đến vô lực ngồi yên dưới đất bên giường, hai mắt tan rã nhìn về phía trước.

“Nhìn bộ dáng hiện tại này của cậu xem, thậm chí ngay cả bối cảnh gia đình của anh ta cũng chưa hỏi, liền ngây ngốc dâng ra tình cảm. Toàn bộ phụ nữ Đài Loan, cậu đại khái là người ngu ngốc nhất.”

Tần Hàm trừng mắt nhìn, một giọt nước mắt lại rơi xuống.

“Cậu không cần mắng mình nữa.” Cô thút tha thút thít nói.

Sau khi anh lặng lẽ rời đi, cô không lúc nào không chỉ trích bản thân ngu xuẩn, không cần Biên Phiếm lại đến lửa cháy đổ thêm dầu.

“Chiếc nhẫn đâu? Anh ta không có lấy lại chứ?” Ít nhất cũng phải có phí chia tay chứ!

“Không có.” Tần Hàm lắc đầu. “Nhưng mình không biết đã ném nó ở đâu rồi.”

“Cái gì gọi là không biết ném nó đi đâu?” Biên Phiếm tròn to mắt.

“Vừa rồi mình càng nghĩ càng tức giận, liền tháo sợi dây chuyền ra, thuận tay quăng một cái, không biết đã ném đi đâu nữa.”

“Nói cậu ngu ngốc cậu đúng là ngu ngốc!” Biên Phiếm thở hổn hển. “Anh ta lừa cậu thâm như thế, hoàn hảo còn có chiếc nhẫn một trăm vạn ở đây, bằng không cậu liền lỗ. Kết quả cậu thế nhưng nhất thời xúc động thuận tay ném loạn. Xin cậu làm ơn thông minh một chút, cũng không phải công chúa Bạch Tuyết, chết ở ven đường cũng không có hoàng tử tới cứu cậu.”

“Biên Phiếm!” Tần Hàm gào khóc.

Cô không muốn phải nghe những lời nói khó chịu như vậy nữa.

“Thật xin lỗi! Mình không phải cố ý.” Biên Phiếm thở dài. “Mình rất tức giận, không ngờ cậu sẽ xảy ra chuyện như vậy.”

Nói xong, cô quỳ rạp trên mặt đất tìm kiếm chiếc nhẫn khắp nơi.

“Cậu đang tìm cái gì?” Tần Hàm không hiểu hỏi.

“Chiếc nhẫn!”

“Không cần tìm! Mình không cần đồ của anh ta!” Tần Hàm cuồn cuộn giận hờn.

Biên Phiếm đè nén không kiên nhẫn trong ngực, cố gắng hết sức bình tĩnh nói: “Chúng ta đương nhiên không cần đồ của anh ta. Chúng ta cần nó bán lấy tiền, bán một trăm vạn, rồi đi du lịch giải sầu.”

Tần Hàm cắn môi không nói lời nào.

“Nếu như cậu nhìn thấy chiếc nhẫn liền khó chịu, mình giúp cậu bán, nhìn thấy tiền mặt sẽ tự nhiên thích.”

Đàn ông thôi, chỉ cần tìm liền có. Muốn kiếm tiền thật sự không phải chuyện dễ dàng đâu!

“Tùy cậu!” Cô không muốn quản chuyện chiếc nhẫn nữa.

Tâm tình Tần Hàm kém đến cực điểm, thậm chí muốn bắt Ưng Ngao Quân đến hỏi rõ ràng, nhưng cô không có cách liên lạc với anh, muốn tìm người cũng không tìm được.

“Tìm được!” Biên Phiếm vui vẻ cầm lấy chiếc nhẫn mặc dù bị bụi bám nhưng vẫn lờ lờ tỏa sáng từ dưới tủ đầu giường. “Ngày mai cầm đến cửa hàng trang sức bán lấy tiền.”

Đột nhiên, một trận tiếng “ọt ọt” vang lên.

“Bụng của cậu đang kêu?” Biên Phiếm kinh ngạc cúi đầu.

Tần Hàm ngẩn người. “Hình như là bụng mình.”

“Cậu chưa ăn cơm hả?”

“Hôm nay cả một ngày mình còn chưa có ăn cơm.”

“Ngủ ngốc!” Biên Phiếm nhẹ nhàng xoa đầu Tần Hàm một cái. “Không đáng vì một người đàn ông dễ tiện để bản thân đói chết.” Cô kéo Tần Hàm đứng dậy. “Chúng ta đi ăn bữa khuya đi.”

Trong quán bán sữa đậu nành, khách không nhiều lắm, ngoại trừ hai người Tần Hàm, bên ngoài chỉ có một bàn tình nhân.

Biên Phiếm gọi một tô canh cùng sữa đậu nành cho người ăn thức ăn không biết mùi vị Tần Hàm. Bản thân cũng tự gọi một phần giống vậy.

Phía trước TV treo trên tường đang phát tin tức, mỗi vài tiếng đồng hồ lặp lại nội dung giống nhau, khách cúi đầu ăn khuya đều không có tâm tình xem.

“Cậu nói, chúng ta khi nào đi du lịch thì được?” Biên Phiếm cố gắng làm bầu không khí thoải mái một chút, ý đồ dùng đề tài khác xua đi vẻ u sầu của Tần Hàm.

Tần Hàm lắc đầu một cái.

Cô đối với cái gì cũng không có hứng thú.

“Chúng ta đi Hà Lan, Bồ Lạp Cách, Tiệp Khắc..... bên đó rất đẹp, giống như trong đồng thoại. Trước kia không phải cậu luôn luôn nói muốn đi hay sao?”

“Đều tốt.” Tần Hàm hứng thú rồi trả lời.

Biên Phiếm bắt đầu dĩ nhiên nhún vai, im miệng không nói nữa.

Biên Phiếm nhàm chán vô nghĩa ngừng đầu xem TV, phát thanh viên vừa mới đưa xong tin tức xã hội, kế tiếp là tin tức giải trí.

“Ưng Ngao Quân --- --- Tiểu hoàng tử âm nhạc thế gia đi lưu diễn ở các nơi trên thế giới, lần đầu tiên tổ chức buổi biểu diễn độc tấu, hẹn gặp các vị khán giả vào ngày mai.”

Màn hình TV chuyển một cái, chuyển đến hình ảnh tư liệu. Một người đàn ông đẹp trai ngồi trên ghế piano, mười ngón tay đều giống như có ý thức độc

lập, nhanh nhẹn lướt qua lại trên phím đàn, tiếng đàn êm ái dễ nghe thoát ra, giống như tiếng nhạc trên trời.

“Vé vào cửa của buổi biểu diễn độc tấu đã hết, danh tiếng hoàng tử piano quả nhiên là danh bất hư truyền”

“Uông Ngao Quần. . . .” Biên Phiếm thì thảo nhớ kỹ cái tên chạy trên màn hình “Uông Ngao Quần. . . .”

Cái tên rất quen thuộc, giống như đã từng nghe qua ở đâu rồi.

“Cậu cứ mãi đọc tên của anh ta làm gì?” Không cần lại ở trước mặt cô nhắc tới anh ta nữa!

“Tên ai?”

“Cái đó. . . .” Tần Hàm cắn răng “Tên chủ nhân của chiếc nhẫn!!”

Biên Phiếm đột nhiên vỗ bàn, làm cho Tần Hàm cùng những người khách khác hết hồn.

“Cậu xem TV!” Biên Phiếm vội vàng xoay đầu Tần Hàm lại. “Người kia có phải soái ca siêu cấp của cậu hay không?”

Đôi mắt đẹp của Tần Hàm phút chốc trừng lớn, giống như người máy cứng ngắc gập đầu.

“Anh ta là hoàng tử piano nổi tiếng thế giới, ngày mai có buổi biểu diễn độc tấu, tại hội trường âm nhạc quốc gia!”

Trời ạ! Cuối cùng cô cũng biết được lai lịch của anh rồi! Tần Hàm kích động nước mắt trào ra.

Anh quả nhiên có thân phận không hề bình thường, cùng cô là người không cùng một thế giới. . . .

“Ngày mai chúng ta đến gặp mặt với anh ta!” Muốn anh cho một câu trả lời thỏa đáng! Biên Phiếm hừ hừ cắn răng.

“Gặp mặt? Đi nơi nào gặp mặt anh ta?”

“Đương nhiên là buổi biểu diễn độc tấu!”

“Nhưng. . . .” Nhưng nếu như anh không nhận ra cô thì làm sao đây?

Cô đã tan nát cõi lòng đến sắp chết, không còn hứng thú đối với bất kỳ thứ gì, cô không chịu nổi lại nhận thêm đả kích.

“Nhưng cái gì! Muốn anh ta cho một câu trả lời thỏa đáng là chuyện đương nhiên. Hoàng tử piano thì thế nào? Âm nhạc thế gia thì thế nào? Ăn xong lau sạch rồi nghĩ bỏ chạy? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.”

Biên Phiếm dùng sức nắm chặt nắm tay.

Mặc kệ trong lòng Tần Hàm yếu đuối nghĩ như thế nào, cái công bằng này cô nhất định phải giúp bạn tốt đòi lại!

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 10.1:

Một hàng dài trước cửa hội trường âm nhạc, trên tay mỗi người đều cầm một tấm vé, chờ vào nghe buổi diễn tấu tuyệt vời của hoàng tử piano.

Tần Hàm ngơ ngác đứng trước tấm poster lớn treo trên tường, tay đặt trên bề mặt tấm poster, ngây ngốc nhìn chăm chăm.

Đây chính là soái ca siêu cấp sống cùng cô trong một tuần qua.

Bên cạnh ảnh viết —— Buổi biểu diễn độc tấu của hoàng tử piano Uông Ngao Quần.

Anh thật sự là nghệ sĩ diễn tấu piano nổi tiếng thế giới. Không phải là cô nhìn nhầm, cũng không phải Biên Phiếm nói sai tin tức.

Ngẩng đầu nhìn một hàng dài trước cửa, nữ sinh chiếm đa số, trên mặt đều biểu hiện nét vui sướng, chờ mong cùng sùng bái.

Anh cách cô thật xa. Tần Hàm bỗng nhiên phát giác.

Giờ phút này cô chỉ có thể chạm vào hình ảnh của anh trên tấm poster, người thật đã sớm rời bỏ cô mà đi, không tiếng động bước ra khỏi cuộc sống của

cô. Giống như hạ quyết tâm muốn vứt bỏ đoạn tình cảm giữa hai người.

Trái tim của anh sao có thể độc ác như vậy?!

Lệ nóng nổi lên hốc mắt, lồng ngực không ngừng phát ra âm thanh đau đớn bén nhọn.

“Tiểu Hàm” Trên tay Biên Phiếm cầm vé chạy tới. “Cuối cùng cũng mua được vé, nhưng mà chỉ còn lại vị trí tối hai bên trái phải.”

Như vậy cũng tốt, vị trí kém này lại tiện nghi nhất. Cô mới không muốn để cho cái người đàn ông bạc tình phụ bỏ Tiểu Hàm không công buôn bán lời tiền của cô.

Biên Phiếm hung dữ trừng mắt liếc tấm hình soái ca nào đó trên tấm poster, đưa vé cho Tần Hàm.

“Đừng khóc!” Biên Phiếm tức giận nói. “Vì cái loại đàn ông này mà khóc đến hư mắt không đáng.”

Mục đích hôm nay hai người tới cũng không phải là xem biểu diễn độc tấu, mà là đến bắt người đàn ông phụ tình, ép hỏi cho ra lẽ.

Nếu như Ôn Ngao Quân dám học loại đàn ông phụ tình trên TV nói Tiểu Hàm không xứng với anh ta. Thân là bạn tốt, cô nhất định sẽ làm cho anh ta gà chó không yên, tốt nhất là ngày mai liền lên trên mặt báo, để cho mọi người thấy rõ bộ mặt giả dối của hoàng tử piano.

“Minh sẽ không khóc nữa!” Tần Hàm dùng sức lau nước mắt đọng trên lông mi.

“Khóc liền thua, biết không? Chờ buổi biểu diễn kết thúc, nhất định phải đứng lý hợp tình ép hỏi anh ta, hiểu không?” Các cô là tới đây để đòi công bằng, không phải là mình khóc để người ta cười.

“Ừ.” Tần Hàm gật đầu một cái.

Tiến vào hội trường trình diễn, dò số ghế ngồi, không bao lâu, ngọn đèn liền tối xuống, MC dùng giọng nói dễ nghe tường thuật tóm tắt sơ lược kinh nghiệm của hoàng tử piano, cùng lịch sử xuất sắc có liên quan tại âm nhạc thế gia.

Sau lớp màn vải che giấu, Ôn Ngao Quân kéo ra một khe hở, quan sát thính giả trong thính trường.

Trên khán đài là một vùng tăm tối, trên vũ đài, ngọn đèn chậm rãi sáng lên, thuận tiện chiếu sáng lên mấy hàng ghế thính giả bên dưới.

Ôn Ngao Quân rõ ràng nhìn đến hàng ghế thứ ba vị trí trung tâm, trông không?

Cô ấy không tới? Ôn Ngao Quân nhanh nhử mày lại.

Là tới trễ hay là có việc gì trì hoãn? Trong lòng anh có chút sốt ruột.

“Ngao Quân” Ôn lão gia vỗ nhẹ vai anh. “Nên lên sân khấu rồi.”

Đối với chuyện anh trốn nhà rồi đi, khi anh trở về Ôn lão gia không có hỏi gì nhiều, chỉ dùng giọng nói luôn luôn nghiêm túc trầm thấp nói: “Lòng con có ở buổi biểu diễn độc tấu không?”

“Con sẽ trình diễn hoàn mỹ.”

Lúc ấy câu trả lời này trong mắt con trai, ông thấy được phong thái không giống lúc trước.

Tinh thần anh đầy sức sống, con người màu đen trong sáng, sáng quắc hữu thần.

Vì muốn chứng minh thực lực của bản thân với ba, Ôn Ngao Quân trình diễn một khúc độc tấu mang tên ----- Tiêu Bang khúc phóng túng.

Ôn lão gia vui mừng phát hiện, con trai ngoại trừ có thể có được kỹ thuật đánh đàn hoàn mỹ không tỳ vết, anh còn biểu hiện ra cái thần, cái tình tiềm tàng khiến người ta rung động, đánh thẳng vào chỗ sâu cảm giác lắng mạn trong ngực.

Ngay lúc đó Ôn phu nhân còn vì vậy cảm động rơi lệ, kích động đến mức sau khi con trai đánh đàn xong, ôm lấy bả vai rộng lớn của anh, tự đáy lòng trào ra tán thưởng.

Bà tin tưởng đám người bình phẩm sẽ không bao giờ dám nói con trai bà đánh đàn không có tình cảm!

Tài đánh piano của con trai nâng lên cao một bước, Ôn lão gia cũng không có trách cứ nhiều chuyện không từ mà biệt trốn nhà ra đi của anh. Nhưng dựa vào uy nghiêm của người cha, ông vẫn là cảnh cáo một câu: “Sau này ra ngoài phải báo cho mọi người, đừng làm cho ba mẹ lo lắng.”

Sự kiện rời nhà trốn đi như vậy kết thúc.

Ôn Ngao Quân gật đầu lên tiếng, hít sâu một hơi, bước ra bước chân mạnh mẽ, đi về phía trung tâm vũ đài, tiêu điểm ánh sáng tập trung.

Theo bóng dáng cao lớn của anh xuất hiện, tiếng vỗ tay nhiệt liệt gần như muốn phá tan nóc hội trường âm nhạc.

“Xuất hiện rồi!” Biên Phiếm liếc xéo bóng dáng cao lớn trên vũ đài, một mặt khinh thường.

Tần Hàm hoàn toàn không có nghe Biên Phiếm nói gì. Toàn bộ tâm hồn cô đều xoay quanh bóng dáng của Uông Ngao Quân. Cô si ngốc nhìn anh, thấy anh tao nhã cúi đầu chào, ngồi xuống ghế, ngón tay thon dài trơn nhẵn giờ lên, hạ xuống, tiếng nhạc êm dịu nháy mắt hóa thành tinh linh thoát ra cười đùa vui vẻ ở các góc hội trường.

Tiếng đàn của anh thật là đẹp. Thật là đẹp.

Tần Hàm nhắm mắt lại, trên vũ đài xa xa chuyển thành hình ảnh anh đang đánh đàn, ở chỗ cô có thể chạm tay đến, vui vẻ đánh đàn piano, cũng thỉnh thoảng quay đầu mỉm cười với cô.

Một khúc đàn xong, cô mở mắt ra, về với thế giới hiện thực. Anh cách cô thật là xa, bóng dáng cao lớn biến thành nhỏ bé, ngay cả ngũ quan của anh cũng đều không nhìn thấy rõ ràng.

“Không ngờ người đàn ông bạc tình này cũng có thể đàn ra một bản nhạc dễ nghe như vậy.”

Không cẩn thận bị ma chú âm nhạc trói buộc, Biên Phiếm lâm vào trạng thái si mê trong tiếng vỗ tay tĩnh lại, lập tức dùng giọng điệu khinh thường, nhắc lại sự vô liêm sỉ của anh.

“Người của anh ấy cùng tiếng đàn của anh ấy giống nhau, đối với mình mà nói, chính là một giấc mộng.” Tần Hàm thản nhiên nói.

“Mộng?”

“Mộng chính là sau khi tỉnh lại sẽ biến mất không thấy.” Cô khẽ thở dài, nụ cười âm ảm trên mặt cất giấu sự kiên quyết nào đó.

“Có ý gì?” Biên Phiếm lôi kéo tay Tần Hàm, hỏi: “Bạn sẽ không phải nghĩ không muốn đòi lại công bằng nữa chứ?”

“Xuyt!” Những người bên cạnh lên tiếng bảo im lặng, “Xin nói nhỏ thôi được không?”

Biên Phiếm quay đầu trừng mắt nhìn người “xuyt” với cô một cái, tay dùng sức nắm chặt Tần Hàm, như là cảnh cáo cô phải hạ quyết tâm.

Giữa lúc nghi ngại, Biên Phiếm lập tức chất vấn Tần Hàm: “Bạn nhớ rõ mục đích chúng ta đến đây để làm gì chứ?”

“Nhớ.”

“Đợi lát nữa cậu phải đi chất vấn cái người đàn ông xấu xa kia, nhớ rõ không?”

“Nhớ.”

“Cậu sẽ đi chất vấn anh ta chứ?”

Tần Hàm nhướn mày, cười nói: “Sẽ.”

Nghe được cam kết của Tần Hàm, Biên Phiếm lúc này mới có thể yên tâm.

Tần Hàm là người rất hòa nhã, rất dễ lừa. Biên Phiếm rất sợ cô mềm lòng, buông tha cho việc lấy lại công bằng, không công bị người đàn ông kia ăn xong lau sạch, lại cái gì cũng không có được.

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, sau bức màn vải Uông Ngao Quân kinh ngạc khi nhìn thấy con mèo cái vì đến trễ mà tùy tiện ngồi ở vị trí ghế VIP anh lưu lại cho Tần Hàm.

Tại sao người tới là cô ta? Uông Ngao Quân không hiểu.

Tần Hàm bình thường không qua lại cùng hàng xóm, cùng con mèo cái cách vách càng không, bởi vì lần trước đụng chạm mà trở mặt. Đây là buổi biểu diễn độc tấu của anh, dù cho bởi vì Tần Hàm có việc nên không thể tới mà tặng vé cho người khác, tuyển chọn đầu tiên cũng tuyệt đối sẽ không phải là cô gái này.

“Sao con lại ngăn người ở đây?” Uông lão gia đi đến bên cạnh Uông Ngao Quân. “MC gọi con lần thứ hai rồi.”

“Con sẽ ra ngay.”

Mang theo tâm trạng tràn đầy nghi vấn, Uông Ngao Quân bước đi về phía vũ đài.

Lòng anh hướng về Tần Hàm, cứ thế tại lúc bắt đầu trình diễn, tiết tấu xuất hiện không ổn, chột mạnh chột yếu, tình cảm hỗn loạn sai lầm.

May mắn anh rất nhanh ổn định cảm xúc, mới khiến cho buổi biểu diễn thuận lợi tiến hành. Nhưng lại làm cho ba mẹ Uông, cùng với những nhà bình

phẩm khế cau mày.

“Cậu sao vậy?” Biên Phiếm chú ý về mặt bất an của Tần Hàm.

“Không có.” Tần Hàm nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Khúc “Bướm bướm thông thả” này là lần đầu tiên cô nghe anh đánh đàn piano, cùng với ấn tượng của cô có hơi chênh lệch. Cô có thể cảm giác được cảm giác buồn bực của anh thoát ra, hoàn hảo một lát sau anh liền khôi phục bình thường, tâm tình cân bằng của cô có thể buông lỏng.

Buổi biểu diễn độc tấu cuối cùng cũng kết thúc. Thính giả tuân ra tràn vỗ tay như sấm, ào ào đứng dậy vỗ tay.

Tần Hàm nhìn chằm chằm Ưng Ngạo Quân đang ở trên vũ đài nhận hoa, vì anh hoàn thành tiết mục hoàn mỹ mà cảm động đến rơi lệ.

“Đi xuống đi!” Biên Phiếm nói.

“Chờ thêm chút nữa.”

Cảm giác cảm động run rẩy còn đang quanh quẩn trong cơ thể cô, cô muốn cảm nhận lâu thêm một chút.

“Đợi chút nữa anh ta đi vào sau hậu đài, nói không chừng sẽ rất khó bắt được người.” Biên Phiếm sốt ruột nói.

Nhưng vào lúc này, trên vũ đài, Ưng Ngạo Quân đột nhiên nhảy xuống, làm cho mọi người ở đây hết hồn.

Con mèo cái nghe được một nửa liền ngủ, lúc này bị tiếng vỗ tay làm tỉnh lại.

Cô ta xoa xoa đôi mắt nhắm nhem buồn ngủ. Cô đối với nhạc cổ điển không có chút hứng thú nào, thật sự nếu không phải vì chiếc vé VIP của Ưng Ngạo Quân sẽ không đi một chuyến.

Nếu buổi biểu diễn đã kết thúc, con mèo cái liền cầm lấy túi xách chuẩn bị dẹp đường hồi phủ. Không ngờ vừa mới đứng dậy, cánh tay liền bị giữ chặt.

Con mèo cái kinh ngạc nhìn Ưng Ngạo Quân vốn đang ở trên vũ đài đột nhiên lại xuất hiện trước mắt cô, hơn nữa vẻ mặt còn nghiêm túc đến dọa người.

“Vé của cô làm sao có được?” Ưng Ngạo Quân lạnh lùng chất vấn.

“Cái gì?” Con mèo cái nhìn mọi người bên cạnh tò mò xem “Vé. Đương nhiên là được người tặng rồi.”

“Vậy cô ấy đâu? Tại sao cô ấy không tới?”

“Tôi làm sao biết!” Con mèo cái chột dạ, ánh mắt thủy chung không dám nhìn vào mắt Ưng Ngạo Quân.

Làm sao cô lại bị phát hiện? Con mèo cái không hiểu. Chẳng lẽ cô ngồi ở chỗ này, trên vũ đài anh ta cũng có thể nhìn thấy.

“Ngạo Quân, con đang làm cái gì?” Ưng lão gia phát hiện bên dưới thính đài hỗn loạn cũng vội vàng từ cầu thang đi xuống.

Ông liếc nhìn cô gái bị giữ chặt, quay đầu hỏi con trai. “Người này là ai?”

“Nói mau, tại sao cô ấy lại tặng vé cho cô? Bằng không tôi sẽ y theo tội trộm cắp đưa cô xử theo pháp luật!”

Ưng Ngạo Quân không để ý câu hỏi của ba, hai tròng mắt gần như phun ra lửa.

“Cái gì trộm cắp!” Con mèo cái khản trương hô to. “Tôi cũng không phải trộm, là cô ta tặng cho tôi.”

“Cô ấy với cô lại không có giao tình, tại sao lại tặng vé cho cô?”

Anh tin tưởng cho dù hôm nay núi lửa bùng nổ, Tần Hàm cũng nhất định sẽ liều chết đến xem buổi biểu diễn độc tấu của anh!

Tình cảm của cô là toàn tâm toàn ý, không có khả năng vô duyên vô cớ tặng vé cho con mèo cái này, càng không thể không có lý do gì không đến mà một chữ cũng không nói.

Cho nên chỉ có một khả năng.

Anh đặt vé trước cửa, lại bị con mèo cái đáng xấu hổ này trộm mất!

“Cô ta nói cô ta có việc không thể tới!” Con mèo cái thét chói tai.

Cô ta liều mạng muốn rút cánh tay ra, nhưng lực tay Ưng Ngạo Quân mạnh, cô ta cố sống cố chết giãy dụa hồi lâu, vẫn mảy may bất động.

Ông lão gia nhìn mọi người tò mò vây xem, vây bọn họ lại thành một vòng tròn, lập tức muốn con trai dẫn người đến sau hậu đài.

“Có chuyện gì đến phía sau nói, không cần ở nơi này mất mặt xấu hổ.” Ông lão gia nhíu chặt chân mày.

“Đi theo tôi!” Ông Ngao Quần dùng sức kéo cánh tay con mèo cái.

“Tôi không muốn!” Anh mơ tưởng dẫn cô đến cục cảnh sát “vụ oan” cho cô. “Buông tôi ra!”

“Đi!” Ông Ngao Quần cứng rắn lời kéo cô ta, đẩy ra trùng trùng người, đi về phía hậu đài.

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 10.2:

“Phía dưới xảy ra chuyện gì vậy?” Biên Phiếm nghi hoặc hỏi.

“Quần. cầm lấy tay người kia.” Tần Hàm hí hóp mắt, muốn nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của cô gái kia.

Đáng tiếc lưng cô gái kia đưa về phía cô, nhìn không rõ lắm.

“Tay của anh ta nắm chặt tay của cô gái khác?” Biên Phiếm hỏi. “Chẳng lẽ là một người bạn gái khác của anh ta?”

“Không thể nào.” Trong miệng mặc dù phủ nhận, nhưng trái tim Tần Hàm lại bị lạnh lẽo bao quanh.

“Chúng ta đi xuống xem một chút.” Biên Phiếm quyết định, lôi kéo Tần Hàm đi về phía trước. “Vừa khéo thừa dịp cơ hội này, cùng nhau giải quyết.”

“Giải quyết cái gì?” Cách dùng từ của Biên Phiếm làm cho Tần Hàm dờ khóc dờ cười.

“Nếu như anh ta còn có người phụ nữ khác, vừa khéo hỏi rõ cuối cùng anh ta chọn ai.” Lỗ mũi Biên Phiếm phun khí, đã chuẩn bị tốt nghênh đón một trận đánh ác liệt.

Muốn Quần chọn giữa cô và một cô gái khác? Tần Hàm theo bản năng muốn kháng cự.

Anh rời đi cũng không nói tiếng nào với cô, còn có thể chọn cô sao? Cơ hội nhỏ đến mức cô không nắm chắc.

“Có thể không hỏi vấn đề này hay không?”

Tần Hàm nhỏ giọng kháng cự bị tiếng người âm ỉ bao phủ.

Biên Phiếm lấy tư thế lên chiến trường, dùng sức đẩy vách tường người ra, lôi kéo Tần Hàm đến bên cạnh Ông Ngao Quần, không chút khách khí bắt lấy áo tây trang của anh.

“Đứng lại cho tôi!”

Ông Ngao Quần quay đầu lại, về mặt lạnh lùng.

Tần Hàm trốn phía sau Biên Phiếm sợ tới mức không dám thở mạnh một tiếng.

Cô thật sự là vô dụng, chuyện của bản thân còn muốn Biên Phiếm đến trợ giúp. Nhưng cô thật sự rất sợ, rất sợ khoảnh khắc bị Quần cự tuyệt.

Về mặt của Ông Ngao Quần làm cho Biên Phiếm không tự chủ được run rẩy một chút.

Bộ dạng người đàn ông này lại đẹp trai như thế, nhưng về mặt lạnh lùng thật sự là khủng khiếp!

“Có chuyện gì?” Ông Ngao Quần không kiên nhẫn hỏi.

Lúc anh nhíu mày càng làm cho Biên Phiếm không nhìn được nuốt ngụm nước bọt, hít một hơi thật sâu mới có biện pháp mở miệng.

“Anh phải cho bạn tôi một lời giải thích!” Biên Phiếm rống lên một tiếng lên tinh thần hăng hái nói.

“Ài?”

“Là” Biên Phiếm giờ tay ra, con rùa rút đầu phía sau lại không chút động đậy. “Cậu trốn phía sau lưng mình làm gì? Mau ra đây! Ngốc!”

“Không.” Tần Hàm sợ hãi lại càng co rút thân thể nhỏ lại.

Hiện tại Quân hình như rất tức giận, lúc này đi ra chỉ trích anh giống như không phải hành động khôn ngoan, cô sợ sẽ bị bão quét đi.

“Đây rõ ràng chính là chuyện của cậu, cậu không ra nói rõ, là muốn cho anh ta không công ăn hết cậu?”

Biên Phiếm nổi giận dùng sức kéo, Tần Hàm lao đảo ngã về phía trước.

“Hàm?” Uông Ngạo Quân kinh ngạc khẽ tròn to mắt.

“A. Anh. Chào anh.” Cô bản khoắn lo lắng gật gật đầu.

“Chào cái gì mà chào, còn ở đó mà chào hỏi?!”

Biên Phiếm kinh ngạc nhìn Uông Ngạo Quân vừa rồi còn một bộ hung thần ác sát hiện tại lại nở nụ cười.

Nụ cười xinh đẹp đủ để toàn bộ phụ nữ choáng váng hoa mắt ngã xuống đất.

“Em đã đến rồi!” Anh hất tay con mèo cái ra, một bước tiến đến trước mặt Tần Hàm.

Con mèo cái thấy giam giữ trên tay đã buông ra, vội vàng tìm kiếm khe hở trong đám người, bỏ trốn mất dạng.

“Em”

“Anh còn tưởng là em xảy ra chuyện gì không thể tới.” Anh dùng sức ôm cô vào lòng. “Hoàn hảo em không có việc gì.”

Tần Hàm tròn to mắt, đầu óc trong khoảng thời gian ngắn xoay chuyển không kịp, không cách nào giải thích tại sao Uông Ngạo Quân lại đột nhiên ôm cô.

Một bên Biên Phiếm cũng là vẻ mặt không hiểu.

“Hiện tại em hãy cho anh một lý do thuyết phục.”

“Lý do gì?” Tần Hàm ngây ngốc hỏi.

“Tại sao em lại tặng vé vào cửa cho con mèo cái?” Uông Ngạo Quân nhíu mày chất vấn.

“Vé vào cửa? Cái gì vé vào cửa?” Sao cô lại không biết gì chuyện vé vào cửa này?

“Ngày anh rời khỏi, có để một chiếc vé trong túi đồ ăn trước cửa, bên trên anh viết lại lời nhắn nói anh ở chỗ này chờ em.”

“Em không thấy!” Tần Hàm kinh ngạc nói.

“Quả nhiên là cô ta trộm đi!” Uông Ngạo Quân quay đầu lại muốn bắt tội phạm, lại chộp hụt.

“Rốt cuộc là chuyện như thế nào?” Biên Phiếm vội hỏi.

Uông Ngạo Quân thuật lại một chút chuyện ngày đó gặp được Tiểu Trần lái xe.

“Cho nên anh không phải là không từ mà biệt?” Cô không phải là bị bỏ rơi?

“Là anh sợ ảnh hưởng đến công việc của em nên mới không tiến vào tạm biệt em.”

“Em cho là.” Lệ nóng xông lên hốc mắt, “Em cho là anh không cần em nữa. Nếu như không phải là Biên Phiếm vừa lúc thấy tin tức, em. Chúng ta có thể cả đời cũng gặp không được.”

“Đồ ngốc!” Cô gái này chính là ngốc đến làm cho anh đau lòng. “Dù không thấy tin tức, chờ buổi biểu diễn độc tấu kết thúc, anh cũng sẽ quay về tìm em!”

“Có thật không?” Tần Hàm rất là vui mừng, tình cảnh này giống như giấc mơ không chân thực.

“Đương nhiên là thật!” Uông Ngạo Quân cười, giờ tay lau nước mắt trên má cô.

“Ngạo Quân, cô gái này là ai?” Một bên, Uông lão gia hỏi.

“Ba, giới thiệu với ba một chút, đây là bạn gái của con.”

Vừa nghe đến ba của Ông Ngạo Quần ở đây, trong lòng Tần Hàm lập tức rối loạn.

“Chào bác trai.” Cô nhanh chóng hướng người đàn ông bên cạnh Ông Ngạo Quần cúi chào.

“Ông ấy không phải ba anh!” Ông Ngạo Quần vừa bức mình vừa buồn cười, chỉ vào người ở phía sau của anh, bộ dáng Ông lão gia cao lớn giống như anh. “Đây mới là ba anh.”

Khuôn mặt tươi cười rực rỡ của Tần Hàm lập tức đỏ ửng như quả cà chua nhỏ. “Thật xin lỗi. Chào bác trai.”

Khuôn mặt cô gái trong ngực con trai xinh đẹp, bộ dáng ngọt ngào, nhưng thoát nhìn chính là loại cô gái không phải danh môn khuê tú gì, điều này làm cho trong lòng Ông lão gia có chút không ửng hộ.

“Liên quan đến chuyện bạn gái của con, chúng ta nói sau. Hiện tại trước đi về phía sau hậu đài đi, đừng đứng ở chỗ này chế tạo tin tức bát quái cho mọi người nói chuyện phiếm!”

“Ba vẫn cho bạn gái của con là Christine.” Khi trở lại hậu đài, giọng điệu của Ông lão gia có chút lạnh nhạt.

Christine.

Tần Hàm đối với cái tên này có ấn tượng, là vũ công xinh đẹp múa ballet.

“Christine chỉ là bạn tốt, con đã nói rất nhiều lần rồi.” Ông Ngạo Quần có chút không kiên nhẫn nói.

Ba một lòng muốn thúc đẩy Christine cùng anh, vấn đề là anh đối với cô ta một chút cảm giác cũng không có, căn bản là không nghĩ muốn cùng cô ta sống chung cả đời.

Ông lão gia liếc nhìn Tần Hàm e lệ giống như nai con, sự phản đối rõ ràng trong mắt ông làm cho cô có chút sợ hãi.

“Cô bé này thật đáng yêu!” Ông phu nhân vui vẻ tiến lên. “Trong khoảng thời gian con rời nhà trốn đi, sẽ không phải là dựa vào cô bé này chăm sóc chứ?”

“Đúng.” Ông Ngạo Quần tuyên cáo chủ quyền ôm lấy Tần Hàm. “Không có em ấy, con đã sớm chết đói ở đầu đường rồi.”

“Con là đang ngộ nhận ân tình thành tình yêu.” Ông lão gia tự cho là đúng kết luận.

“Ba!” Ánh mắt Ông Ngạo Quần sắc bén nhìn chằm chằm Ông lão gia. “Con không tiếp nhận chuyện ba có thể phản đối.”

“Ai ai, đừng cãi nhau.” Ông phu nhân vội vã làm hòa. “Con trai đã có cô gái mình yêu cũng là chuyện tốt!”

“Cô gái này đối với Ngạo Quần không có tác dụng!” Ông lão gia nghiêm nghị nói.

Lời này giống như một cây đao đâm thẳng vào trái tim yếu ớt của Tần Hàm.

Dự cảm của cô quả nhiên trở thành sự thật. Anh là đại thiếu gia có tiền, còn có vị hôn thê xứng đôi tên là Christine. Cô chỉ là một cô gái bình thường, làm sao có thể xứng đôi với hoàng tử piano?

“Mẹ.” Ông Ngạo Quần xoay đầu lại nói với Ông phu nhân. “Con nhớ lần này mẹ đã nói, sau lần rời nhà trốn đi này, kỹ năng đánh đàn của con tiến bộ không ít.”

“Đúng vậy! Tiếng đàn bây giờ của con đều làm cho mẹ cảm động.” Ông phu nhân nói qua nói lại lại rơi lệ đầy mặt.

“Ba, ba có cho rằng như thế hay không?”

Ông lão gia cắn răng, như có như không gật đầu.

“Con có thể đánh ra những khúc nhạc tràn đầy tình cảm, đều là vì con quen biết được em ấy, có được tình yêu của em ấy. Ba còn nói em ấy đối với con là vô dụng sao?”

Ông lão gia nhất thời á khẩu.

“Ba cũng đã từng nói, con đối với việc đánh đàn còn thiếu một chút tình cảm. Hiện tại chỗ thiếu hụt đó của con được bù đủ. Người bù đắp khuyết điểm này không phải là Christine, cũng không phải là bất kỳ tiểu thư danh môn nào, mà là Tần Hàm đáng yêu ở bên cạnh con. Vừa rồi khúc “Bướm bướm thông thả” con đàn, tiết tấu đoạn trước chênh vênh, chính là vì con phát hiện vé vào cửa con cho em ấy thế nhưng lại có cô gái khác ngồi.”

“Cho nên cô gái này là một quả bomb không hẹn giờ!” Ông lão gia cuối cùng cũng tìm được được điểm để phản đối. “Cô gái này sẽ ảnh hưởng lý trí

của con. Nếu tương lai cô gái này xảy ra vấn đề, chẳng phải sẽ liên lụy đến cuộc đời âm nhạc của con?”

Nghe vậy, Ông Ngạo Quần trầm mặc.

Cho rằng đã nói trúng chỗ đau, khoe miệng Ông lão gia cong lên. Khuôn mặt Tần Hàm lộ vẻ lo lắng, chăm chăm nhìn Ông Ngạo Quần đang trầm tư.

“Cháu. Cháu sẽ nỗ lực.” Mặc dù cô cũng không biết cô có thể nỗ lực cái gì. “Cố gắng làm cho Ngạo đàn piano càng ngày càng tốt.”

“Cô muốn làm thế nào?” Ông lão gia khinh thường liếc xéo Tần Hàm.

“Cháu. Cháu cũng không biết, nhưng cháu nhất định sẽ cố gắng. Nỗ lực yêu anh ấy. Đối xử tốt với anh ấy!”

“Những thứ này không gọi là cố gắng!” Ông lão gia hừ lạnh.

“Em ấy chỉ cần ở bên cạnh con là đủ rồi.” Ông Ngạo Quần kiên định đối mặt với ba mình. “Rồi nhà trốn đi, đoạn thời gian này con cũng đã nghĩ qua, dù không phải là hoàng tử piano cũng không phải không được.”

“Ngạo Quần!” Ông lão gia quát to.

“Con biết con đối với piano là nhiệt tình yêu thích, con chỉ cần có đàn, có em ấy ở bên cạnh là đủ rồi.”

“Con cho rằng không có gia sản của Ông gia, con có tư cách làm sâu gao chỉ lo đánh đàn hay sao?”

Ông Ngạo Quần nở nụ cười sâu xa khó hiểu. “Trước khi ba vẫn còn không hiểu tôn trọng ý nguyện của con, con quyết định không trở về nhà.”

“Ngạo Quần!” Lúc này ngay cả Ông phu nhân cũng kinh hãi. “Cách làm của con sẽ liên lụy đến cô bé này, con không thể để cho con bé nuôi con cả đời!”

Cô bé kia nhìn sao cũng chỉ là một người bình thường, làm sao cung cấp được chất lượng cuộc sống tốt!?

“Cháu nuôi!” Tần Hàm ưỡn ngực, “Cháu nguyện ý!”

“Cậu, ngu ngốc!” Biên Phiếm chọc chọc cánh tay của Tần Hàm. “Một tháng cậu kiếm được mấy vạn, sẽ rất vất vả!”

Hơn nữa vị hoàng tử piano này ngoài đàn ra, cái gì cũng đều không biết, không phải sao?

“Minh có thể!” Giọng nói Tần Hàm kiên quyết.

“Trời ạ!” Biên Phiếm bắt đắc dĩ vỗ trán. “Cậu đúng là có tư chất nuôi mặt trắng nhỏ!”

Nghe được tình yêu bỏ ra không hề hối hận của Tần Hàm, Ông Ngạo Quần cảm động đến muốn rơi nước mắt.

“Anh thật sự là yêu em chết mất.” Ông Ngạo Quần vui vẻ hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tần Hàm. “Chúng ta đi thôi!”

“Ừm!”

Trước khi đi, Tần Hàm vẫn còn không quên chào tạm biệt hai vị phụ huynh Ông.

“Sao lại thành như vậy?” Ông phu nhân kinh ngạc nhìn Ông lão gia.

“Bà cho rằng thằng nhóc có thể chống bao lâu?” Ông lão gia hừ lạnh. “Từ xa xưa đi đến nghèo khó, bà chưa từng nghe qua sao? Chờ thêm một thời gian, con sẽ tự động vứt bỏ cô gái kia mà trở về nhà.”

Nhưng mà hiện tại Ông lão gia cực kỳ nắm chắc cũng là tính toán sai lầm rồi.

“Anh nói chiếc nhẫn này là do anh thiết kế?” Tần Hàm kinh ngạc trừng to mắt, tay vuốt ve trang sức xinh đẹp trên cổ.

“Đây là hứng thú ngoại trừ đánh đàn của anh.”

Tần Hàm lộ ra vẻ mặt sùng bái. “Anh thật là đa tài đa nghệ.”

“Cho nên em không cần lo lắng gánh nặng sinh hoạt của anh.” “Khoản thu nhập thêm” của anh cũng có thể để cho anh buôn bán lời không ít tiền đâu!

Mặc dù cách tài sản phong phú của Ông gia có chênh lệch cực lớn, nhưng không cần lo lắng việc ăn mặc, có thể không ba thì năm ăn những bữa tiệc lớn, du lịch đó đây, vẫn là có dư!

“Thật ra” Cô cười cười. “Dù thật sự muốn em nuôi anh, em cũng nguyện ý.”

“Ngu ngốc! Anh không nguyện ý!” Anh làm sao có thể nhẫn tâm để cô vất vả kiếm tiền, mà anh lại ngồi mát ăn bát vàng. “Em đã nộp bản thảo chưa?”

Tần Hàm gật đầu một cái.

Mặc dù cô là vừa khóc vừa vẽ, may mắn bên bản thảo cùng lời văn đã sớm biên soạn xong, cho nên không có ảnh hưởng lớn. Cô vẫn đứng hạn nộp xong rồi.

“Vậy ngày mai đi chơi đi!”

“Được!” Tần Hàm dùng sức gật đầu. “Muốn đi đâu chơi?”

“Đi Hà Lan.”

“Hà Lan?” Tần Hàm mừng rỡ tròn to mắt, “Được! Đi Hà Lan.”

Nàng muốn đi quốc gia tulip này thật lâu thật lâu. Hoàng tử của cô thế nhưng vừa mở miệng đã nói trúng tâm nguyện của cô, làm cho cô thật cảm động.

“Này!” Biên Phiếm cuống quýt đi theo. “Mình cũng muốn đi.”

Hai người đồng thời quay đầu, không hẹn mà cùng nói: “Đừng đến làm kỳ đà cản mũi!”

Có làm hay không! Có đàn ông liền quên bạn tốt? Biên Phiếm cực kỳ khó chịu bĩu môi. Tiêu chuẩn thấy sắc quên bạn. Một cho cô vừa rồi còn nghĩa khí muốn giúp bạn tốt ra mặt, thật sự là kết sai bạn rồi.

Hừ, Hà Lan đúng không? Con kỳ đà cản mũi này cô làm chắc!

Biên Phiếm đi đến bên cạnh Tần Hàm, tay khoát tay cô, nói rõ muốn làm keo dán ba giây dính vào liền không thể rút ra được.

Ba người hi hi ha ha, không buồn không lo tán chuyện cười đùa.

Uông Ngạo Quần tự do tự tại qua một đoạn thời gian không có danh tiếng trời buột. Uông lão gia khổ sở chờ anh quay đầu. Sau khi hiểu rõ quyết tâm của con trai, chỉ đành phải âm thầm để Uông phu nhân ra mặt gọi con trai về, không chuyên chế quản thúc cuộc sống của anh nữa.

Nuôi con trai vô dụng! Uông lão gia than thở. Có bạn gái liền không có ba nữa.

Thôi, con cháu tự có phúc của con cháu. Ông cũng quyết định về hưu hưởng thụ cái phúc yên tĩnh.

Coi như là tất cả đều vui vẻ!

【 Toàn văn hoàn 】

--- ----oOo--- ---

Bạn đang đọc truyện *Ấn sạch sành sanh yêu chết em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.